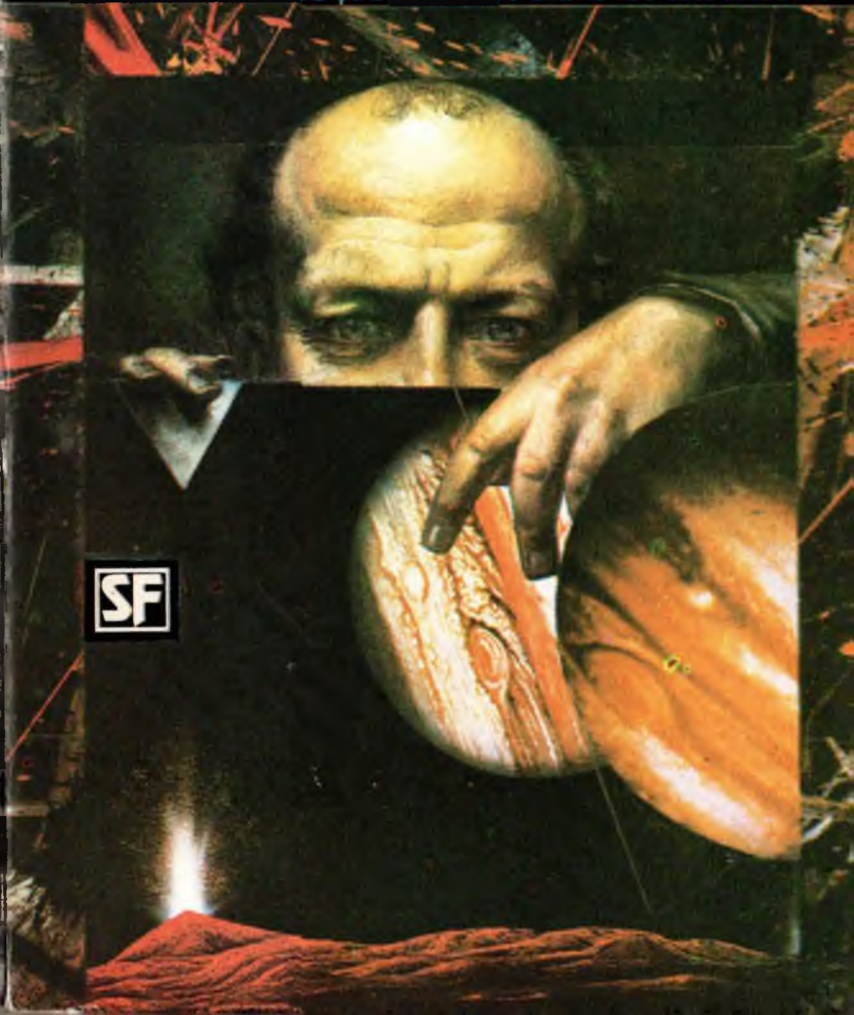
Norman Spinrad

AGENTUL HAOSULUI

ULTIMA REVOLUȚIE ÎNAINTE DE ETERNITATE

nautilus

Norman Spinrad

AGENTUL HAOSULUI

ULTIMA REVOLUȚIE ÎNAINTE DE ETERNITATE

AGENTUL HAOSULUI RIDICĂ ARMA ȘI APĂSĂ PE TRĂGACI. UN FASCICUL ORBITOR DE LUMINĂ COERENTĂ ȚIȘNI PE ȚEAVĂ: PRIMA STRĂLUCIRE A VIITORULUI, SAU POATE ULTIMA LICĂRIRE A UNEI LUMI PRĂBUȘINDU-SE ÎN UITARE...

Cincizeci de oameni și-au pierdut viața încercînd să distrugă Consiliul Hegemonic, dar Boris Johnson, Agent al Haosului, nu se simțea vinovat. Scopul era atît de nobil... O poveste captivantă despre entropie socială, tiranie, libertate și cosmos, o poveste despre ultima revoluție...

De același autor :

Solarienii (Editura Nemira, 1992)
Mașinăria rock and roll (Editura Nemira, 1993)
Capsați-l pe Jack Baron (Editura Adevărul, 1993)

În pregătire la Editura Nemira :

Visul de fier
Cavalerii torței

Norman Spinrad
AGENTUL HAOSULUI
ULTIMA REVOLUȚIE ÎNAINTE DE ETERNITATE

TRADUCERE DE BOGDAN BĂRBIERU

Coperta colecției și ilustrația
DAN ALEXANDRU IONESCU

Editura NEMIRA, C.P. 26-38, București

I.S.B.N. 973-9144-92-6

„Orice Conflict Social este arena celor trei forțe, mutual antagoniste : Restaurația, Opoziția care încearcă să răstoarne Ordinea existentă și să o înlocuiască cu una proprie și tendința de creștere a Entropiei Sociale din care provin toate Conflictele Sociale și care, în acest context, poate fi considerată drept o forță a Haosului."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

1

BORIS JOHNSON sări ușor de pe banda periferică a trotuarului mobil al nivelului zero și păși pe trotuarul fix. Fațada noului Minister al Tutelării, de un alb rece, se înălța sfidătoare în fața sa. Clădirea era separată de trotuarul pe care stătea, de o vastă întindere de gazon, ce o înconjura complet.

O mulțime de oameni era deja adunată în fața treptelor de la intrarea Ministerului, la baza cărora fusese instalată o mică tribună.

Johnson estimă prezența a trei pînă la patru mii de Supuși ; bărbați și femei cu priviri placide, aduși cu forța la acest eveniment de către Gardieni. Stăteau acolo și așteptau nemișcați, păstrînd o tăcere de gheață. Ca la toate adunările dictate de Hegemonie, Supușii formau o masă inertă de ființe, nicidecum o *mulțime* gălăgioasă. Johnson notă că oamenii erau înghesuiți într-un areal semicircular, a cărui bază o forma treptele intrării, iar arcul de cerc, de Gardieni cu alură amenințătoare, privind încruntați, ca niște maimuțe bărbierite îmbrăcate în frac, în uniformele lor de paradă.

Astfel, toți cei prezenți stăteau înghesuiți formînd o masă compactă, deși spațiul de gazon liber era mult mai mare.

Pînă aici, toate bune...

Mergînd nonșalant în contradicție totală cu tensiunea ce îl stăpînea, afișînd o mină dezinvoltă, Johnson trecu de inelul Gardienilor de la periferie. Trecu direct pe sub nasul unui Gardian cu înfățișare de taur și cu privire permanent suspicioasă și dușmănoasă.

Johnson îl gratulă cu un salut, pentru că era îmbrăcat în combinezonul gri al Ministerului Întreținerii, iar o asemenea cordialitate era mai mult sau mai puțin așteptată.

Fața Gardianului se lăți într-un surâs veninos și Johnson îi intoarse zîmbetul, o grimasă fugară de egală sinceritate.

Ajutîndu-se de coate, în timp ce-și croia drum spre tribuna de la baza treptelor, Johnson remarcă motivul înghesuirii atîtor indivizi, într-un spațiu atît de restrîns. O echipă TV își montase echipamentul pe strada de la nivelul 2, la aproape 20 de metri înălțime și conectat printr-o rampă direct cu Ministerul. Astfel aveau posibilitatea să filmeze ceremonia inaugurală, direct peste capetele mulțimii, creînd iluzia unui auditoriu vast și compact, în preajma Ministerului.

Johnson mormăi pentru sine, în timp ce se străduia să păstreze o atitudine neutră, cît mai degajată și amabilă. Era o realizare tipică Hegemoniei. Pe măsură ce observa elemente noi, își dădea seama că întreg scenariul fusese aranjat în beneficiul cameramanilor ce urmau să transmită în direct cuvîntarea lui Khustov, spre toate domurile de pe Marte și mai tîrziu, prin duplicate ale înregistrării, în întreaga Hegemonie.

Totul era gîndit să șocheze : uniforme de gală în albastru, negru și auriu, purtate de Gardieni ; iluzia unei vaste audiențe ; pereții semeți, fără ferestre, ai noului Minister — un fundal majestuos pentru podiumul cu tribuna vorbitorului ; Drapelul uriaș al Hegemoniei — nouă cercuri concentrice aurii pe un fundal albastru — mișcîndu-se ușor în adierea vîntului. *Adierea vîntului ? !*

Johnson se abținu cu greu să nu izbucnească în rîs. De vreme ce fiecare moleculă de aer din fiecare dom era artificial produsă și reciclată cu atenție de sistemul ecoautonom, nu *exista* nici o adiere pe Marte capabilă

să mişte acel drapel. Mai mult ca sigur era montată o ventilaţie ca să creeze acea iluzie.

Într-un fel acesta era amănuntul final al perfecţiunii. În concordanţă cu scenariul — o cuvîntare pompoasă pentru inaugurarea Ministerului Tutelării de pe Marte ţiuntă de însuşi Coordonatorul Hegemonic, în persoană.

Dar ce nu ştiau ei, gîndi Johnson în timp ce îşi băga mîna în buzunarul combinezonului simţind sub braţ, ţeava lasearmei, era faptul că Liga Democratică, introdusese şi ea o mică schimbare în marele scenariu. Oricum, va fi un spectacol interesant, chiar dacă neplanificat de Consiliul Hegemonic al planetei. În schimb, fiecare individ de pe Marte (evident nu vor transmite înregistrarea şi pe alte planete) va fi prezent la asasinarea în direct, a însuşi Coordonatorului Hegemonic, Vladimir Khustov.

După asta, Liga Democratică ar trebui să fie luată în serios. Khustov ar fi mort, iar Hegemonia nu va putea şterge din memoria martorilor oculari de pe Marte, pur şi simplu negînd, că acest eveniment nu s-a petrecut. Aceasta era maniera Consiliului, însă de data aceasta vor rămîne neputincioşi.

Johnson pipăi conţinutul buzunarului stîng : o bombă-mesager, un mic ovoid conţinînd un mesaj înregistrat, care va anunţa asasinarea lui Khustov de Ligă. După atentat, îi va da drumul să zboare deasupra mulţimii, cu micuţele ei rotoare, transmiţînd vestea, nu numai Supuşilor prezenţi în carne şi oase, dar şi pentru milioanele de receptoare de pe Marte. Fiecare Supus va şti cine l-a asasinat pe Coordonator !

Liga era atît de mică, atît de neînsemnată, un fir de praf împotriva unei asemenea tiranii impuse de Hegemonie — o tiranie ce controla nu numai planetele şi sateliţii Sistemului Solar, dar şi întreaga mass media. Era practic imposibil să faci cunoscută activitatea Ligii, măcar unui procent infim din populaţiile Hegemoniei. Era nevoie de ceva mai mult decît să stai şi să faci planuri. Era nevoie de mult noroc.

Unul era că Hegemonia hotărîse să televizeze ceremonia. Iar altul, şi mai mare, că Arkady Solkowni se alăturase Ligii din proprie iniţiativă.

Johnson îşi întinse gîtul deasupra mulţimii şi-i observă pe Gardienii de la periferia adunării. Indivizi foar-

te înalți, toți pe același calapod, toți încruntați și suspicioși, cu lasearmele la vedere și cu priviri ce străpungeau pînă în interiorul stomacului. Interesant era faptul că aceleași priviri neîncrezătoare și le aruncau și între ei ! Această eternă suspiciune era dobîndită printr-o paranoia întreținută încă din tinerețe și condiționată continuu. Gardienii erau indivizi aleși cu multă atenție. Era necesar un substrat familial „sănătos", un profil psihologic adecvat, dosarele pregătirii intelectuale erau minuțios studiate, iar codul genetic era la fel de riguros ales. După ce toate aceste cerințe erau îndeplinite, urma o săptămînă de interogatorii, în stare de semiconștiență, în urma injectării unei game variate de psihodroguri.

Era absolut imposibil pentru agenții Ligii să se infiltreze în rîndurile Gardienilor. Nici cel mai înfocat fanatism, nici cea mai perfectă îndemînare, nimic nu putea ajuta.

Norocul doar !

Și dacă nici un agent al Ligii nu se putea infiltra în rîndurile Gardienilor, nu era totuși imposibil ca un Gardian să devină membru al Ligii. Era exact ce făcuse Arkady Solkowni. Iar acest Solkowni nu era un Gardian oarecare, era membru al gărzii personale a lui Khustov !

Da, norocul era singurul factor ce nu putea fi controlat de Hegemonie. Exista astfel o compensație. Gardienii păreau să reprezinte veriga slabă a tiraniei de fier hegemonice, iar Consiliul era de multă vreme conștient de acest lucru. Nepăsarea și apatia erau stările de spirit necesare pentru a controla o populație, iar Supușii deveneau pe zi ce trece ființe perfect vegetative. Admiterea lor în organizația paramilitară de supraveghere era inadmisibilă. Gardienii trebuiau să fie energici, oameni fără scrupule, cu simț de inițiativă personală și să gîndească. Cu alte cuvinte trebuiau să fie *periculoși*.

Dar singurul lucru care nu putea fi tolerat de Hegemonie era o elită excelent înarmată de indivizi care gîndesc și au spirit de inițiativă, o Gardă Pretoriană.

Parcă unul din vechii filozofi, Platon sau Toynbee sau Markowitz gîndea Johnson, a emis vechiul paradox : „Cine va păzi paznicii" ?

Involuntar, Johnson zîmbi strîmb. Oricare filozof ar fi fost, cu siguranță nu trăise în vremurile Hegemoniei. Hegemonia avea răspunsul...

Răspunsul era frica. *Gardienii* se păzeau între ei. Demența admirabil inițiată și menținută instituționalizat. Ei erau condiționați *să ucidă* orice ființă omenească cu excepța Consilierilor. Între ei se priveau cu o suspiciune mult mai înverșunată, decît îi priveau pe inofensivii Supuși. Erau deliberat antrenați să apese pe trăgaci lipsiți de orice sentiment — după cum suna un preambul al Constituției Hegemonice Revizuite : „Este preferabilă moartea unui milion de Supuși, rămînerii nepedepsite a unui singur Act Nepermis.“ Gardienii aduceau mai puțin cu o armată și mai mult cu o haită de cîini inteligenți și bine dresați în scopuri malefic direcționate. Ucideau orice ființă li s-ar fi părut suspectă, inclusiv pe camarazii lor, fără milă.

Paradoxal, această teroare colectivă, l-a făcut pe unul dintre ei, Solkowni, să se îndoiască de sănătatea mintală a întregului Consiliu Hegemonic și să-și transfere loialitatea Ligii Democratice. Nu a trebuit mult timp ca Solkowni „cîinele fără stăpîn“ să-și ofere serviciile unor „stăpîni fără cîini“.

„Fără nici o îndoială“, gîndi Johnson, nici un Gardian nu putea să-l ucidă pe Khustov. Ceilalți Gardieni l-ar fi sfîșiat într-o secundă la primul gest necugetat.

Numai dacă...

Johnson studie fețele lipsite de personalitate ale Supușilor prezenți acolo, înghesuiți împrejurul lui. Teama, prosperitatea și controlul minuțios erau factorii prin care Hegemonia îi transformase pe Supuși, într-o turmă bine hrănită, bine adăpostită și bine distrată. În afară de libertate, nu se puteau plînge de absolut nimic, iar înțelesul acestui cuvînt devenise deja obscur.

Patru mii de Supuși ai Hegemoniei — o turmă umană, total inofensivă. Dar în această cireadă apatică erau ascunși 10 agenți înarmați ai Ligii — 10 ucigași.

Fără ajutor cei 10 agenți nu puteau să-l ucidă pe Khustov. Printre multe alte cerințe, Gardienii trebuiau să aibă o statură impresionantă, toți peste 1,90 m. Khustov urma să fie înconjurat de Gardieni, care la cel mai mic pericol, l-ar fi protejat cu propriile trupuri.

Agenții Ligii nu-l puteau ucide pe Khustov. Solkowni nu-l putea ucide pe Khustov. Supușii nici nu gîndeau la asemenea faptă.

Dar toți factorii împreună...

A fost o mișcare în fața intrării. Opt Gardieni masivi, în uniforme strălucitoare, au ieșit din clădire — garda de corp a lui Khustov. Cel blond, ultimul din dreapta trebuia să fie Arkady Solkowni.

Boris Johnson își consultă ceasul. Transmisia televizată urma să înceapă o dată cu apariția lui Khustov.

Deodată trompetele au răsunat asurzitor, evident o înregistrare, iar Vladimir Khustov, Coordonatorul Hegemonic a apărut în capul scărilor, vizibil cu greutate, mascat de piepturile gigantice ale Gardienilor.

Khustov cobora încet, treaptă de treaptă, în continuare mascat de Gardieni, în timp ce acordurile din „Nouă Planete pentru Eternitate" — imnul oficial al Hegemoniei, umplea aerul.

Johnson nu-l văzuse niciodată în carne și oase pe Khustov, cu toate că imaginea sa televizată era îndestul de bine-cunoscută. Deși Johnson n-ar fi recunoscut, exista o curioasă asemănare între el și Coordonator, o asemănare umbrită de diferența de 50 de ani dintre ei. Amîndoi aveau părul lung și negru și dacă părul natural al lui Khustov era mai puțin prezent acum, la cei 80 de ani pe care-i număra, asupra acestui amănunt se lucrase cu deosebită atenție și finețe. Johnson avea corpul unui atlet ; Khustov semăna cu un boxer pensionat — grăsimea luase locul mușchilor inactivi. Ambii bărbați aveau ochi cenușii și dacă ai lui Boris Johnson semănau cu mercurul și ai lui Khustov cu oțelul — amîndoi aveau în privire o flacără vie, lucru nu tocmai întîlnit la Supușii Hegemoniei.

Khustov și Gardienii ajunseră la capătul inferior al treptelor. Coordonatorul se așeză în spatele tribunei, în timp ce răsunau ultimele acorduri ale imnului hegemonic. Patru Gardieni se urcară pe o mică platformă ce ieșea de la baza tribunei, în ideea de a-l proteja pe Coordonator de mulțime, prin însăși prezența lor acolo. Ceilalți 4 Gardieni se împărțiră în două perechi, fiecare în stînga și în dreapta Coordonatorului, un pas înapoi lateral.

Solkowni era primul din spatele lui, în dreapta. Alt mare noroc.

Muzica se oprise.

„Supuși ai Hegemoniei"... începu Khustov în engleză. Deși purta nume slav (strămoșii lui erau pe jumătate americani) Khustov stăpînea la fel de bine ambele limbi oficiale, rusa și engleza. De vreme ce Marte era locuit în majoritate de americani, a ales să vorbească în engleză, după cum fericit anticipase și Johnson.

Era foarte important ca toți agenții să tragă în același timp, sau într-un interval cît mai scurt posibil. Deoarece erau împrăștiați în mulțime, nu exista nici o modalitate ca Johnson să lanseze un semnal sigur. Astfel stabiliră că vor trage exact în clipa în care Khustov va rosti, întîia dată, cuvîntul „Tutelării" — deoarece cuvîntarea sa era tocmai în cinstea inaugurării noului Minister al Tutelării, iar Khustov vorbind în engleză, era inevitabil, mai devreme sau mai tîrziu, să nu rostească această parolă.

Johnson apăsă cotul pe lasearma din buzunarul interior. Acest atentat era primul pas real pe calea distrugerii Hegemoniei și restaurării Democrației. Moartea fizică a lui Khustov aproape nu conta — Jack Torrence, Vice Coordonatorul va înșfăca puterea — dar faptul că Liga Democratică se dovedea capabilă să *ucidă* un Coordonator, tocmai acesta era efectul scontat, de a fi recunoscută drept o forță de temut, la capătul a 10 ani de eforturi sterile, întîlniri conspirative riscante, propagandă orală și sabotaje minore.

— ...și astfel o nouă cărămidă este pusă astăzi la construirea noului edificiu al Ordinii, Khustov tuși scurt, un nou obstacol în calea haosului, dezordinii, în fața foametei, nemulțumirii și nefericirii, pe care asemenea conflicte sociale le pot iniția. Da, Supuși ai Hegemoniei, această nouă clădire va reuși să asigure Ministerului Tutelării Marțian o excepțională...

Tutelări !

Johnson își scoase lasearma. O armă compactă cu mînerul de ebonită de 12 centimetri ce se continua cu încărcătorul translucid ce înmagazina încărcătura standard de 50 de electrocristale, fiecare deținînd energia, ce se

transforma la activarea trăgaciului într-un teribil fulger de lumină coerentă. Arma era greu de confundat. În dreapta lui Johnson o femeie grasă trase un țipăt. Bărbatul care o însoțea, încercă disperat să o tragă cît mai departe de Johnson. Într-o secundă, toți din jurul său, încercau înfricoșați să fugă din calea „nebunului".

Dar nu reușeau să fugă nicăieri, mai ales acum, cînd alți 10 „nebuni" înarmați erau epicentrele unor noi valuri de panică, iar Supușii se îmbrînceau unii pe alții, nereușind decît să producă o agitație și mai mare.

Johnson își îndreptă arma spre Gardienii din spate, cei de pe semicerc, și trase. Un fascicol orbitor fulgeră pe țeavă în timp ce electrocristalul din încărcător își elibera energia și se prefăcu în nimic.

Raza nimeri umărul unui Gardian care urlă și trase instantaneu în direcția generală a lui Johnson. Un Supus fu lovit și începu să țipe. Ca la un semnal, zeci, sute de oameni începură să țipe înnebuniți.

Imediat după ce trase, Boris Johnson începu să împingă mulțimea și să-și croiască drum spre trepte. Trase din nou, de data asta spre podium. Garda lui Khustov deja se strînsese în jurul lui. În spatele lor Coordonatorul devenise imposibil de localizat. Tirul lui Johnson lovi acum treptele de plastomarmură de lîngă tribună, transformînd zona impactului cu materialul sintetic, într-o vîscozitate urît mirositoare, care începu să se scurgă lent. În timp ce-și trăgea respirația încercînd să localizeze noi ținte, Johnson observă că oamenii lui își făceau datoria. Unul țintise drapelul și rămășițele carbonizate coborau fîlfîind sumbru deasupra tribunei. În timp ce privea, un nou fulger reteză catargul la bază. Acesta vibră o clipă, apoi se prăbuși peste podium, ratîndu-l de puțin pe Coordonator.

Disperarea mulțimii atinsese apogeul. Niște indivizi se învîrteau în cerc împingînd nebunește, lovind cu pumnii și urlînd. Alții încercau să formeze grupuri compacte și să forțeze drumul spre margine, dar Gardienii de acolo trăgeau în plin și îi azvîrleau înapoi, ajutați și de acei indivizi complet debusolați. Mulțimea semăna cu o hoardă de animale dezlănțuite ce se învîrte pe loc în fața unui foc din prerie. Johnson ținti cu multă atenție pe unul

din Gardienii de lîngă Khustov. Era desigur esențial ca unul dintre teroriști să-l rănească pe Solkowni din „greșeală“.

Atmosfera era întesată de fum, sfîșiată de răcnete, mirosea a carne arsă, metal încins, plastic topit. Gardienii de pe margine nu reușeau să facă nimic concret. Agenții Ligii erau bine disimulați în mulțimea dezlănțuită. Dar asta nu-i oprea pe Gardieni să procedeze cum fuseseră învățați. Trăgeau în direcția unde li se părea că se află inamicul, total indiferenți la măcelul unor oameni nevinovați. Erau ca niște cîini într-o poiată ; ei urmăreau vulpoiul și nu conta cîți pui pe care ar fi trebuit să-i protejeze piereau în această vînătoare.

Trei raze, într-o succesiune rapidă, lansate spre aceeași zonă periferică a Gardienilor, au avut ca efect doborîrea a doi dintre ei. Ceilalți au răspuns cu un foc concentrat asupra unei zone restrînse de unde li se păruse că veniseră loviturile. Un mîrîit de furie izbucni din piepturile Supușilor în clipa în care realizară că Gardienii profitau de această ocazie să ucidă din sadism.

Totul conform planului, gîndi Johnson... În curînd chiar și garda personală a lui Khustov se va îmbăta cu mirosul sîngelui și vor trage, alegîndu-și ținte din mulțime, devenind neatenți la Solkowni.

Acum !

— Să fugim ! Să fugim ! Să ieșim ! urlă Johnson. Spre stradă ! Spre stradă !

Exact cum fusese plănuit, ceilalți agenți reluară îndemnul făcîndu-i cu ușurință pe Supușii debusolați să preia refrenul și să se execute întocmai.

— Pe acolo, tună Johnson îmbrîncind un om din fața lui. Uite acolo o breșă ! Pe acolo ! Să fugim !

Întocmai unui val, întreaga masă de oameni îngroziți s-a grăbit să se îndrepte într-acolo, direct spre armele Gardienilor, care le blocau trecerea spre stradă. Apaticii Supuși se transformaseră într-o hoardă cu o energie neobișnuită, pe care numai frica o putea naște.

Dar nu frica, ci setea de sînge, scăpăra în ochii arcului de Gardieni ce se regrupa împotriva șarjei nebunești a Supușilor. Erau sălbatici împotriva altor sălbatici, însă

armele erau în mîinile sălbaticilor în uniforme. Trăgeau circular, fără milă. Laserele izbiră ca un zid de foc pe inconștienții temerari, care au fost măcelăriți într-o clipă. Brusc înaintarea se opri. Panica crescu și toată mulțimea se răsuci să fugă orbește direct spre Minister, acolo unde garda personală a Coordonatorului îi aștepta cu ochii injectați de furie și surescitare.

„Acum e timpul", gîndi Johnson.

Garda lui Khustov începu să tragă în mulțime cu privirile ațintite necruțător asupra victimelor. Khustov stătea ghemuit pe vine în spatele lor, încrezător la gîndul că Supușii neînarmați nu vor reuși niciodată să străpungă zidul uman ce-l proteja.

Șapte Gardieni trăgeau fără milă în oamenii din fața lor și presiunea asaltului începu să scadă după ce primii atacatori se transformară în torțe și apoi în scrum...

Dar al optulea Gardian se roti brusc și îndreptă lasearma spre capul Coordonatorului. Ceilalți Gardieni erau mult prea absorbiți de măcel ca să observe ce se întîmplă în spatele lor.

Planul izbutise perfect, încă o clipă și...

Dar în timp ce Johnson privea cu sufletul la gură, așteptînd finalul, corpul lui Solkowni fu lovit de cel puțin 5 lasere aproape simultan, înainte ca el să tragă. Privi în sus și se prefăcu în așchii fumegînde, prăvălindu-se la picioarele lui Khustov.

Ce naiba se întîmplă ?! se înfurie Johnson, prea uimit încă să realizeze dezastrul. Și totuși era crudul adevăr... Privi în sus spre strada de la nivelul 2, unde 6 indivizi îi îmbrînceau pe cameramanii siderați, trecînd în fugă spre trotuarul rulant...

Khustov urlă și cei 7 Gardieni se întoarseră, privind stupefiați la bucățile de carne fumegîndă de la picioarele lor.

— Urcați treptele, eretinilor ! mugi Khustov livid de furie și teamă. La adăpostul Gardienilor, Coordonatorul Hegemonic urca treptele cu spatele.

Cei 6 fugari de la nivelul 2 ajunseră la trotuarul mobil în momentul în care Khustov tocmai intră în clădirea

Ministerului. Chiar înainte să sară pe trotuarul care l-ar fi transportat spre o zonă relativ mai sigură, ultimul dintre ei aruncă în jos un obiect discoidal, argintiu.

O bombă, gîndi Johnson instantaneu.

Apoi văzu micuțele rotoare ce mențineau discul în aer, deasupra mulțimii. Era într-adevăr o bombă-mesager. Dar bombele-mesager erau folosite doar de Liga Democratică. De Ligă și de...

— Viața Coordonatorului Khustov, izbucni mesajul înregistrat, a fost salvată, grație Frăției Asasinilor !

„Intr-un loc unde nu există trecut, prezentului nu îi poţi ascunde viitorul."

GREGOR MARCOWITZ,
Haosul şi Cultura

2

BORIS JOHNSON îşi aruncă lasearma în mulţime, — jumătate dezgustat, — jumătate din precauţie — Khustov scăpase neatins, iar acum arma l-ar fi deconspirat drept unul dintre atentatori. Se părea că şi ceilalţi agenţi procedaseră la fel, deoarece Gardienii erau singurii care mai trăgeau. Peste cîteva clipe însă şi ei încetară focul, realizînd că lucrurile erau deja terminate.

Gardienii îşi regrupau rîndurile, forţînd mulţimea să se apropie de treptele Ministerului. Păreau că aşteaptă ceva sau pe cineva...

Frăţia asasinilor ! gîndea Johnson cu un amarnic sentiment de furie şi ciudă, în timp ce îşi căuta actele de identitate falsificate. De ce ? Ce i-a determinat să-l salveze pe Khustov ?!

Şi totuşi ştia cineva *ceva* adevărat despre Frăţie ? Despre Frăţia Asasinilor se presupunea că a fost înfiinţată încă de acum 300 de ani, pe vremea cînd Uniunea Atlantică, dominată de americani, se unise cu Marea Uniune Slavă, formînd Hegemonia Sol.

La început, Frăţia se constitui într-un fel de mişcare de rezistenţă. Au asasinat 3 din primii 7 Coordonatori Hegemonici şi 5 din vreo 20 de Consilieri. Au plasat bomba nucleară care a distrus Port Gagarin.

Dar după 10 ani, acțiunile Frăției au devenit de neînțeles. Au salvat colonia de pe Umbriel cînd un meteorit vagabond a găurit domul, pentru ca apoi să-și revizuiască părerile și să distrugă domul de pe Ceres, ucigînd întreaga populație a singurului steroid locuit. Ucideau fără discernămînt și Supuși și oficialități Hegemonice și Gardieni. Nu exista un model logic, parcă ar fi fost continuatorii unui cult arhaic din Mileniul Religiei, o anume dogmă superstițioasă, fără de înțeles pentru neinițiați.

Și acum fără o motivație logică, l-au salvat pe Khustov.

Un aerocar ateriză în spatele cercului de Gardieni și dinăuntru ieși un individ îmbrăcat în ținuta verde pe care Gardienii o purtau în mod normal. Însă nu era tipul Gardianului gigant cu privirea veșnic încruntată. Era scund, subțirel și ochii lui albaștri aveau o căutătură pierdută, greu de definit.

Johnson păli, pentru că de acest fapt se temuse cel mai mult. Au chemat un Edetic.

Johnson avea asupra lui două seturi de cărți de identitate falsificate. Unul era pe numele Samuel Sklar, un negustor care avea permis de trecere Pămînt—Phobos, tur retur. Oficial, Sklar nu avea ce căuta pe Marte. Johnson era „Vassily Thomas“ lucrător la Întreținere de pe lîngă Ministerul Tutelării. Dacă prezența lui pe Marte era descoperită, Gardienii ar fi căutat un anume „Thomas“, iar dacă reușea să ajungă înapoi pe Phobos, Johnson ar fi devenit „Sklar“ — individ care nu călcase niciodată pe Marte.

Dar acum toate aceste precauții erau spulberate.

Pentru că fragilul Gardian care tocmai sosise era un Edetic, un om cu o extraordinară proprietate : nu uita nimic. Avea în memorie descrierea completă a tuturor inamicilor Hegemoniei și nici un agent, indiferent de perfecțiunea falselor cărți de identitate — nu putea păcăli memoria fotografică a Edeticului.

Iar Boris Johnson, șeful Ligii Democratice era Inamicul Hegemonic numărul 1.

Acum Johnson observă manevra Gardienilor. Încet și metodic îl puneau pe fiecare Supus în parte să treacă prin fața privirii fixe a Edeticului. În ritmul acesta ar

fi fost nevoie de o zi întreagă pînă să treacă și ultimul om, dar Gardienii nu se grăbeau, nici nu ar fi avut vreun motiv anume și pentru că nimeni nu se putea sustrage, Gardienii erau siguri că vor descoperi toți atentatorii din mulțime.

Johnson știa că nu are cum să treacă de Edetic.

Dar poate... Lui Johnson îi veni să zîmbească în ciuda gîndurilor sale negre. Unde era locul cel mai sigur, în care Gardienii nu ar fi răscolit după un agent ? Exact în comandamentul lor. Și acesta era Ministerul Tutelării. Noul Gardian Total de pe Marte — computerul central pentru întreaga planetă era ascuns undeva în subsolurile Ministerului, însă restul clădirii servea drept comandament Gardienilor de pe Marte. Dacă reușea să urce treptele și apoi să pătrundă în clădire... Ei, nici înăuntru nu era scăpat de probleme, dar cel puțin scapă de Edetic.

Ajutîndu-se de coate și de genunchi, Johnson își forță înaintarea pînă la podiumul de la baza treptelor. Luîndu-și un aer acru, ca un vechi lucrător al Întreținerii, care din timpuri imemoriale se ocupă de astfel de lucruri, se apleca să examineze expert metalul ars și plastomarmura topită de la baza tribunei.

Un Gardian curios își făcu apariția și Johnson începu să înjure și să murmure ca pentru sine. „Rahatul ăsta se întărește ! Ce porcărie nenorocită. Îți ia 5 ore ca să..."

— Ce naiba *faci* acolo ? lătră Gardianul împungîndu-l cu țeava lasearmei.

— Ce fac ? Ce întrebare tîmpită ! Sau poate crezi că pot curăța porcăria asta cu mîinile goale ?! Privește. A început să se întărească, omule. Trebuie o torță să tai și o termică să reformez plastomarmura. Îmi ia cel puțin o jumătate de zi !

— Mda da, voi ăștia smuciții de la Întreținere, mormăi Gardianul. Și acum, ce stai aici ca un prost ? Apucă-te de treabă !

— *Ți-am mai spus,* scheună Johnson. Îmi trebuie o torță și o termică. Altfel ce vrei să fac ?

— Și atunci ce mai aștepți să le aduci ? se înfurie Gardianul.

— Se pare că prietenarii tăi nu lasă pe nimeni să se apropie de clădire, se hlizi triumfător Johnson.

Gardianul dădea din cap înțelegător.

— Sărmanii de voi vă spetiți cu munca și nu scăpați nici un prilej ca să trageți nițel chiulul, spuse el. Și acum marș pînă la Minister și adu-ți sculele și asta *imediat*, ai auzit ? !

— Nu te enerva, tresări Johnson. Gata, am plecat, am plecat...

Urcă rapid treptele sub privirea glacială a Gardianului și pătrunse în clădire pe intrarea de serviciu, o mică ușă din stînga intrării principale.

Imediat cum pătrunse în clădire, Johnson oftă de ușurare, avea acum ocazia să arunce un ochi și prin această clădire interzisă. Coridoarele de aici, ca de altfel și a celor din oricare altă clădire publică, erau pline de Tuburi și Ochi. Lumea vorbea că era destul să privești puțin încruntat ca să fii condamnat la o moarte instantanee.

Ușa de serviciu se deschidea direct în culoarul central. Clădirea era de puțin timp inaugurată oficial, iar culoarul era aproape pustiu cu excepția cîtorva Gardieni nepăsători care erau obișnuiți să ignore personalul de la Întreținere.

Drumul spre salvare era simplu : aproximativ 40 de metri de-a lungul culoarului pînă la peretele lifturilor, apoi va lua un lift pînă la etajul 3 și în final va părăsi clădirea prin ieșirea de la strada nivelului 2. Odată pășit pe trotuarul rulant de acolo, Johnson știa că în cîteva minute, va interpune o distanță convenabilă între el și posibilii urmăritori. Cu siguranță puținii Gardieni din zonă nu vor lua la întrebări un neînsemnat lucrător la Întreținere...

Și totuși palmele lui Johnson erau transpirate de frică cînd se hotărî să străbată culoarul — nu erau decît 10 pași pînă urma să treacă prin fața primului Ochi. Ochiul era o aparatură dezolant de simplă — nimic altceva decît obiectivul unei camere de luat vederi și un minuscul microfon, ambele așezate pe o consolă montată în perete. Camera și microfonul erau în legătură directă cu Gardianul Total, marele computer care aplica Justiția pe Marte. Prima Directivă programată în Gardianul Total era : „Orice lucru Nepermis este interzis“. Ce însemna asta practic

era materializat printr-o lungă listă a Codului Hegemonic care arăta ce anume are voie să facă un supus, într-o anumită zonă — așa-numitele Acțiuni Permise. Orice altceva ce nu se potrivea cu respectiva listă programată în Gardianul Total era sancționat drept o Acțiune Nepermisă — era o *crimă*. Toate crimele erau pedepsite cu moartea.

Sentința și execuția erau simultane și instantanee.

Dedesubtul Ochiului era ancorat un mic cilindru de plumb — „Tubul" — care era sigilat cu un capac. În el exista un izotop radioactiv mortal. Tubul era de asemenea conectat la cel mai apropiat terminal al Gardianului Total.

Astfel, actul justiției fu redus de Hegemonie la un simplu act reflex. Ochiul transmitea continuu informația audio vizuală spre Gardianul Total, iar acesta compara tot timpul informația cu lista Acțiunilor Permise. Se zvonea că orice acțiune, indiferent cît ar fi părut de inocentă, dacă se dovedea a fi Nepermisă, făcea să sară capacul Tubului și zona era umplută de radiații mortale. Timpul de răspuns al sistemului era sub 2 secunde. Dacă era adevărat că el, Gardianul Total ar fi ucis un om ce încălca fără să vrea Codul Hegemonic și dacă un asemenea program putea fi inserat unui computer, Johnson nu știa și nici nu dorea să afle. Dar știa cu siguranță că mulți Supuși au pierit în circumstanțe ce păreau absolut nevinovate...

Johnson depăși primul Ochi și notă în treacăt că era încă în viață. Dacă ceea ce se spunea despre Tuburi și Ochi era adevărat, devenea foarte ușor să faci o greșeală fatală — o privire speriată, poate un echipament necorespunzător sau pătrunderea într-o zonă nepermisă. Porcăria cea mare consta în faptul că acțiunile care ar fi făcut capacul Tubului să rămînă la locul lui, erau finite, în timp ce acțiunile care l-ar fi făcut să sară erau practic nelimitate. Iar dacă Hegemonia mințea despre Gardianul Total, era chiar mai rău, pentru că erai condamnat la moarte fără nici un motiv.

Tuburile și Ochii erau montați la intervale de 10 pași, lucru ce însemna că mai avea încă 5 de trecut înainte să ajungă la lifturi. De unul trecuse, acum de altul, cu un aer de totală indiferență pe care îl spera cît mai puțin

exagerat — pentru că însăși încercarea de a păcăli un Ochi se constituia într-un Act Nepermis !

Tuburile și Ochii existau practic în toate clădirile publice din Hegemonie, în magazine, în teatre și bineînțeles în clădirile guvernamentale. Exista zvonul că Consiliul era pe cale să instaleze aceste sisteme și în locuințele personale, căci cele amplasate în spațiile largi dădeau totuși posibilitatea „criminalilor“ să scape fugind — dacă aveau cum și unde. Dacă zvonul se adeverea însemna sfîrșitul și ultimului dram de intimitate la care un Supus ar fi putut aspira...

Johnson trecu și de al treilea Ochi... al patrulea... Acum exista un singur Ochi între el și lifturi. Era amplasat exact deasupra celor trei uși ale lifturilor, aparent pentru a supraveghea folosirea lor numai de personalul autorizat. Acum urma partea cea mai grea...

În timp ce se apropia de ușa deschisă a liftului din mijloc, Johnson scoase o cîrpă din buzunarul combinezonului. Fluierînd degajat, începu să șteargă placa nichelată a comenzilor. Apoi cu cîrpa încă în mînă, păși degajat înăuntru și începu rapid să șteargă mînerul ușii interioare.

„Încă trăiesc“, gîndi el triumfător. Merge !

Și apoi cînd aproape era gata să apese butonul pentru etajul 3 privi întîmplător în sus și inima îi îngheță.

Exista un Tub și un Ochi pe tavanul liftului !

Trebuie să existe o modalitate să... E riscant, gîndi el, dar nu am încotro.

Termină de lustruit mînerul și începu să șteargă placa interioară a comenzilor pentru etaje. În timp ce trecea cîrpa peste butoane, apăsă pe „3“ cu degetul, prin cîrpă.

În timp ce ușile se închideau și liftul începu să urce, Johnson sări înapoi surprins, derută pe care o spera cît mai naturală. Apoi mormăi ceva de circumstanță și continua cu lustruitul. Avea impresia că liftul acesta nu se va mai opri niciodată...

Ochiul fusese păcălit. Capacul Tubului nu sări !

În sfîrșit liftul se opri și ușile se deschiseră. Johnson dădu un retuș final butoanelor și păși afară cît mai natural.

În timp ce mergea pe coridorul ce ducea la ieșirea spre strada nivelului 2, își permise un oftat de ușurare. A reușit ! Partea cea mai grea s-a terminat. Se părea că nici Gardianul Total nu acordă nici o atenție neînsemnaților lucrători ai Întreținerii.

După traversarea unui coridor ce părea să nu mai aibă un sfîrșit și după ce trecu prin fața a, ceea ce i se păreau lui a fi, milioane de Ochi, Johnson ieși în final în afara Ministerului pe mica pasarelă care unea strada cu clădirea. Dacă ajungea pe stradă fără să fie remarcat, avea de gînd s-o șteargă rapid, sărind peste benzile de accelerație ale trotuarului pînă la banda centrală express, care l-ar fi îndepărtat în viteză, protejat în mulțimea de Supuși...

Johnson pășea țeapăn, dar fără grabă pe pasarelă. Încă puțin și...

— Hei, tu ! tună o voce de undeva de jos, de la nivelul inferior.

Johnson privi în jos. Era un Gardian.

— Tu de colo, strigă Gardianul. Înapoi în clădire. Nimeni nu părăsește încă zona !

Johnson făcu cîțiva pași înapoi spre Minister, încercînd să meargă pe mijlocul pasarelei, lucru ce l-ar fi protejat dacă cei de jos ar fi tras. Brusc se întoarse și o rupse nebunește la fugă spre trotuarul mobil.

Erau doar cîțiva metri, preț de două trei secunde. Gardienii de jos au tras de cîteva ori, însă imprecis și Johnson sări de prima bandă de 2 km/h, doborînd un individ care îl amenință nervos cu pumnul — și ateriză pe banda de 7 km/h.

Deja se îndepărtase de zona fierbinte. Acum era important să nu stîrnească prea multă zarvă, trotuarul era destul de aglomerat, iar cineva care ar fi alergat, bruscînd oamenii ar fi devenit suspect în scurt timp. Forțîndu-se să aibă un comportament cît mai firesc, Johnson ajunse în cele din urmă la banda express de 30 km/h, strecurîndu-se abil și amabil prin mulțimea care prefera benzile de 12, 18 și 25 km/h.

În sfîrșit, se găsea pe banda express. I-a luat ceva timp, dar ce mai conta ! În mai puțin de o oră tot co-

mandamentul Gardienilor va fi pe urmele sale, un oarecare Vassily Thomas, lucrător la Întreținere.

Trebuia să părăsească domul cît mai urgent și să revină pe Phobos. Pe Marte nu mai putea rămîne în siguranță.

Dar „Samuel Sklar" va fi în siguranță pe Phobos.

Asta numai dacă reușea să scape.

Controlul de fier al Hegemoniei se baza pe 3 sisteme independente de control : sistemul „Tub și Ochi" al Gardianului Total, Gardienii și permisele de trecere.

Fiecare Supus era obligat să poarte în permanență cartea de identitate asupra lui. Dacă dorea să călătorească între planete și sateliți, unui Supus i se cerea să posede un permis special de călătorie, pentru o destinație clar specificată, permis atașat cărții de identitate. Aceste permise de trecere erau eliberate doar dacă motivul era găsit satisfăcător și avea o valabilitate limitată. Un permis permanent era de neconceput, ca să nu mai vorbim de unul cu destinație generală. Fiecare permis era valabil doar tur-retur între două puncte clar menționate — cu excepția unui permis de imigrație. Dacă cineva era prins în tranzit fără permis adecvat, era considerat criminal și pedepsit în consecință.

Johnson călătorise de pe Pămînt pe Phobos, „marea stație spațială naturală" a lui Marte, folosindu-se de actele lui Samuel Sklar, care avea permis de trecere Pămînt— Phobos, cu permisiunea unei deplasări pe Deimos *. Actele lui „Vassily Thomas" aparțineau unui rezident marțian fără nici un permis de deplasare. În acest fel, Johnson era „Thomas" pe Marte și „Sklar" în tranzit și nu se putea face nici o legătură între cele două identități.

Problema era să ajungă de pe Phobos pe Marte și înapoi, ilegal desigur.

Johnson schimbă de mai multe ori direcția, de-a lungul trotuarelor mobile, asigurîndu-se că nu a fost urmărit și acum era pe banda express de la nivelul zero. Voia să ajungă la periferia domului, la ecluza 8.

Clădirile se răreau și acoperișul domului venea tot

---

* Deimos și Phobos (= Groaza și Frica) sînt cei doi sateliți naturali al planetei Marte.

mai jos, iar Boris Johnson avu din nou acel sentiment de claustrare care-l urmărea pretutindeni în domurile Hegemoniei, cu excepţia Pămîntului.

Necazul cu habitatele extraterestre consta în faptul că erau insule ale Hegemoniei, construite în condiţii de mediu ostile. Doar pe Pămînt omul putea trăi fără ajutorul costumelor de protecţie sau a domurilor ecoautonome. Şi toate domurile fuseseră construite de Hegemonie. Le aparţineau şi erau controlate pînă la ultima moleculă de aer. Era un paradox ironic — spaţiul, lumile de frontieră, acolo de unde toţi gînditorii erei prespaţiale presupuneau că începe libertatea infinită, erau de fapt bastioane ale celui mai desăvîrşit control Hegemonic. Pe Pămînt, cu istoria sa milenară, cu zonele sale încă sălbatice cu locurile sale secrete şi uitate, cu ruinele adunate de-a lungul mileniilor, acolo şi numai acolo există încă o şansă să scapi de Ochii Hegemoniei.

Însă coloniile erau creaţii ale Hegemoniei. Domurile se asemănau cu acvariile pentru peşti tropicali — sau cuşti. În afara lor — Moartea.

Şi astfel, indiferent cît de precar ar fi fost, singurul refugiu al Ligii Democratice era pe Pămînt.

Acum Johnson îşi croia drum pe benzile decelerative spre banda de 2 km/h adiacentă trotuarului fix. Coborî în dreptul ecluzei 8.

Ecluza 8 era puţin folosită. A fost gîndită ca o ieşire pentru excursiile rezidenţilor marţieni, însă de vreme ce curiozitatea era ceva ce trebuia descurajat şi oricum nu era mare lucru de văzut, ecluza era rareori folosită şi păzită formal, fără a fi considerată un punct strategic esenţial.

Iar singurul Gardian de acolo se sprijinea de vitrina costumelor spaţiale, din faţa primelor porţi de admisie în ecluză. Individul părea foarte, foarte plictisit.

Johnson se îndreptă drept spre el.

— Aş vrea să ies afară, spuse Johnson.

— De ce? trînti uriaşul, înveselit imediat la gîndul că deja găsise un fraier cu care să fie răutăcios.

— Am chef să dau o raită. Poate descopăr Oraşul Pierdut al marţienilor, spuse Johnson rîzînd.

Orașul Pierdut era gluma locală obișnuită, de vreme ce singurii „marțieni“ veritabili de afară erau niște broaște de nisip tîrîtoare.

— Într-adevăr foarte nostim ! spuse Gardianul. Dar întîmplător momentan nu este permisă părăsirea domului.

— Oh... ? făcu Johnson. S-a întîmplat ceva ?

— „*S-a întîmplat ceva*“ maimuțări Gardianul. Pe ce lume trăiești ? Frăția Asasinilor tocmai a încercat să-l ucidă pe Coordonator.

— *Frăția...?!* Johnson rămase trăznit. Dar...

S-a oprit la timp. Blestematul de Khustov era deștept, nimic de zis. Nu puteau contrazice că atentatul nu a avut loc — toată lumea știa asta — dar probabil opriseră transmisia televizată înainte ca Frăția să lanseze bomba mesager.

Era mult mai convenabil pentru Khustov să anunțe că a scăpat dintr-un complot al Frăției, decît ca Supușii să afle că tocmai Frăția l-a salvat dintr-un complot al Ligii. Doar cîteva mii de Supuși, cei care fuseseră acolo, știau adevărul, însă vocile lor ar fi fost înăbușite de mass media. Pentru marea majoritate a Supușilor, atentatul Ligii va rămîne necunoscut. La dracu !

— Pari surprins, vorbi uriașul încruntîndu-se și pipăindu-și lasearma.

Johnson gîndea febril. Dacă nu ajungea rapid pe Phobos era pierdut. A fost reperat cînd părăsi Ministerul și în orice clipă acest Gardian putea recepționa ordinul să rețină pe un anume lucrător de la Întreținere care ar fi corespuns descrierii generale a lui „Thomas“ — Johnson. Dacă asta s-ar fi întîmplat, ar fi urmat o verificare generală a cărții de identitate. Falsul era perfect, dar dacă era verificat în relație cu datele din Gardianul Total, se va descoperi că „Vassily Thomas“ nu există — nu exista înregistrarea nașterii, școlarizarea, nu exista *nimic*. Ori ajungea pe Phobos ori murea, Johnson o știa foarte bine. Și ca să scape trebuia să treacă de acest Gardian. *Acum !*

— Încep să cred că există o legătură, murmură Johnson.

— Ce ?

— Am spus că încep să cred că există totuși o legătură, repetă Johnson. Între încercarea de asasinat și sabotarea costumelor spațiale.

— Nu înțeleg nimic. Ce tot spui acolo, mormăi Gardianul.

— Ei bine, din moment ce ești de serviciu aici, se pare că pot să-ți spun, vorbi Johnson cu un aer de superioritate. Sînt de la întreținerea costumelor. Acum două zile am descoperit trei costume sabotate la ecluza 2. O treabă simplă — le-au făcut niște găurele mici, mici, uite atîta, destul ca să nu se observe la prima vedere, dar destul de mari ca să nu mai ai timp să te întorci viu, dacă te-ai îndepărtat prea mult de dom. Ăsta e motivul pentru care doream să ies afară. Verificăm toate costumele din dom, dar este o treabă lentă și avem ordin să o facem cît mai discret, pricepi ? Îți dai seama ce-ar ieși dacă Supușii ar afla că cineva a fost capabil să saboteze costumele. Dar dacă nu am voie să ies în atmosferă, trebuie să le verific aici. Bineînțeles, chestia asta rămîne între noi.

— În general sînt un tip discret, trînti Gardianul. Hai, treci la treabă.

Johnson se apropie de locașurile costumelor și începu să le studieze concentrat, pipăind centimetru cu centimetru. Dizlocă casca unui costum și își băgă capul înăuntru.

— Extraordinar ! exclamă el și începu să înjure tare și fără întrerupere.

— Ce s-a întîmplat ?

Johnson fluieră a pagubă și își scoase capul din deschizătura largă a gulerului costumului.

— Omule, n-o să-ți vină să crezi, spuse el stupefiat. Pur și simplu n-o să-ți vină să crezi !

— Dar ce naiba ai descoperit ?

Johnson arătă cu degetul spre interiorul costumului.

— Privește numai, se înfioră el dezgustat. Nu credeam așa ceva.

Gardianul se apropie curios și își băgă capul în interiorul gulerului.

Johnson îl lovi fulgerător, cu dreapta, în ceafă. Gardianul se lăsa moale să cadă la picioarele lui.

Rapid Johnson se îmbrăcă cu un costum spațial, apoi luă lasearma Gardianului și din lateral găuri toate costumele.

Johnson se opri apoi și pentru o clipă lungă îl privi pe Gardianul inconștient. Știa că cel mai inteligent lucru care urma să-l facă, ar fi fost să-l ucidă și totuși ezita să tragă într-un om fără apărare chiar și în acest porc, pe care în alte condiții l-ar fi ucis fără să clipească. Ridică din umeri, la adresa slăbiciunii sale și apoi se grăbi să pătrundă în ecluză.

Spera că atunci cînd vor descoperi costumele sfîșiate și pe Gardianul inconștient, să se creadă că era vorba într-adevăr de un sabotaj — cel puțin pînă în clipa în care Gardianul va putea vorbi. Și oricum, această ecluză conduce numai spre suprafața aridă a lui Marte. Toate navele interplanetare erau sub controlul Hegemoniei — cu siguranță nu se vor gîndi la ceea ce era de fapt : o evadare de pe Marte. Cel puțin nu la început.

Dacă cineva ar fi descoperit minuscula navă spațială, acoperită cu bolovani sîngerii de feroxid, i-ar fi venit foarte greu să-și explice prezența ei pe suprafața marțiană — pentru că era un simplu scuter de Deimos ce avea atîta energie cît era necesară unui zbor între Phobos și Deimos.

Boris Johnson se strecură anevoie printre roci incomodat de costumul greoi și gîfîia puternic atunci cînd deschise trapa micuței cabine a scuterului. Se grăbise din răsputeri să traverseze distanța pînă la scuter, blestemîndu-și greșeala de a nu îl fi ucis pe Gardian. Ar fi cîștigat poate puțin mai mult timp dacă o făcea...

Hegemonia era foarte încîntată să mențină iluzia libertății ori de cîte ori avea ocazia. Împreună cu prosperitatea într-o spirală ascendentă, ajuta să-i țină pe Supuși într-o stare de somnolență a spiritului. Deimos era menținut ca un fel de parc natural, unde un om putea rămîne singur, înconjurat de bolovani, privind la stele și simțindu-se în libertate.

Dar la fel ca oricare alte „libertăți" ale Hegemoniei, era doar o iluzie. Vizitatorilor de pe Phobos le era îngăduit să închirieze de la cîteva agenții particulare, mici scutere pentru Deimos. Acesta avea energie doar pentru

un drum dus-întors. Pasagerul acestui scuter putea trăi senzația că întreg spațiul cosmic îi stă la dispoziție, doar pînă în clipa în care arunca o privire la indicatoarele consumului de energie.

Astfel Hegemonia nu risca nimic dacă lăsa cîțiva romantici să exploreze pe cont propriu — Deimos nu era decît un pietroi lipsit de atmosferă, nelocuit, iar scuterele aveau rezervă de aer numai pentru două zile.

„Samuel Sklar" închiriase un asemenea scuter pe Phobos de la „Phobos Phil", o mică agenție particulară. Oficial Sklar era momentan pe Deimos — o acoperire perfectă. Iar Phobos Phil era un membru al Ligii...

Johnson se strecură prin trapă și pătrunse în cabină. Scuterul era dezamăgitor de simplu : o cabină pentru o singură persoană care putea fi închisă ermetic, dar care nu avea ecluză, de vreme ce depresurizarea la deschiderea direct în vid ar fi fost minimă, mai avea un snop de micuțe propulsoare direct sub cabină și cam atît.

Dar Phobos Phil făcuse cîteva modificări acestui scuter. Pe dinafară părea un scuter obișnuit, dar acesta avea o energie cu mult mai mare decît era autorizat pentru asemenea jucării. Astfel acest scuter putea ajunge pînă pe Marte și înapoi pe Phobos fără nici o problemă...

Johnson se așeză în fotoliul pilotului și apoi își aminti să deconecteze kilometrajul. Scuterele erau închiriate ținîndu-se cont de distanța parcursă ce apărea înscrisă pe kilometrajul de la bord — de fapt o altă modalitate prin care Hegemonia se asigura că scuterele nu sînt folosite pentru excursii neautorizate.

Johnson atinse un buton marcat cu „trei" de pe mini computerul de bord. „Trei" era cursul de urgență anteprogramat spre Deimos — accelerație maximă continuă.

Johnson își legă centurile de siguranță pregătindu-se pentru decolare și dificilul zbor care va urma. Ideea era să ajungă cît mai rapid în orbita lui Deimos, acolo unde scuterul trebuia de fapt să fie, minimalizînd în acest fel șansele de a fi depistat.

Motoarele porniră într-un zgomot asurzitor și impactul decolării îl țintui pe Johnson în scaunul pilotului. Va trebui să suporte presiunea a 6 g tot drumul pînă la Deimos, fără antigravi, fără „coconi—G", dar ce îl enerva cel mai mult pe Johnson era imposibilitatea de

a ști dacă urma să moară sau să trăiască, în timpul călătoriei — dacă era depistat în aceste clipe de un crucișător Hegemonic sau o stație de observație ar fi fost pulverizat fără somație și nici nu ar fi știut măcar ce anume l-a lovit.

În timp ce accelerația gravitațională îl țintuia tot mai nemilos, Johnson remarcă că aceste momente erau de fapt primele în care stătea relaxat, nemișcat, de cînd avusese loc încercarea de asasinat. Însă nu simțea nici o relaxare pentru că acum întreaga greutate a eșecului i se părea infinit mai greu de suportat decît presiunea celor 6 g. Întregul complot fu un eșec total, o catastrofă. Nu numai că Khustov scăpa, dar Liga Democratică nici nu fu implicată în atentat. Dînd vina pe Frăția Asasinilor a fost o mișcare ideală pentru Hegemonie pentru a-și masca neputința, pentru că atitudinea majorității Supușilor față de Frăția Asasinilor era egală cu propria lui atitudine față de termeni ca „soartă" sau „boală psihică". Auzise că acțiunile lor păreau a fi ale unor fanatici religioși, conform unor dogme pline de misticism ale unei cărți numite *Biblie*, alteori *Koran*, alteori *Teoria Entropiei Sociale*.

Se părea că nimeni nu știa exact ce conține această carte, însă orice ar fi conținut, cu siguranță ea provenea din Mileniul Religiei și astfel cei care se conduceau după ea, puteau fi catalogați drept fanatici — o boală a psihicului încă neeradicată.

Astfel era foarte convenabil pentru Hegemonie să arunce vina pe niște nebuni...

Johnson se forță să deschidă ochii și să privească cronometrul. Mai avea cîteva minute numai pînă la Deimos...

„Poate voi reuși în cele din urmă" gîndi el. „Dacă asta *va folosi* la ceva".

Crudul adevăr era că Liga se învîrtea în cerc. Numărul membrilor era în declin. Iar controlul Hegemoniei devenea mai strîns pe zi ce trece. Tot mai multe sisteme „Tub și Ochi" erau instalate. Supușii deveneau tot mai lași și mai nepăsători, căci bunăstarea lor materială era în creștere, iar sentințele pentru Acte Nepermise deveniseră o tristă realitate.

Iar acum însăși Frăția părea să dea ajutor Hegemoniei...

„Sau poate Frăția era o creație a Hegemoniei?“

Poate nu mai avea nici un sens să continue... Poate cel mai bine pentru toată lumea ar fi fost ca scuterul să fie interceptat și...

Brusc, motoarele se opriră. Johnson se simți dintr-o dată fără greutate. Și dacă oprirea accelerației îi ușura trupul, vederea satelitului, piatra aceea neînsuflețită îi alină spiritul.

Indiferent ce va urma, pe moment era viu. Reuși să ajungă în zona lui Deimos și astfel era din nou cu acte în regulă. Acum era „Samuel Sklar“ care revenea pe Phobos dintr-o scurtă croazieră pînă la Deimos. În cîteva clipe va ajunge pe Phobos și în cîteva zile se va îmbarca pe o navă ce îl va readuce pe Pămînt, singurul loc din Univers unde Liga avea șanse să supraviețuiască. Două din cei trei mii de agenți al Ligii se aflau pe Pămînt..

Pămîntul era încă mult prea complex, mult prea complicat, înțesat de locuri părăsite, pentru a putea fi în întregime controlat de Hegemonie. El a supraviețuit și, prin aceasta, și Liga. A pierdut o bătălie însă războiul continua, războiul împotriva Hegemoniei, pentru distrugerea ei și instaurarea Democrației. Poate data viitoare norocul ne va ajuta mai mult.

Boris Johnson jură în fața conștiinței sale că va încerca cel puțin să facă să existe acea „dată viitoare“.

„Ordinea este inamicul Haosului. Dar inamicul Ordinei este de asemenea şi inamicul Haosului."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

3

CAMERA CONSILIULUI era ostentativă prin însăşi simplitatea sa. Pereţii şi tavanul erau din duroplast de culoare crem, iar podeaua era acoperită de un covor maron de lînă. În centrul Camerei trona o masă enormă din lemn de nuc, cu un vădit caracter funcţional.

Existau patru fotolii pe fiecare latură lungă a mesei, iar pe laturile scurte cîte un fotoliu. Pe mijlocul mesei erau aşezate două tăvi din argint, foarte simple, pe una existînd pahare de diferite mărimi, iar pe cealaltă sticle cu cele trei băuturi tradiţionale : vin, whisky şi votcă.

Din această cameră modestă de pe Pămînt, cei zece oameni care ocupau locurile de la masă, conduceau destinele a douăzeci de miliarde de oameni. Nu exista nici legislatură şi nici un sistem judiciar independent. Consiliul Hegemonic deţinea întreaga putere de decizie în întreg Sistemul Solar. Cinci dintre membrii Consiliului erau aleşi prin alegeri libere de către Supuşi şi fiind vorba de alegeri, erau rareori contestaţii. Ceilalţi cinci membri erau aleşi în mod ştiinţific de către Gardianul Central — imensul super ordinator ce avea acces la toate băncile de date ale Gardienilor Totali răspîndiţi în Galaxie.

Coordonatorul şi Vice-Coordonatorul erau aleşi prin cea mai obişnuită metodă politică — lupta pentru putere din interiorul Consiliului.

Vladimir Khustov, cel mai puternic om din întreaga Hegemonie, vorbea precipitat cu accente de furie, prost mascate :

— Ți se pare amuzant, nu-i așa Jack ? Dar dacă atentatul ar fi avut loc asupra ta ?

Jack Torrence Vice-Coordonatorul, sorbea din cînd în cînd din paharul de votcă. Jack zîmbi sardonic, arătîndu-și caninii ascuțiți :

— Se poate Vladimir... vorbi el abia șoptit. De fapt în tine au tras și nicidecum în mine. Din punctul meu de vedere personal, apreciez că Liga a dovedit un gust excelent...

— Știam cu toții cît de nerăbdător ești să devii Coordonator ! punctă Khustov. Bănuiesc și cît de mult te-ar fi întristat și moartea mea. Dar chiar și unul ca tine ar trebui să înțeleagă că ceea ce contează este atentatul în sine asupra unui *Coordonator Hegemonic !* Poate vei ajunge și tu Coordonator, Jack, ți-ar place să fii luat drept țintă pentru lasere ?!

Torrence se hotărî să vorbească mult mai atent. Privi rapid înspre Obrina, Kuryakin, Lao, Cordona și Ulanuzov, oamenii lui Khustov și cînd vorbi o făcu practic doar pentru aceștia :

— Poate nici nu ar fi atît de rău, spuse, dacă aș avea relații printre cei de la Frăția Asasinilor care să mă apere.

— Remarca ta este deosebit de deplasată, se înroși Khustov, iar oamenii lui priviră scandalizați către Torrence.

Însă el notă *satisfăcut* că iritarea lor era formală.

— Poate vrei să instalezi un „Tub și Ochi" chiar în Camera Consiliului ? sugeră necruțător Torrence. Așa ceva ar rezolva imediat problema tuturor cuvintelor „deplasate".

Steiner și Jones, oamenii lui Torrence, l-au aprobat prin înclinări semnificative ale capului.

— Umorul tău mă dezgustă, vorbi Khustov. Problema este foarte serioasă. Poate că Liga Democratică este ineficientă, dar din păcate este singurul dușman adevărat care-l avem, singurul obstacol în desăvîrșirea Ordinei. De îndată ce Liga va fi distrusă, vom reuși să continuăm procesul stabilirii unui control absolut asupra rasei umane. Știi bine cît de departe am ajuns ! Numai acum 300 de

ani, rasa umană era pe punctul să se autodistrugă. Marea Uniune Slavă și Uniunea Atlantică era gata să se sfîșie reciproc... Ei bine, din fericire ambele părți au realizat că singurul lucru care le poate salva este *Ordinea!* Și acum, după 300 de ani, privește ce a realizat Ordinea! Bolile dispăru. Războiul a fost eliminat. Standardul vieții quadruplat. Și spun acestui Consiliu că Liga Democratică este în esență singurul obstacol în obținerea unui control total. Odată eliminați, ne vom putea permite să instalăm sistemul „Tub și Ochi" absolut oriunde dorim. Sau, de ce să ne oprim aici? Putem merge mai departe, să controlăm genetica la fel cum controlăm astăzi mediul. Vă spun, sîntem încă la început!

Torrence oftă. De cîte ori Khustov vorbește despre viitorul Hegemoniei, mă întreb dacă nu este cu adevărat un imbecil sau doar un ipocrit mai mare decît sînt eu — gîndi Torrence. Cine îl aude, s-ar putea să și creadă, că aberația cu sistemul „Tub și Ochi" chiar funcționează, cînd de fapt noi declanșăm acele execuții pentru Acțiuni Nepermise!

— Și în următorul mileniu va trebui să cheltuim milioane de credite și să punem la treabă zeci de mii de Gardieni ca să alerge după niște descreerați romantici? Fii rezonabil, Vladimir. Tu însuți spuneai adineaori că este total controlul nostru. Trebuie într-adevăr să luăm această adunătură de bezmetici în serios, de parcă ar constitui o amenințare serioasă?

— Cînd a fost ultima oară cînd ai reușit să scapi dintr-un atentat, Torrence? izbucni Khustov.

E timpul să dăm lovitura de grație! gîndi Torrence.

— Aha! Acum am ajuns și aici. Asupra *ta* s-a tras și *asta* reprezintă de fapt amenințarea serioasă. Asta este ceea ce transformă o șleahtă de tîmpiți într-o conspirație periculoasă. Spune-mi Vladimir, de ce nu ești la fel de interesat să distrugem Frăția? De fapt ei sînt cei care ne-au provocat cele mai mari necazuri pînă acum. Sau poate cunoști cîteva detalii despre Frățire pe care noi nu le cunoaștem? Să existe oare, între tine personal și Frăție, *...un aranjament?...* Nu poți nega, că de fapt *ei* ți-au *salvat* viața...

Torrence observă satisfăcut că pînă și oamenii lui Khustov păreau încurcați și gînditori după această intervenție.

— Mergi prea departe Torrence ! urlă Khustov. Frăția este doar o adunătură de fanatici religioși, la fel cum erau iudeo-creștinii. De unde să știu pentru ce mi-au salvat viața ? Se spune că vechii preoți tăiau burțile animalelor și luau decizii în funcție de cum curgeau mațele afară. Frăția Asasinilor se ghidează după aceleași concepte. Iudeo-creștinii aveau Biblia lor, Comuniștii aveau marxism-leninismul, iar Frăția îl are pe Markowitz cu *Teoria Entropiei Sociale* ! Este aceeași bolboroseală fără sens peste tot ! Fanatismul religios poate fi considerat o ciumă, dar nu poate fi luat drept o amenințare serioasă, de vreme ce acești fanatici trăiesc cu capul în nori !

— Și Liga, desigur, vorbi Torrence, este o amenințare reală.

— Da. Este. Pentru că ei oferă o alternativă superficială ! Ce s-ar fi întîmplat dacă reușeau să mă ucidă ?

Torrence izbucni în rîs :

— Nu-mi da prilejul să fiu atît de crud încît să-ți răspund la întrebarea asta. Pentru a mia oară Torrence se întreba cum de reușește Khustov să-și mențină influența — răspunsul era același : ceilalți cinci Consilieri credeau în aceleași tîmpenii pe care le debita Coordonatorul. Și nici nu era de mirare de vreme ce Obrina, Cordona și Kuryakin fuseseră aleși de un computer.

— Vreau să spun în afară de faptul că tu ai deveni Coordonator, Liga s-ar fi lăudat atunci că a reușit să omoare un Coordonator și încă în transmisie directă. Căci mai mult ca sigur aveau pregătită o bombă mesager pe care ar fi lansat-o de îndată ce eram mort. Acum observi adevărata amenințare ?

— Iar Frăția Asasinilor le-a smuls această plăcere, reluă Torrence. Foarte... *curios.*

— Să te înghită Haosul, blestemă Khustov. Eu...

— *Vă rog,* Consilieri ! vorbi Constantine Gorov și Torrence mormăi supărat. Această creatură complet lipsită de păr, dar și complet lipsită de orice emoție umană era pentru Torrence întruchiparea perfectă a unui computer. O alegere într-adevăr perfectă a Gardianului Central pen-

tru acest post de Consilier. Gorov era strălucitor în orice domeniu, trebui Torrence să recunoască, dar cînd era vorba de probleme umane, individul era de-a dreptul un imbecil plictisitor.

— Nu vă dați seama că vă comportați exact cum ar fi dorit Frăția ? vorbi Gorov împăciuitor. Pentru oricine studiază *Teoria Entropiei Sociale* și restul lucrărilor lui Markowitz, devine clar că tocmai factorul aleator este un model în sine. Sîntem siguri, cum bine a remarcat și Vladimir, că Frăția se conduce după opera lui Markowitz, la fel cum iudeo-creștinii obișnuiau să...

— Destul, Gorov. Destul ! lătră Khustov. Nu ajungem nicăieri așa. Trebuie să acționăm ! Cred că este bine să spun că nimeni din acest Consiliu, nici chiar bunul nostru Vice-Coordonator, nu vede nimic rău în a elimina Liga Democratică.

— Nu sînt de acord, vorbi Torrence plictisit. Și asta din cauza costului operațiunii, prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a depista două, poate trei mii de indivizi dintr-un total de douăzeci de miliarde !

— Și dacă există soluția să le rupem gîtul mult mai ieftin ? spuse Khustov.

— Ar fi bine să poți propune ceva concret, înțepă Torrence. Te rog spune-ne și nouă. Deja în această fază totul devenea inutil, gîndi Torrence. Vladimir are destule voturi în Consiliu pentru a impune ceea ce dorește.

— Foarte bine. Pentru început trebuie să mărim securitatea. Gardienii trebuie mult mai atent selectați, iar narco interogatoriile repetate la minimum șase luni. Această măsură va elimina orice infiltrare a unui agent în rîndurile Gardienilor. Sînteți cu toții de acord ?

Toată lumea a fost de acord.

— Doi. Profesioniștii din Ministerul Tutelării trebuie să conceapă o metodă simplă de a distruge Liga.

Incă o dată votul a fost unanim.

— Trei. Propun ca planul nostru de instalare a sistemelor de securitate „Tub și Ochi" în toate locuințele private, să fie grăbit și imediat pus în funcțiune.

Torrence rînji. Pentru el, această problemă era de-a dreptul ridicolă. Era adevărat, Gardianul Total putea declanșa deschiderea Tubului în cazuri de violare grosolană

a perceptelor Hegemonice, dar zvonul că sistemul era capabil să ucidă pe cineva care gîndea malefic la adresa Hegemoniei, era doar propagandă. O propagandă susținută și de declanșarea la întîmplare a radiațiilor asupra unor oameni nevinovați. Adevăratul pericol venea din altă parte. Dacă într-o bună zi Khustov, Gorov și cei de teapa lui, vor transforma propaganda în lucru real — și dacă controlul devine *atît* de perfect, atunci nimeni și nimic nu-l va putea clinti pe Khustov din locul său.

Acum votarea propunerii era doar o formalitate. Torrence, Jones și Steiner au votat împotrivă. După cum se aștepta Torrence, Gorov se supuse majorității.

Asteroidul gravita mult mai aproape decît celelalte formațiuni din Centura Jupiteriană. Nu avea mai mult de un km lungime și existau mii de astfel de asteroizi asemănători lui. Era fără nici o valoare, nu folosea la nimic și departe, foarte departe de traseele navelor ce unea planeta Marte de sateliții lui Jupiter. Din punct de vedere astrogant, economic sau logistic asteroidul nu va prezenta niciodată vreun interes.

Cu toate acestea, era locuit.

Dar acest fapt era indetectabil din spațiu, pentru că toate instalațiile erau subterane — de fapt era mai simplu să considerăm asteroidul ca pe o clădire de vreme ce întregul lui interior era brăzdat de camere, tunele și depozite. În miezul asteroidului exista un reactor nuclear, protejat mult mai mult decît necesar, care producea energia întregului complex — era esențial ca nici o radiație detectabilă să nu poată fi descoperită.

Și asta pentru că aici era comandamentul Frăției Asasinilor.

Arkady Duntov stătea nemișcat într-o cameră din adîncurile asteroidului, o cameră a cărei pereți și tavan erau chiar roca asteroidului. Stătea în fața unei mese rotunde cu blatul și piciorul masiv de susținere, de asemenea tăiate direct din piatra asteroidului. Opt oameni erau așezați pe scaune împrejurul mesei și erau îmbrăcați sumar, doar cu tricouri și pantaloni scurți — echipamentul obișnuit pentru un sistem ecoautonom închis. Fiecare om purta

la gît un lănțișor de aur cu un medalion pe care era gravată inițiala „G“, pe un fond negru.

Deși masa era rotundă, un singur om i se părea lui Duntov, marca locul unde ar fi trebuit să fie „capul mesei“, prin însăși prezența lui acolo. Era bătrîn, Duntov nu știa cît de bătrîn, căci părul său rar, era încă negru, deși fața îi era brăzdată de mii de riduri adînci. Ochii lui negri păreau cumva orientali, însă fălcile solide îi trădau o apartenență rasială.

— În numele Haosului, spuse cu o voce surprinzător de puternică. Eu, Robert Ching Primordiagent, chem la ordine pe Prim Agenții prezenți pentru începerea adunării Frăției !

Duntov găsi formula de deschidere, pur formală, pentru că nu și-ar fi imaginat niciodată pe acești oameni într-o stare de dezordine. Mai pătrunsese în această încăpere încă de cinci ori pînă acum și cu toate acestea, oamenii din fața lui nu reprezentau decît o înșiruire de nume : Ching, N'gana, Smith, Felipe, Stiner, Nagy, Mustafa, Hoover — cu toții Prim Agenți ai Frăției, indivizi calmi, distanți și care îi inspirau într-atît de multă încredere lui Duntov, încît ar fi fost gata să-i urmeze fără nici o întrebare, fără măcar să le cunoască prenumele — și fără să îndrăznească vreodată a-i întreba.

— Vom audia pentru început raportul Agentului Arkady Duntov, care s-a ocupat de recenta noastră operațiune de pe Marte, vorbi Robert Ching. Poți începe Frate Duntov.

Arkady Duntov inspiră adînc. Cîțiva dintre Prim Agenții de la masă — Hoover, Felipe, Nagy — erau cu siguranță mult mai tineri decît el. Cu toate acestea se simțea de parcă ar fi vorbit strămoșilor săi.

— Da Primordiagent, vorbi el. Solemnitatea momentului îl marca vizibil pe slavul Duntov. Așa cum mi s-a ordonat, am părăsit însărcinarea mea primordială și m-am îndreptat spre Marte unde m-am întîlnit cu alți cinci Frați. Conform planului, în momentul începerii discursului oficial al Coordonatorului Hegemonic, ne găseam pe strada de nivelul al doilea, pe lîngă Ministerul Tutelării. După ce panica începu și cînd agentul Ligii din

garda personală a lui Khustov îndreptă lasearma spre el, am tras și l-am eliminat. Apoi ne-am împrăștiat, iar cînd încetă urmărirea agenților Ligii, ne-am regrupat la nava noastră din atmosferă și am venit aici la raport.

Deși era convins că își îndeplinise ordinele cu multă precizie, Duntov avea un sentiment ciudat. Poate neglijase un amănunt, iar acești oameni urmau să-l judece după niște reguli pe care el nu era capabil să le înțeleagă.

— Bine, spuse Ching. Și ce s-a întîmplat cu agenții Ligii ? Cu Boris Johnson în special ?

— Nouă agenți au fost capturați, Primordiagent. Johnson nu era printre ei. Dacă Hegemonia nu a făcut publică capturarea lui, avansez ipoteza evadării lui de pe Marte.

— Ah ! exclamă Ching. O victorie totală pentru Haos ! Este bine că domnul Johnson a reușit să scape. Într-adevăr, dacă ar fi fost prins, atunci ne-ar fi obligat să acționăm noi în numele lui. Nu știu care este părerea voastră, dar mie mi se pare interesant cum reușește Liga Democratică să supraviețuiască, în ciuda resurselor ei limitate...

— Acest lucru poate fi datorat unei înlănțuiri norocoase de Factori Aleatori, care le favorizează traseele, sugeră N'gana, un african înalt și subțirel.

— Probabil, replică Robert Ching. Dar nu uita că și noi supraviețuim tot datorită unei fericite înlănțuiri de Factori Aleatori, nu-i așa ? Ceea ce se cere este planificarea. De exemplu, cum au reușit Agenții noștri conduși de Fratele Duntov, să treacă neremarcați prin filtrele Gardienilor, în timp ce agenții Ligii trebuiau să facă față unor pericole inimaginabile ? Ambele grupări au acte în perfectă ordine. Și totuși, există o mică diferență, în timp ce Liga falsifică *acte,* noi falsificăm *oameni.* Șase Supuși dispar și sînt înlocuiți de șase Frați. Folosim chirurgia plastică, îi îmbătrînim sau îi întinerim după caz, pentru a deveni exact duplicatele lor. Folosind acte reale și oameni falși, nu avem de ce să ne temem dacă Frații sînt verificați în raport cu Gardianul Total. Planificarea, în asta constă succesul nostru, Frate N'gana ! Este o erezie să punem semnul egal între Haos și norocul întîmplător.

— Bine spus Primordiagent, vorbi N'gana. Ceea ce doream să evidențiez era faptul că Liga Democratică nu se preocupă în mod special de problema planificării. Și acest lucru îmi inspiră un singur lucru, zîmbi el cu subînțeles.

— Nu confunda ignoranța cu prostia, spuse Ching. De altfel toți Supușii Hegemoniei sînt ținuți departe de Căile Haosului și de Legea Entropiei Sociale. Iar Liga Democratică provine tot din rîndurile Supușilor, nu-i așa și nu este vina lor că trebuie să scormonească în întuneric, nesiguri de ziua de mîine. Decît să rîdem de numeroasele lor eșecuri, ar fi mai bine să-i admirăm pentru rarele lor succese. Și chiar dacă bîjbîie în întuneric, nu o fac decît pentru o cauză dreaptă.

— Scopul lor poate fi nobil, spuse sec N'gana, însă Liga devine pe zi ce trece un Factor Previzibil.

Ching se încruntă, dădu ușor din cap și spuse :

— Probabil ai dreptate. Dar încă nu a sosit timpul să luăm asemenea decizii. Mai avem încă un raport de audiat și acesta sînt sigur, vă va produce multă bucurie.

Duntov care urmărea discuția fără să priceapă mare lucru, crezu că este timpul să părăsească adunarea și făcu doi pași în direcția ușii, dar Ching îl chemă înapoi :

— Frate Duntov, ai servit bine Haosul. Ți se permite să asiști în continuare la adunarea noastră.

— Mulțumesc Primordiagent, se emoționă Duntov, însă nu era încă sigur dacă dorea într-adevăr să cunoască mai profund cauza pe care o servea ca un bun executant. Nu era destul că servea cauza, oameni în care avea încredere, pentru ce îl silea să priceapă ceea ce nu putea niciodată să înțeleagă ?

Ching apăsă pe un buton de pe mica consolă intercom de pe masă. Ușa se deschise și în cîteva clipe își făcu vijelios apariția un bătrînel, mergînd cu pași mici și energici.

Apariția lui stîrni exclamații de uimire întregii adunări. „Schneeweiss ? Ai noutăți despre Proiect ?"

Ching zîmi.

— Bănuiesc că toți Prim Agenții îl cunosc pe dr. Schneeweiss și viceversa. Dr. Schneeweiss dă-mi voie să ți-l prezint pe Fratele Duntov, un excelent Agent operațional.

— Dumneavoastră... Dumneavoastră sînteți dr. Richard Schneeweiss? Duntov era încurcat. *Acel* Schneeweiss? Hegemonia vă crede mort!

Schneeweiss izbucni în rîs bine dispus.

— O grosolană exagerare, după cum vezi, spuse el. Sînt foarte viu și nu mă supără nimic, glumi el.

— Ați fost în Frăție încă de la început?

— Nicidecum băiete. Nu de la început. Dar ca fizician, munca mea mă silea să mă îndrept spre anumite zone, care în viitor ar fi condus la o creștere a Entropiei Sociale. Iar cînd Consilierul Gorov, un om extrem de inteligent, sesiză direcția în care mă îndreptam, a raportat Consiliului, iar Consiliul, spre dezamăgirea lui Gorov, mi-a tăiat subsidiile. Următorul pas ar fi fost, fără îndoială să... ah... să mă „taie“ pe mine. Atunci a fost momentul cînd am fost contactat de unul dintre asistenții mei, care făcea parte din Frăție de mai mulți ani. „Accidentul“ meu a fost aranjat și acum iată-mă aici.

— Vă rog, domnule Schneeweiss, întrerupse Smith un individ corpolent cu ochii albaștri, veți avea timp și altă dată să stați la taclale cu Fratele Duntov. Sîntem nerăbdători să auzim ultimele noutăți despre Proiectul Prometeus.

— Da, da, să auzim noutățile!

— Foarte bine, domnilor, spuse Schneeweiss. Vă pot anunța că partea teoretică a fost încheiată, iar detaliile tehnice sînt într-un stadiu final de testare. Un model miniatural este cu succes utilizat chiar acum. Mai mult de atît, detaliile funcționale ale lui Prometeus sînt în stare de finisaj și ne putem aștepta ca Proiectul Prometeus să fie operativ în mai puțin de șase luni.

— Doar jumătate de an!

— În sfîrșit, clipele Ordinei sînt numărate!

Robert Ching rîdea fără zgomot și lui Duntov i se părea că ochii negri ai Primordiagentului privesc spre o viziune măreață pe care doar el, dintre toți cei de acolo, o putea desluși.

— Da, Frații mei întru Haos, vorbi Ching. Proiectul Prometeus nu mai este doar un vis. El s-a transformat într-o realitate palpabilă. De 300 de ani luptăm împotriva

sîngeroasei Ordini a Hegemoniei Sol și am reușit acest lucru doar ghidîndu-ne după măreața operă a lui Markowitz. De 300 de ani ne menținem încrederea în inevitabilul triumf al Haosului. Acesta este începutul sfîrșitului. În șase luni vom culege roadele luptei noastre de 300 de ani, iar legea nefirească a ordinii impuse se va nărui, deși vor mai trece cîteva decade pînă va dispare complet.

„Și *supremația haosului va reîncepe*"

Arkady Duntov era convins că la rugămintea sa, Ching sau Schneeweiss îl pot învăța lucruri pe care un Supus nici nu le bănuie măcar. Și cu toate astea, ceru permisiunea să plece fără să întrebe nimic. Poate era mai bine.

Se mulțumea să-i asculte orbește pe cei care-i ofereau încrederea lor. Știa că este un lucru bun și drept să urmeze regulile Haosului, că era bine să aibă încredere în ceva ce depășea Omul. Dar se simțea neputincios atunci cînd încerca să înțeleagă acea forță misterioasă numită Haos.

„Greşeşte acela care echivalează Haosul cu ceea ce este vag definit drept „starea naturală a lucrurilor". Cu siguranță Haosul este generatorul entropiei Universului primar, însă, deasemenea El umple toate interstițiile celei mai anti-entropice realizări — societatea umană Ordonată."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

4

VÎRFURILE celor mai înalte construcții din Marele New York se înălţau semeţe spre cer şi existau sute de asemenea giganţi creaţi de mîna omului. Existau mii de clădiri — vechii zgîrie nori și noile clădiri — cu peste 70 de etaje și toate acestea erau unite între ele de nenumărate trotuare şi străzi suspendate, pasarele, lifturi și escalatoare — un păienjeniș pe mai multe nivele, ce se întindea de la Albany, în nord, pînă în Trenton, în sud ; de la Montauk în est pînă în Paterson în vest, de la nori pînă la nivelul zero, nivel care acum nu se deosebea de celelalte nivele, decît prin numerotație.

Însă înălțîndu-se la sute de metri, înaintînd nivel după nivel, întregul oraș devenise practic o imensă clădire, dar spre deosebire de străvechea sa vatră, Marele New York se oprea la nivelul zero.

În subteran exista o vastă rețea, un adevărat oraș uitat și abandonat, format din tunelurile de metrou, canalele trans-hudsoniene, tuneluri secrete, excavații care existau încă de pe vremea uitatului Război Civil. Ignorate de Supuși, uitate de Hegemonie, șterse din cărțile de istorie, nepatrulate de Gardieni, ferite de Ochi și Tuburi, neclasificate şi probabil de necartografiat, acest imens labirint subteran era ascunzătoarea secretă a Ligii Democratice.

Boris Johnson savura acum unul din rarele momente de securitate deplină. Mergea prin tunelul de metrou ce unea stațiile de pe strada 135 cu cea de pe strada 125, iar minusculul fascicol al lanternei sale era singura sursă luminoasă ce penetra întunericul atotcuprinzător.

Aici era teritoriul Ligii.

Între viață și moarte Liga Democratică supraviețuise mulțumită acestei rețele subterane — dar nu numai aici dedesubtul Marelui New York, ci și în rețelele abandonate ale tuturor marilor metropole pămîntene. Deasupra erau Gardienii, Ochii Hegemoniei și controlul absolut. Cînd lucrurile deveneau delicate și uneori dramatice la suprafață, un om se putea ascunde în subterane atîta vreme cît noile cărți de identitate erau fabricate. Aici se ținea ascuns armamentul, se țineau întrunirile membrilor, se falsificau actele, totul într-o deplină siguranță. Fără nici o îndoială, Hegemonia era conștientă de scopul în care erau folosite subteranele, dar era practic imposibil să depisteze, și să astupe toate intrările secrete, să instaleze sistemele Tub și Ochi în tunelurile de sub toate orașele Terrei, ca aceste coridoare întunecate să fie constant patrulate. Iar dinamitarea acestei rețele ar fi însemnat fără îndoială distrugerea orașelor de deasupra.

Pentru Hegemonie aceste rețele subterane, cît și Liga însăși erau totuși mult prea neînsemnate pentru a justifica enorma cheltuială a eliminării lor și culmea ironiei, tocmai de acest calcul economic depindea precara existență a Ligii.

Acum Johnson tocmai ajunsese în stația de pe strada 125. În depărtare sesiză un semnal luminos circular ce provenea de pe peronul central al stației de metrou — ceilalți ajunseseră acolo înaintea lui. Johnson urcă treptele din metal ruginit ale unei scări și ajunse pe peronul stației, apoi își continuă drumul pășind peste rămășițele băncilor de lemn, sărind peste agregatele de ventilație prăbușite în paragină, peste mozaicul spart și împrăștiat al peronului. Un ultim obstacol — Johnson sări peste o grindă enormă prăbușită și ajunse la grupul de agenți ce stătea pe treptele care cîndva, demult, conduceau spre suprafață. Intrarea era acum astupată, iar deasupra exista o minunată zonă de spațiu verde...

Doisprezece oameni ședeau în cerc, cu fețele luminate doar de lanternele lor individuale — zece lideri din Sectorul New-York-ului și încă alți doi.

Lyman Rhee era unul dintre ei, o ființă palidă și fantomatică care-și petrecuse ultimii cinci ani din viață trăind în subterane. Comisese o crimă de neînchipuit — ucisese un Gardian în fața a zeci de Supuși. Acest om ce își pierduse pigmentația pielii și cu ochii roz de albinos, putea supraviețui doar aici, ascuns privirilor, ca o cîrtiță condamnată la întunericul veșnic. Existau și alți oameni care se ascundeau în subterane, dar nimeni nu rezistase cinci ani acolo și nimeni nu cunoștea mai bine ca Rhee, încîlcita rețea subterană.

Lyman Rhee era liderul unei mici armate de fantome ce bîntuia prin catacombele uitate din străfundurile Marelui New York. Johnson zîmbi încîntat de prezența celui de-al 12-lea om — Arkady Duntov, mîna sa dreaptă, singurul om pe care-l considera un prieten adevărat. Duntov era un individ șters, foarte obișnuit, nici măcar nu figura pe Lista Inamicilor hegemonici și cu toate acestea, Duntov venea întotdeauna cu cele mai bune soluții, aducea cele mai valoroase și surprinzătoare informații, de parcă ar fi avut acces la cine știe ce bancă de date, în pofida resurselor sale intelectuale modeste.

Johnson nu îl înțelegea pe acest surprinzător Duntov, însă îl prețuia la adevărata lui valoare — un excepțional agent al Ligii.

Johnson păși în cercul format de cei doisprezece camarazi, care îl salutară cordial.

— Ei bine, bănuiesc că deja ați aflat cu toții de cele întîmplate pe Marte, începu Johnson.

— Televiziunea și faxurile au transmis că Frăția a încercat să-l ucidă pe Khustov. De noi nu se suflă nimic, vorbi jenat Luke Forman. Ce s-a întîmplat Boris ?

Johnson mormăi.

— Tu ce crezi Luke ? spuse. De fapt Frăția *l-a salvat* pe Khustov și apoi, mai mult ca sigur, Consiliul a decis că este în avantajul lor să arunce vina pe Frăție. Cunoașteți și voi, Supușii se gîndesc la Frăție ca la o calamitate naturală, deci este mult mai convenabil pentru Hegemonie să-i acuze pe ei, decît să recunoască public că *noi* putem deveni periculoși. Știm cu toții varianta

oficială în ceea ce ne privește — sîntem o glumă, un amuzament bun de transmis după rezultatele sportive sau poate nici măcar atît. Dacă l-am fi omorît pe Khustov trebuiau să-și schimbe atitudinea, dar așa...

— Ne-am întors de unde am plecat, zîmbi amar Mike Feinberg.

— Adică exact nicăieri, adăugă Manuel Gomez. Rîndurile noastre se răresc. Supușii se îmbuibă cu tot felul de delicatese și pe zi ce trece, tot mai mulțumiți de bunăstarea lor. Sînt tot mai mulți Ochi peste tot! Și noi nu sîntem în stare nici să-i facem să ne pronunțe numele corect! Îmi pare rău că vorbesc așa Boris, dar în aceste condiții, încep să mă îndoiesc că avem dreptate... Nu mai există războaie, standardul vieții este în creștere, toată lumea e fericită, asta e. Poate ar fi momentul să ne autodesființăm și să încercăm să trăim ca ceilalți. Pînă la urmă Democrația asta pentru care luptăm, ce este? Nu cumva este doar un cuvînt? Poate ne luptăm în zadar?!

— Ei, Manny, cum poți vorbi... Johnson folosea un ton pe care și-l dorea cît mai autoritar. Cu toții știm ce înseamnă Democrația. Este... este atunci cînd faci ce vrei, cum vrei și cînd vrei. În Democrație fiecare face ceea ce este mai bun pentru sine și nu este spionat de nimeni. Și nici nu este hăituit de Gardieni...

— Dacă fiecare face ce vrea, vorbi Gomez, atunci ce se întîmplă cînd apar conflicte. Cînd dorințele unuia nu se potrivesc cu ale altuia?

— Eh... minoritatea se supune majorității, desigur, vorbi Johnson puțin nesigur. Pentru binele comun, minoritatea trebuie să fie îngăduitoare.

— Ha, asta-mi sună foarte cunoscut. Cam așa se întîmplă și la cîțiva metri deasupra noastră, în Hegemonie, nu?

Johnson se încruntă. Această discuție nu ducea nicăieri. Nu era timpul și nici locul să explice acum ce înseamnă Democrația atîta vreme cît Hegemonia era încă atotstăpînitoare. După distrugerea sistemului va exista destul timp pentru acest gen de discuții filozofice. Și va dura încă mult timp pînă vor ajunge acolo. Acum era importantă *Acțiunea*. Prea multe vorbe și prea puține fapte nu duceau decît la confuzie...

Lyman Rhee exprimă gîndurile nerostite ale lui Johnson.

— Nu este momentul să discutăm prostii, începu Rhee cu vocea uscată. Știi Gomez, de cinci ani putrezesc în tunelurile astea și mai sînt încă mulți asemenea mie. Democrația este pentru mine libertatea de a ieși din nou la lumina soarelui. Dacă pentru mine asta este destul, trebuie să vă mulțumiți și voi cu același lucru !

— Este exact ce voiam să spun, interveni Johnson. Cu toții putrezim într-un soi de întuneric sau altul. Democrația este lumina și nu trebuie să criticăm ceea ce vom vedea în acea lumină, atîta cît încă nici nu o avem — și nici nu o vom avea atîta vreme cît Hegemonia încă persistă. Acum trebuie să ne concentrăm asupra următoarei noastre mișcări.

— Nu-mi dau seama unde am putea lovi, vorbi Gomez. Nu sîntem destui pentru a începe o revoluție adevărată și chiar dacă am fi nu știu dacă i-am putea atrage pe Supuși de partea noastră. Hegemonia controlează mass media, iar Supușii sînt mulțumiți cu ce au. Din punctul meu de vedere, singura acțiune rentabilă ar fi să mai omorîm niște Consilieri. Dacă reușim, Hegemonia va trebui să ne ia în serios. Poate, numai atunci, acești Supuși nepăsători vor începe să gîndească cu capetele, și nu cu burțile...

Majoritatea agenților murmurară aprobator.

— Desigur, ai dreptate, încuviință Johnson. Întrebarea e, pe cine anume, implicit unde ? cînd ? și mai ales, cum... Pe Gorov ? Steiner ? Cordona ?

— N-are nici o importanță, interveni Lyman Rhee. Un Consilier rămîne un Consilier.

— Poate că nu, spuse Arkady Duntov.

Johnson privi atent trăsăturile aspre ale slavului Duntov, întrebîndu-se dacă va veni iarăși cu o idee interesantă.

— Omul pe care trebuie să-l eliminăm este Vice-Coordonatorul Torrence, spuse Duntov. Toată lumea cunoaște ambiția lui de a deveni Coordonator, lucru care-l transformă într-un dușman al lui Khustov. Dacă-l ucidem pe Torrence absolut *toată lumea* va raționa astfel : Este Frăția Asasinilor inamicul Ligii Democratice ? Torrence are cumva legături cu Frăția Asasinilor ? Dacă Frăția a în-

cercat să-l omoare pe Khustov și apoi Torrence, dușmanul lui Khustov, este asasinat, atunci Consiliul nu va putea arunca vina pe Frăție ! Vor fi forțați să recunoască adevărata noastră putere !

De unde a mai scos-o și pe asta, se gîndea Johnson. Însă evident Duntov avea dreptate.

Dacă reușeau să-l elimine acum pe Torrence, manevra lui Khustov de a arunca vina pe Frăție, ar fi rămas fără efect. Dacă nu va acuza Liga Democratică de asasinarea lui Torrence, atunci risca să fie el însuși acuzat.

— Din cîte știu eu, Torrence va ține un discurs săptămîna viitoare, aici pe Pămînt, la Muzeul Culturii, interveni Johnson. Dintre toți Consilierii, el este cel mai vulnerabil — ține mai tot timpul cuvîntări în public, încercînd să cîștige popularitate și să-l submineze pe Khustov. Problema ar fi cum să...

— Muzeul este la nivelul zero ! întrerupse Rhee. Da ! Da ! Și există o stație de metrou chiar dedesubtul amfiteatrului ! Torrence va fi păzit cu strășnicie însă nu-și vor închipui că...

— O clipă ! Cît de aproape este stația de sală ? întrebă Johnson.

— Există o intrare chiar sub sală ! Asta știu sigur, răspunse Rhee. Muzeul a fost construit pe locul unde înainte exista un teren viran, deasupra stației de la Strada 59. Mda, erau mai multe căi de acces... Au fost astupate cu plastoțel și muzeul a fost ridicat chiar deasupra vechii stații subterane. În plus, sala de conferințe este deasupra unei intrări. Trebuie să perforăm 1 metru, poate 1 și jumătate de plastoțel și putem pătrunde în sală.

— Am o idee mai bună, spuse Johnson. Nici nu e nevoie să forțăm planșeul, nu trebuie decît să amplasăm acolo o bombă drăgălașă. Torrence nu va afla niciodată ce anume l-a omorît ! Ne întîlnim acolo, tu Rhee, eu și... Feinberg — ești cel mai bun artificier al nostru, tu pregătești un exploziv perforant. Ne întîlnim acolo și...

— Ce-i asta ?! Ați auzit ? vorbi precipitat Forman. Ecoul cuvintelor sale reverberă de-a lungul tunelului, însă nu dispăru definitiv.

Johnson auzi cum acel ecou se transformă în zgomotul sacadat făcut de apropierea unor vizitatori nedoriți.

Tropăitul devenea tot mai distinct și din ce în ce mai apropiat.

— Luminile! șuieră Johnson în timp ce își scotea lasearma. Pașii răsunau acum foarte aproape și cadența se mărise.

— Pe puțin douăzeci de indivizi, șopti Rhee la urechea lui Johnson. Acum au pătruns în stație... Ascultă! Auzi cum se modifică ecoul pe măsură ce pătrund în volumul mai mare al stației. 10... 13... 17... 22. Asta e, sînt 22.

— Crezi că ne-au auzit? întrebă Johnson.

Rhee rîse îngăduitor:

— Se aude aici de la kilometri depărtare, șopti el. Dacă noi i-am auzit, poți fi sigur că și ei ne-au auzit.

— Să nu aprindeți lanternele pentru nimic în lume, ordonă Johnson. Dacă ei le aprind primii, vor fi rațe la frigare, dar același lucru e valabil și pentru noi.

Johnson se străduia să-și aducă aminte cît mai multe elemente din configurația stației, cufundată acum în cel mai desăvîrșit întuneric.

— Terasamentul nu este mai jos de doi metri, în ambele părți. Dacă coborîm pe partea cealaltă și interpunem peronul între noi și Gardieni, poate nu va fi vărsare de sînge.

Johnson se lăsă ușor pe burtă și coborî agil ca o pisică, atent să nu facă nici cel mai mic zgomot, căci exista riscul să calce peste sfărîmăturile de ciment, lemn putred sau șinele corodate.

— Nimeni nu scoate un sunet, suflă el. Dacă stăm aproape unii de alții avem șanse să treacă de noi...

Rapid și ceilalți agenți alunecară fără zgomot peste bordura peronului, în timp ce pașii se auzeau foarte aproape.

Johnson își ținea respirația și ar fi vrut ca inima să nu mai facă atîta zgomot. Gardienii treceau acum chiar pe deasupra lor. Ochii li se obișnuiseră deja cu întunericul și reușeau să se orienteze fără să aprindă lanternele care i-ar fi trădat.

După cîteva secunde Johnson și oamenii lui începură să se cațere din nou pe peron. Johnson știa că era o treabă riscantă, însă mai mult ca sigur, Gardienii ar fi controlat și terasamentele.

Mîna lui Johnson se încleştă pe armă. Brusc, platforma din fața lui fu scăldată în lumină. Orbit, Johnson clipi de cîteva ori, apoi desluşi înaintea sa cinci Gardieni cu lanternele într-o mînă şi cu lasearmele în cealaltă, stînd în picioare în fața lui, la mai puțin de cinci metri. Înainte să schițeze vreun gest, Forman, Gomez şi alți cîțiva, deschiseră focul. Jeturile roşiatice purtătoare de moarte izbiră rîndurile Gardienilor imprudenți. Urlară, căzură în genunchi şi se prăbuşiră sub forma unor cadavre carbonizate. Lanternele căzură şi ele, trasînd dîre luminoase şi punctînd spoturi galbene strălucitoare pe pereții tunelului.

Gardienii din celălalt grup deschiseră şi ei focul, un tir furibund şi necruțător. Johnson se aruncă din nou pe terasament în clipa în care o rază ucigaşă îl rată cu numai cîțiva centimetri. În lumina sîngerie trasată de laserele mortale care zburau deasupra lor Johnson îşi întrezărea camarazii ghemuiți de-a lungul peretelui. Erau blocați acolo, însă în aceeaşi situație se găseau şi adversarii lor. Johnson ridică lasearma deasupra capului şi trase cîteva jeturi la întîmplare.

— Trebuie să scăpăm de aici. Gardienii vor primi întăriri, murmură Johnson.

— Ascultă... spuse Rhee care stătea lîngă Johnson. Mai vin trupe de întărire dinspre sud. Sînt mulți. Foarte mulți...

Într-adevăr, Boris Johnson ciuli urechile şi în scurtele momente de linişte ale tirului, distinse răpăitul înfundat, un zgomot pe care mai mult îl simțea decît îl auzea, care se apropia asemenea unui val gigantic de stația unde ei se găseau prinşi în capcană.

— Trebuie să ne despărțim, ordonă Johnson. Jumătate o vor lua către sud, restul vin cu mine către nord. De fiecare dată cînd ajungem la o bifurcație, ne separăm din nou. Nu ne pot urmări pe toți deodată. Şi nu încercați să ieşiți la suprafață pînă cînd nu sînteți siguri că nu mai sînteți urmăriți !

Johnson porni în fruntea grupului format din Duntov, Rhee Forman şi încă alți doi pe care Johnson de-abia îi recunoştea în lumina roşiatică a laserelor.

Alergau aplecați, împiedicîndu-se la tot pasul de traversele părăginite. La un moment dat auziră strigătele

Gardienilor care urcară pe platformă, alergară rapid la lumina lanternelor și săriră din nou pe terasament, urmărindu-i la cîțiva zeci de metri distanță.

— Mai repede, mai repede! gîfîia Johnson. Trebuia să ajungem la stația următoare înainte să ne prindă urma...

Depășiră stația și alergară acum prin tunelul cufundat în întunericul de nepătruns. Era înfiorătoare această alergare oarbă. În urma lor răsunau pașii necruțătorilor urmăritori. ...După ce pătrunseră aproape 200 de metri în acel tunel, Lyman Rhee spuse :

— Aici este o joncțiune. În stînga tunelul duce în stația de sub strada 145, iar cel din dreapta trece pe sub strada 135. Să ne despărțim aici! Cu puțin noroc, vor urmări doar pe unii dintre noi.

Rhee îl prinse pe Johnson de încheietură, conducîndu-l în întunericul tunelului din dreapta. Mîna fantomaticului Rhee era moale și transpirată și Johnson, apucînd mîna celuilalt de lîngă el, îl trase între el și Rhee. Celălalt grup o luă spre stînga.

După cîteva clipe de înaintare auziră în urma lor zgomotul unei lupte — urlete, înjurături și apoi iarăși liniște. Gardienii se înfruntau cu celălalt grup. Să fi însemnat oare că... Dar nu, auziră pași care alergau acum în urma lor. Gardienii aprinseră curajoși lanternele și alergau acum mult mai rapid. Și ei se separaseră acum în două grupuri, era evident.

Plămînii lui Johnson pompau aerul din ce în ce mai dureros în timp ce el se chinuia să țină pasul alături de Rhee care îl trăgea de cot. Brusc Rhee se opri.

— Ce s-a... ?

— Ascultă, șuieră albinosul. În fața noastră... Vin alții! Sîntem prinși!

— Poate îi putem ucide pe cei din față, sugeră din întuneric vocea celui de-al treilea om și Johnson recunoscu vocea lui Duntov.

— Sînt pe puțin o duzină! spuse Rhee. Nu-i auzi? Rhee chicoti nervos. Mda, desigur că nu-i auzi... Sîntem terminați... Ba nu! Trebuie să fie una și pe aici!

Porni și îl smulse pe Johnson după el. La rîndul lui, Johnson îl conducea pe Duntov. În timp ce alerga, mîna liberă a lui Rhee pipăia peretele. La un moment dat

au ajuns în fața unei pete gri de pe perete care difuza o lumină atît de slabă, încît doar unul ca Rhee o putea sesiza în acel întuneric compact.

— Conductele de ventilație pasivă, anunță Rhee. Capătul lor duce la suprafață. Dacă avem noroc și nu este nimeni pe acolo pe sus avem șanse să scăpăm. Priviți !

Diametrul conductei era de aproape 60 de cm și urca la suprafață într-un unghi de 45 de grade. Johnson începu să se cațere prin conductă, ajutîndu-se de coate și genunchi, sprijinindu-se de marginea ramelor de îmbinare ale metalului ce căptușea conducta. După ce urcă cîțiva metri, conducta se termina, astupată de un grilaj de fier ruginit. Johnson își trase genunchii la piept și astfel fixat în interiorul conductei, degajă cu mîna gunoiul amorf ce acoperea grilajul. Cu precauție scoase capul prin el și privi în jur. Aveau noroc. Conducta dădea sub o stradelă suspendată de lîngă o clădire ce părea părăsită.

— Grăbește-te, îl zori de undeva din spate Rhee. Se apropie.

Johnson scoase rapid lasearma și pulveriză balamalele grilajului, apoi fără să țină seama de arsura metalului atins de laser împinse cu mîinile. Sprijinit de coate, se săltă cu agilitate la suprafață și se ridică în picioare în lumina palidă, filtrată de zeci de clădiri, poduri și străzi suspendate de deasupra.

Duntov îl urmă, clipind anevoios și apoi capul lui Rhee apăru din deschizătură — o apariție de coșmar, aici în lumina zilei, cu pielea de nuanță cadaverică și ochii roz ca ai unui șobolan. Rhee clipi nervos în penumbra de afară. Johnson remarcă că pleoapele lui Rhee deveniseră aproape transparente.

— Nu văd nimic aici, icni albinosul. E prea multă lumină ! Prea multă !

Scoase brațele scheletice și rămase sprijinit pe coate în deschizătura conductei, acoperindu-și ochii cu palma.

— Haide odată ! Haide ! îl grăbi Johnson.

— Nu, nu pot, spuse Rhee. Plecați voi. Eu rămîn în conductă pînă trece pericolul. Rîse cu amărăciune. Trăiesc de atîta amar de vreme în întuneric și lumina asta mă înnebunește. Nu vă faceți griji pentru mine. Nu mă

vor prinde niciodată în tunelurile *mele*. Ne întîlnim la Muzeu conform planului.

— Ești sigur ?

— Nici o grijă. Voi fi acolo.

Johnson ridică din umeri. Încuviință către Duntov și se îndepărtară, ieșind pe o stradă aproape pustie. Johnson rămase un pas în urmă și privi peste umăr, în timp ce Duntov se îndrepta calm spre un grup de trecători. Rhee încă stătea agățat de marginea deschizăturii, cu ochii strînși, aidoma unei fantome apărute din greșeală în puterea zilei.

„Paradoxul și Haosul sînt una și aceeași problemă.“

GREGOR MARKOWITZ,
Haosul și Cultura

5

...APOI m-am despărțit de Johnson și realizînd importanța majoră a situației intervenite, am chemat imediat o astronavă, folosind frecvența conform codului în vigoare și am venit direct la raport, Prim Agenți, încheie Arkady Duntov.

Duntov privi încordat chipurile celor opt Prim Agenți așezați împrejurul mesei din rocă masivă. Asemenea unui cîine ce-și așteaptă laudele stăpânului, Duntov trăgea nădejdea ca faptele sale să fie apreciate de acei oameni. În definitiv, cine putea contesta că dispariția lui Torrence nu va genera confuzie și va spori Haosul ? Sau era mai puțin adevărat că asasinarea lui Torrence de Ligă va introduce — cum spuneau ei — un nou Factor Aleator ?

Însă șapte din cei opt oameni în fața cărora își spusese raportul, rămăseseră gînditori cu privirile încruntate. Doar Robert Ching, Primordiagentul în persoană, păstra un zîmbet fin și enigmatic, pe care Duntov nu reușea niciodată să-l descifreze.

— Planul acesta, de a-l ucide pe Torrence, frate Duntov, vorbi într-un tîrziu N'gana, a fost ideea ta sau a lui Johnson ?

— A mea, domnule, rosti sec Duntov.

— Atunci, te pot întreba : Pentru ce te-ai mai oferit voluntar în această misiune ? întrebă fără menajamente N'gana.

— Nu-l mai necăji pe băiat, interveni măsliniul Felipe. Toți cunoaștem la fel de bine genul misiunii încredințate. Să raporteze despre mișcările Ligii și să se mențină într-o poziție de unde poate influența acțiunile lui Johnson, atunci cînd noi o dorim. Deci a acționat perfect conform scopului și ordinului primit.

— Vreau să spun, reluă N'gana, că din punctul nostru de vedere, este un plan greșit. Nu avem nevoie de un Torrence mort ! Torrence conduce opoziția din sînul Consiliului și este originea unei surse permanente de Factori Aleatori. Așadar, eliminarea lui va spori Ordinea și va diminua Entropia Socială. Și asta cu siguranță nu face parte din ordinele fratelui Duntov !

— Of, of, făcu Felipe. Gîndești schematic, Frate N'gana. Nu uita că Consiliul știe că noi l-am salvat pe Khustov. Dacă permitem Ligii să-l ucidă pe Torrence — inamicul lui Khustov — toată lumea va crede că *noi* sîntem de partea lui Khustov. Și *asta* va spori Haosul cu adevărat. Khustov va fi permanent bănuit de fiecare individ din Consiliu.

— Poate, rosti N'gana. Oricum, moartea lui Torrence va închide o sursă de Factori Aleatori din Consiliu, chiar dacă va introduce un Factor nou. Problema care se pune este dacă avem mai mult de cîștigat decît de pierdut prin această eliminare fizică. Oare cuantumul final de Entropie Socială va fi în creștere, asta întreb ?

Duntov asculta mut de uimire, fascinat de subtilele implicații pe care Prim Agenții le descoperiseră, la ceea ce lui personal, i se păruse o idee atît de simplă. Dimensiunea în care operau mințile acelor oameni i se părea cu totul străină și îndepărtată de cea în care opera creierul său. Pentru el, conceptul de Haos pe care îl servea după puterile sale, era o problemă simplă — să semene confuzie, teamă și suspiciune în tabăra inamicului. Dar pe măsură ce îi asculta pe Prim Agenți, avea impresia că pentru ei Haosul este o ființă vie, o ființă care îi comanda pe ei, la fel cum ei îl comandau pe el. Și în timp ce el, Duntov nu era decît un biet instrument în miinile Prim Agenților, la fel avea senzația că și Frăția era instrumentul altcuiva — gigantic, superuman, invincibil. Iar misterul ce gravita împrejurul acestui Haos nu făcea decît să-i sporească devotamentul și supunerea

oarbă. Îl făcea să se simtă că luptă de partea unei forțe infinit mai puternice decît Omul.

— Poate mișcarea cea mai haotică, notă blondul Steiner, ar fi să-l ucidem chiar noi pe Torrence. Un adevărat Factor Aleator, nu? Îl va plasa pe Khustov într-o situație extrem de delicată. Asupra lui va plana bănuiala că este vîndut Frăției. Consiliul se va ridica împotriva lui și nu este exclus să fie chiar executat. Fără un Torrence în Consiliu va domni un adevărat Haos din moment ce nu va mai exista un nou punct în jurul căruia să graviteze întreaga putere decizională a opozanților.

— Dar asta ne transformă pe noi în Factor Previzibil, se revoltă N'gana. Credeam că este evident.

— Dimpotrivă ! Va crea...

Duntov îl observă pe Robert Ching, care pînă atunci ascultase calm cu acel zîmbet enigmatic pe buze, fără măcar să-i privească pe Prim Agenți. Părea să aibă ochii ațintiți undeva departe, atît de departe, acolo unde nici ceilalți inițiați nu puteau străpunge. Brusc începu să vorbească, încet, calm, iar ceilalți amuțiră.

— Planul Fratelui Duntov, spuse Ching, are implicații paradoxale interesante. Zîmbi către Duntov. Însăși faptul că ideea lui a condus la dispute atît de aprinse în mijlocul nostru, îmi arată că Fratele Duntov nu a făcut nici o greșeală ! Paradoxul și Haosul, nu-i așa, sînt foarte apropiate. Haosul este paradoxal, iar Paradoxul este haotic. Simpla enunțare a Legii Entropiei Sociale markowitziene se constituie intrinsec într-un paradox. Atît în orînduirile sociale cît și în planul fizic concret, entropia sau dezordinea are o tendință naturală de creștere. Astfel : cu cît se Ordonează o societate cu atît mai multă Energie Socială este consumată pentru a menține această Ordine și iarăși este nevoie de mai multă Ordine pentru a genera Energia Socială. Aceste două necesități paradoxale se inițiază și se consumă reciproc într-o spirală cu progresie exponențială. Astfel, o societate ce tinde spre perfecțiune — indiferent care ar fi forma acelei perfecțiuni — are continuu nevoie de Ordine și în consecință va tolera tot mai puțini Factori Aleatori pe măsură ce ciclul este în progres. Astfel, continua pe nerăsuflate Robert Ching, inevitabilitatea Haosului ! Maximizarea Ordinei

conduce inevitabil spre Haos, la fel cum o face și diminuarea ei. Totul este un Paradox.

Aici capacitatea de înțelegere a lui Duntov se blocă. Nu citise niciodată operele lui Markowitz, deși Legea Entropiei Sociale în forma sa prescurtată îi era familiară. Nu pricepea ce avea atît de paradoxal în ea. Prin îndoctrinarea la care fusese supus înțelesese că orice acțiune distructivă îndreptată spre Ordine servește Haosului. Nu-i trecuse niciodată prin minte că însăși Ordinea putea deservi la fel de bine Haosul... Nu putea înțelege acest concept, i se părea bizar și tocmai această neputință îi umplea ființa de un extaz straniu.

Probabil și vechii iudeo-creștini simțeau la fel atunci cînd meditau la ceea ce ei numeau „Dumnezeu". Exista ceva liniștitor, ceva ce oferea încredere și siguranță la gîndul că exista o forță supremă ce controla absolut totul, o forță care putea fi folosită la rîndul ei, însă niciodată înțeleasă. Și cum putea Hegemonia să combată această forță supremă de vreme ce tocmai această acțiune servea, în final, tocmai vitalizării acestei forțe ?

— Nu-mi dau seama pentru ce ne repeți niște lucruri pe care le cunoaștem foarte bine cu toții, Primordiagent ? spuse Felipe, atent să nu gafeze, bănuind totuși că Ching avea un motiv temeinic să-i dăscălească, chiar și numai pentru că Ching era... Ching.

— Pentru că, răspunse Primordiagentul, este bine să nu uităm că lucrăm cu Paradoxuri care sînt inițiate pe bazele altor Paradoxuri. Evident, un Torrence viu este o sursă de Factori Aleatori în însăși structura Consiliului. La fel de evident cum asasinarea lui Torrence de către Frăție va produce *de asemenea* Factori Aleatori considerabili, aruncînd în același timp o umbră de suspiciune asupra Coordonatorului. Și iată un Paradox sublim : moartea lui Torrence va spori Entropia Socială într-o direcție, în timp ce un Torrence viu este o sursă de Factori ce alimentează Entropia Socială în altă direcție. Și acesta este un Paradox în interiorul căruia sîntem nevoiți să acționăm.

— Am impresia, vorbi N'gana că opțiunea noastră trebuie să se rezume doar la alegerea unei singure direcții ce va maximiza Haosul. În spiritul strategiei noastre, de a injecta Factori Aleatori în sistemul închis al Hegemo-

niei — cel puțin pînă la ora la care Proiectul Prometeus va deveni operațional, trebuie acum să ne decidem la una din cele două variante. Nu le putem alege pe amîndouă.

— Ah, dar de ce să nu le alegem pe amîndouă ? ! reluă zîmbitor Ching. Îl menținem pe Torrence în viață și conflictul permanent dintre el și Khustov va genera în continuare Factori Aleatori. Și dacă îl vom ucide ? Chiar mai bine, ce se întîmplă dacă și Frăția și Liga încearcă să-l asasineze ? Întîi am frustrat Liga, salvîndu-l pe Khustov. Dacă încercăm să-l asasinăm pe Torrence vom părea de partea Ligii dar și de partea lui Khustov. Un adevărat Haos !

— Nu am înțeles încă, Primordiagent, spuse N'gana. Cum îl putem ucide pe Torrence și în același timp să îl menținem ca sursă de Factori Aleatori ? !

— Dar nu este neapărat nevoie să reușim, nu-i așa ? zîmbi Ching. Nu este necesar decît să lăsăm impresia că am încercat să-l asasinăm pe Torrence. Și cu un Torence viu, convins că *noi* am încercat să-l eliminăm, în timp ce tot *noi* i-am salvat viața lui Khustov, vă dați seama unde se poate ajunge ? ! Mai mult încă, dacă aranjăm lucrurile în așa mod încît atentatul nostru „eșuat" să-l salveze pe Torrence din atentatul Ligii, vă dați seama ce stare conflictuală se va produce în Consiliu...

Pe chipurile încruntate ale Prim Agenților înfloriră mici zîmbete edificatoare.

„Se pare că au înțeles despre ce-i vorba", gîndi Duntov. *Mi*-ar fi plăcut și mie să înțeleg dar... mai bine nu. Există mai multe lucruri pe care este mai bine să nu le înțelegi...

Boris Johnson păși pe peronul stației de metrou de sub strada 59. În raza lanternei sale îl descoperi ceva mai încolo pe Mike Feinberg. Fără grabă își continuă drumul pînă la jumătatea peronului lîngă Feinberg care stătea cu un picior așezat pe două canistre de metal. Alături, o bidinea și o cutie mică eloxată.

— Rhee nu a apărut ? întrebă neliniștit Johnson.

— Nu l-am văzut încă. Am adus toată marfa, calitate la prima mînă, dar fără Rhee nu putem face nimic. Eu unul nu prea mă descurc pe aici. Sînt o grămadă de

ieșiri blocate spre suprafață și tot tavanul este îngropat în plastoțel. Cine știe deasupra cărei ieșiri este Muzeul ? ! Mi-e teamă să nu-l fi prins Gardienii...

— Aici jos, niciodată ! replică Johnson. Rhee nu mai aparține speciei umane. Vede în întuneric, însă lumina zilei îl orbește. Și dacă totuși i s-a întîmplat ceva...

— Nu vă faceți griji pentru mine, șuieră o voce în spatele lui Johnson.

Johnson se întoarse brusc și văzu figura palidă a lui Rhee ieșind din spatele unui stîlp. „Se mișcă ca o fantomă" gîndi Johnson.

— Era mai bine dacă nu făceai ce-ai făcut, îi spuse. Dacă te mai furișezi prin spatele oamenilor, s-ar putea să te alegi cu burta găurită.

Un rîs uscat izbucni din pieptul lui Rhee.

— E un obicei de care nu mă pot dezbăra. Ei și acum să trecem la treabă.

Rhee îl conduse pe niște trepte spre nivelul superior al stației. Aici tavanul era foarte coborît, mult mai jos acum decît în zilele cînd stația era funcțională, pentru că un strat masiv de plastoțel ce distona prin finisaj și culoare cu tot ce se putea vedea prin acele subterane, înlocuiau ceea ce fusese odinioară tavanul obișnuit al stației. Acesta forma acum fundația Muzeului ce era construit deasupra.

Albinosul îi conduse spre zona unde se găseau vechile porți de acces rotative. La cîțiva pași după ele începeau treptele ce urcau spre suprafață. Acestea se terminau brusc, undeva la jumătate, înglobate în plastoțelul fundației Muzeului.

Rhee își înclină capul și își fixă urechea de tavanul de plastoțel. Ascultă tăcut vreme de cîteva momente.

— Da, spuse în final. Aici este locul. Sîntem exact sub sala de conferințe și mai exact, chir sub podiumul oratorului. Ascultați ! Sala începe să se umple. Aud vibrațiile multor pași, dar aici, deasupra noastră nu percep nimic. Asta înseamnă că zona tribunei este cu certitudine chiar deasupra noastră. Avem și noroc și timp suficient !

Încă o dată Johnson admiră auzul și deosebitul simț de orientare al acestui om. Hegemonia își crease singură un inamic redutabil, atunci cînd l-a obligat pe Rhee să trăiască ascuns în subterane.

— Foarte bine, spuse Johnson. Să nu mai pierdem timpul.

Feinberg scoase capacul unei canistre, înmuie bidineaua în lichidul vîscos și începu să-l întindă pe tavanul de plastoțel.

— Substanța asta e nitroplastic, anunță el în timp ce acoperea tavanul. Se usucă aproape instantaneu...

După cîteva minute de muncă asiduă întreaga zonă de tavan care acoperea fosta ieșire spre suprafață, o arie de aproape 20 m^2, a fost acoperită cu nitroplastic. Feinberg lăsă jos canistra și bidineaua și își plimbă degetele pe suprafața întunecată.

— Uscat, spuse el. Boris, te rog dă-mi detonatorul.

Johnson îi întinse mica cutie de aluminiu. De partea cealaltă a cronometrului existau niște gheare metalice de fixare și Feinberg montă detonatorul în nitroplastic.

— Pot fixa timpul de acum pînă într-o oră. La cît vrei să-l pun ?

Johnson se gîndi o clipă. Torrence va începe discursul în cîteva momente și probabil va bate cîmpii aproape o oră întreagă. Deci explozia trebuia să aibă loc numai după ce ei se puteau îndepărta la o distanță suficientă.

— Să spunem o jumătate de oră, îi propuse lui Feinberg.

— Bine, acceptă Mike și ajustă cronometrul la 30. Și acum pasta reflectoare.

Feinberg se apucă acum să acopere din nou tavanul cu conținutul celeilalte canistre, o pastă albă și lipicioasă.

— O chestie foarte interesantă, vorbi el în timp ce lucra atent să nu scape nici un centimetru neacoperit de nitroplastic ; Reflectoarea asta, nu prea știu nici eu cum acționează exact, dar ce știu sigur este că orientează într-o singură direcție toată energia explozivă în momentul deflagrației. Totul va zbura în sus direct spre Torrence. Hm, poți să stai chiar aici cînd explodează și să nu pățești nimic — asta dacă nu se desprinde tot tavanul, desigur — dar deasupra va ieși urît de tot... Vor trebui să-l adune pe domnul Torrence cu lingurița de pe tavanul muzeului !

În sfîrșit, Feinberg își termină treaba și examină scrupulos cu lanterna. Totul era acoperit de albul substanței reflectoare, chiar și detonatorul.

— E perfect. Mai avem 23 de minute să ne îndepărtăm. Și pe urmă adio Jack Torrence !

Johnson rînji în timp ce cobora spre nivelul peronului. Nici măcar Frăția nu-l mai putea salva acum pe Torrence. Nimic nu mai putea opri deflagrația chiar dacă cineva ar fi descoperit arealul exploziv. Și oricum, nimeni în afară de ei trei nu mai cunoștea acel loc.

Jack Torrence își făcu apariția în amfiteatrul Muzeului Culturii prin intrarea din spatele sălii, protejat din ambele părți de un culoar de Gardieni. În ciuda faptului că sala era doar pe jumătate plină, Torrence notă cu satisfacție că întreg auditoriul fusese îndrumat să ocupe locurile din primele rînduri, conform instrucțiunilor. Camerele TV din spatele sălii puteau lua imagini cu transfocatorul deasupra Supușilor și de aici iluzia unui amfiteatru plin la refuz.

„Bineînțeles, gîndi Torrence, televiziunea arată întotdeauna numai esențialul. Supușii sînt o turmă de cretini. Dacă le arăți cu fiecare ocazie cît ești de popular, vor crede că într-adevăr *ești* popular ; și dacă îi convingi că ești popular, vor țopăi cu brațele ridicate și te vor face cu adevărat popular..."

Acest lucru în sine, nu conta foarte mult pentru Torrence. Problema era că mandatul de Consilier era valabil 10 ani și termenul limită se apropia curînd. Dacă reușea să-și construiască o imagine solidă, mai puternică decît a lui Khustov, poate va reuși să introducă în viitorul Consiliu, unul, poate doi dintre oamenii lui. Dacă devenea destul de popular, putea să influențeze chiar și alegerea computerului, pentru că armonia din interiorul Consiliului era unul din criteriile de mandatare algoritmică a jumătate dintre posturile de Consilieri Hegemonici.

„Nu este niciodată prea devreme pentru o campanie electorală — gîndi Torrence. Mai ales dacă Vladimir Khustov are un as în mînecă — Frăția Asasinilor. Și chiar dacă nu este adevărat și Frăția este doar o adunătură de fanatici religioși, cîte o înțepătură ici-colo în epiderma groasă a lui Khustov, nu poate decît să fie benefică. Hm, Gorov este un individ straniu, îl întrece și pe Gardianul Central și dacă reușesc să-l conving că Vladimir

are legături cu Frăția, există șanse să-l atrag de partea mea..."

Torrence urcă cîteva trepte și se opri în fața tribunei, frunzărind hîrtiile cu discursul. Urma să vorbească despre efectul Ordinii în Artă, idee ce lui personal i se părea o enormitate. De fapt, cuvîntările, nu erau punctul forte a lui Torrence, mai ales că nu-i făcea nici o plăcere să propăvăduiască de fiecare dată pacea și prosperitatea Hegemonică. Supușii nu vor sări în sus de bucurie cînd vor auzi că urmau să se instaleze Tuburi și Ochi în locuințele particulare și era nepoliticos ca un Consilier să aducă acuze în public unui alt Consilier. De asemenea era interzisă atingerea unui subiect delicat : Frăția sau Liga — li se făcea astfel o publicitate gratuită. Deci ce subiect puteai alege ca să nu superi pe nimeni — despre tot felul de prostii — de exemplu despre Artă. Oricum, pe Supuși nu-i interesa ce le spui. Tot ce conta era să te faci văzut, auzit, dacă nu și ascultat...

Torrence trase cu coada ochiului către carul TV. Șeful echipei îi făcu semn cu mîna — era în emisie și putea să înceapă.

— Supuși ai Hegemoniei, începu el, este bine că ne-am reunit astăzi în Muzeul Culturii, pentru că Arta și Cultura, au fost și vor fi întotdeauna cele mai de seamă realizări ale unei civilizații, iar Hegemonia Sol, este cea mai desăvîrșită civilizație construită de om pentru om. Din păcate, uităm cîteodată că în vitregitul Mileniu al Religiilor, Arta deopotrivă și Omul, au fost la mila sutelor de conflicte de esență religioasă. Și astăzi ne este dificil să înțelegem că Arta în acea neagră perioadă, a fost sfîrtecată de principiile estetice ale cine știe cărui cult sau de...

În acea clipă un murmur de groază se ridică din fundul sălii. Torrence ridică ochii și observă înspăimîntat cum ușa de acces din spate ajunsă la incandescență, se prăbuși cu zgomot în interior. Doi oameni cu lasearme în mîini trecură ca niște umbre prin cadrul ușii. Torrence își trecu palma întinsă prin dreptul gîtului, semnalizînd cameramanilor să întrerupă emisia, apoi se aplecă, refugiindu-se în spatele zidului viu format instantaneu de piepturile Gardienilor.

— Gaze ! urlă cineva și vocea lui se pierdu în vacarmul general.

Torrence privi precaut printre umerii Gardienilor și văzu norul gros, verzui, care acoperea acum întreaga zonă din spate a sălii. Și-a dat seama că era vorba de Nervolină — o toxină de contact cu efect letal instantaneu.

Supușii se refugiau spre tribună, urlînd terorizați, într-o degringoladă totală, sărind peste scaune și îmbrîncindu-se unii pe alții. Nervolina acoperise deja carul de emisie și cameramanii se prăbușiră moale, pentru a nu se mai ridica niciodată. Inima lui Torrence bătea nebunește, încercînd să scape din gheara nemiloasă ce o sfîrteca fără milă. „Totul s-a sfîrșit" — acesta era singurul gînd ce se repeta încontinuu în mintea lui Torrence, căci gazul verzui se apropia lent de podium, iar singura ușă era blocată tocmai de acel mesager al morții. Însă momentul de deznădejde al Consilierului trecu atunci cînd mintea lui începu să analizeze detaliile. Acel cineva, oricine ar fi fost el, care aruncă grenada cu gaz, ținti prost, foarte prost. O singură grenadă nu era suficientă să umple întregul volum al sălii, iar acum gazul începea să se disperseze. Nervolina era un gaz „anti-demonstranți" pe care Gardienii îl foloseau ca un paravan, în spatele căruia puteau avansa și astfel efectul său nu trebuia și nu fusese conceput foarte îndelungat. Nervolina avea efect mortal doar într-o anumită concentrație. Pentru a avea rezultate efective, grenada trebuia aruncată chiar lîngă tribună, dar nu se întîmplă așa. Cineva făcu o greșeală, sau poate a aruncat-o la repezeală, grăbiți de sosirea trupelor din interiorul Muzeului.

Torrence se ridică în picioare. Gazul se dispersase. Cameramanii erau morți, însă el scăpase nevătămat. Supușii începeau să se liniștească. Torrence izbucni într-un rîs forțat, menit să-i reabiliteze imaginea de neînfricat Consilier. „A fost o acțiune idioată, tipică Ligii Democratice" — gîndi el. Nu au fost capabili să arunce ca lumea o biată grenadă.

Ceva străfulgeră prin aer și Torrence se aplecă instinctiv, însă se redresă imediat cînd observă că era un ovoid metalic care se menținea în aer — binecunoscuta bombă mesager a teroriștilor lăudăroși.

„Moarte Consiliului Hegemonic", izbucni mesajul. Eternitate Haosului ! Să nu uitaţi că Vice-Coordonatorul Jack Torrence a fost strivit de Frăţia Asasinilor !

— *Frăţia ?!* exclamă Torrence. N-a fost Liga ?

Gesticulă agitat către Gardieni.

— Asiguraţi holul ! ordonă el. Plecăm imediat de aici. Criminalii ăştia nu ratează de două ori.

Torrence coborî de la tribună şi Gardienii făcură cerc în jurul lui. Astfel grupaţi s-au precipitat către ieşire şi de acolo în holul din faţa intrării. Torrence, încă înconjurat de Gardieni se opri o clipă să-i privească pe Supuşii care dădeau năvală pe uşă. A rămas acolo, măcinat de un gînd pînă cînd holul se goli de lume.

„Aici e ceva putred", gîndea el. La început Frăţia îl salvează pe Khustov şi acum încearcă să mă omoare pe mine. Ar fi îngrozitor să fie adevărat, Khustov să aibă anumite legături cu Frăţia. Din fericire aceşti fanatici sînt la fel de incompetenţi ca bobocii lui Johnson. Oricum ceva trebuia făcut. Mda, sigur că da, cu siguranţă acest atentat mă poate ajuta împotriva lui Khustov. Sigur că da, circumstanţele sînt evidente, acum îl pot atrage pe Gorov de partea mea. Asta înseamnă 6 la 4 şi cu un singur vot cheie pot forţa alegeri anticipate în Consiliu. Şi poate...

— Sala este goală acum, domnule Vice-Coordonator, i-a întrerupt gîndurile şeful gărzii sale de corp. Consideraţi necesar să...

Baarrroom !!!

A fost o explozie teribilă în interiorul sălii şi imediat încă un zgomot aproape la fel de puternic atunci cînd se prăbuşi tavanul sălii de conferinţe. Suflul exploziei făcu să ţîşnească prin uşa de la intrare un nor de praf înecăcios şi sute de sfărîmături ale deflagraţiei. Clădirea se cutremură din temelii.

Torrence ameţit şi speriat nu se putut abţine şi înlăturîndu-i pe Gardieni îşi croi loc spre intrare, curios să vadă ce anume se întîmplase înăuntru. Lăcrimînd din cauza prafului, Torrence văzu că locul unde stătuse cu cîteva clipe mai înainte nu mai exista acum, iar în locul acela se căsca o groapă enormă. Ridică ochii şi rămase încremenit cînd observă tavanul prăbuşit. Prin spărtură

se vedea holul de la etajul superior. Lăcrimînd puternic, Torrence reveni lîngă garda de corp.

„Nu are nici un sens, gîndi el. Un nou atentat după ce au încercat să mă gazeze ? De ce ? Numai dacă... Numai dacă explozia a fost provocată de Ligă ! Hm, am scăpat nevătămat din două atentate consecutive... și totuși este singura explicație. Acum fusese Liga care acționase. Cei din cadrul Frăției sînt niște profesioniști și se așteptau ca în cazul eșuării atentatului cu Nervolină, sala să fie evacuată, deci atentatul cu explozia devenea inutil. Cu siguranță nu au fost tot ei.

Torrence izbucni în rîs, de data asta realmente amuzat. Frăția prin atentatul ei eșuat nu a făcut decît să-i salveze viața ! Dacă nu ar fi fost atacul cu Nervolină, el și-ar fi continuat liniștit discursul pînă în clipa în care explozia l-ar fi pulverizat.

Acum zîmbetul i se transformă într-un rictus. „Dar asta nu face lucrurile mai puțin grave", gîndi el. „Pînă la urmă Liga asta nu e chiar o adunătură de derbedei neputincioși. Cu părere de rău trebuie să recunosc că aici Khustov are dreptate — Liga trebuie distrusă și încă repede. Nu mai contează cheltuielile. Oricînd este posibil să încerce un nou atentat. Și după ce distrug Liga, putem concentra forțele asupra Frăției. Și Vladimir va trebui să se supună. Dacă nu devine cooperant, relația lui cu Frăția va fi evidentă, iar oamenii lui din Consiliu îi vor întoarce spatele. Iar după ce terminăm cu Liga și cu Frăția, va veni clipa să mă ocup și de domnul Khustov personal."

„Cînd sîntem în opoziție cu o anumită stare de ordine, este necesar cîteodată să introducem elemente facultative în acțiunile noastre. Însă, această randomizare, prin definiție nu poate fi planificată. În orice caz, sentimentele sau emoțiile ființei umane sînt considerate drept Factori Aleatori și astfel se poate spune că a servi interesele sistemului endocrin ale unei persoane, înseamnă în final a servi Haosul.“

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

6

PROSTIE, prostie, o prostie cumplită — gîndea Constantin Gorov în timp ce Jack Torrence continua să peroreze cu ostentație împotriva lui Khustov, încercînd în același timp să sensibilizeze conștiința întregului Consiliu.

— ...și încep să mă întreb pentru ce ești atît de grăbit să zdrobești Liga, Vladimir ? spunea Torrence cu chipul marcat de o indignare pe care Gorov o bănuia teatrală. Cît despre Frăție, se pare, ai impresia că este o inflamație care se va absorbi în urma unui tratament cu comprese ! Nici măcar nu sînt sigur dacă consideri Frăția Asasinilor drept un real pericol.

Khustov se încruntă. Altă repriză teatrală avea să urmeze, gîndi Gorov.

— Ce vrei de fapt să spui ? întrebă sec Khustov.

Torrence făcu o pauză.

Torrence făcu o pauză și înainte să răspundă își roti privirea fixînd chipul fiecărui Consilier în parte. În timp ce privirile lor se încrucișau, Gorov începu să înțeleagă

manevra lui Torrence. Toate aceste lovituri sub centură ţineau de jocul politic — o înfruntare nemiloasă care nu avea nici un regulament. Privit din exterior se putea crede că acest Consiliu Hegemonic exista doar ca o arenă de confruntări între nebuni ca Torrence sau Khustov și își eludase funcţia principală, aceea de a fi adjunctul uman al Gardianului Central, cu scopul maximizării Ordinei și menţinerii păcii și prosperităţii speciei.

— Nici eu nu sînt prea sigur, vorbi Torrence într-un sfîrșit. Însă faptele şi doar faptele sînt acelea care vorbesc pentru mine. Voi lăsa Consiliul să decidă. Unu : Liga Democratică a încercat să te asasineze Vladimir, iar Frăţia Asasinilor te-a salvat. Greşesc oare dacă spun că fiind „supărat" pe Ligă, vrei s-o distrugi imediat, iar în ceea ce privește Frăţia ai un oarecare sentiment de... recunoștinţă ? Doi : Demult nu mai este un secret pentru nimeni că între noi doi există, să-i spunem rivalitate — în sensul diplomatic al cuvîntului, desigur. Trei : Frăţia, care recent ţi-a salvat viaţa, tocmai a încercat să mă elimine. Mă rog, cine sînt eu — aici Torrence își puse umil palma pe piept — ca să trag anumite concluzii. Acest Consiliu este format din adulţi inteligenţi, oameni respectabili și îi consider capabili de a-și extrage din expunerea acestor fapte, propriile concluzii.

— M-am săturat de insinuările tale veninoase Torrence ! mugi Khustov și apoi liniștindu-se ca prin farmec continuă cu o voce înghețată. Îţi reamintesc că Liga a încercat să ne omoare pe amîndoi. Liga este amenințarea principală. Nu uita că Frăţia este compusă din simpli fanatici religioși. Nimeni nu știe pentru ce fac ceea ce fac. Îl fixă cu privirea pe Torrence, o privire crudă însoţită de un zîmbet răutăcios.

— Și continui să-ţi reamintesc, domnule Torrence, indiferent dacă-ţi convine sau nu, că eu Khustov, sînt încă Coordonator Hegemonic ! Falsa acuzaţie de trădare pe care mi-o aduci într-un mod atît de evident se constituie ea însăși într-o trădare ! Este momentul să-ţi cîntărești mai atent cuvintele.

— Trădare ? se prefăcu mirat Torrence. Împotriva cui ? Trădare împotriva Hegemoniei ? Împotriva Gardianului ?

împotriva Consiliului ? Sau pur și simplu împotriva omului Vladimir Khustov ? Sau poate împotriva Frăției ? Așa...

— Mergi prea departe ! l-a întrerupt Khustov ce devenise livid de furie.

Constantin Gorov nu s-a mai abținut. Proștii căzuseră în cursa întinsă cu abilitate de Frăție.

— Domnilor Consilieri, vă rog ! interveni el. Nu vă dați seama ce se întîmplă ? Tocmai pentru asta, Consiliere Khustov, Frăția ți-a salvat viața. Și tocmai pentru asta, au încercat apoi să-l elimine pe Consilierul Torrence. Mai mult ca sigur a fost o înscenare.

— Iar vorbești prostii Gorov, o trînti nepoliticos Khustov. Ai de gînd să ne predici iar din halucinanta Teorie a Entropiei Sociale ? Lași impresia că tu însuți faci parte din Frăție. Cîteodată mă întreb dacă, sincer, nu ești și tu un adept al spanacului asta markowitzian despre „inevitabilitatea Haosului" maimuțări Khustov.

— În combaterea unor fanatici religioși, răspunse Gorov cu fermitate, trebuie pentru început să aprofundezi dogma pe care ei o slujesc. În caz contrar, acțiunile lor devin total incomprehensibile.

— Aha, deci cu alte cuvinte, tu ești singurul care poate prezice acțiunile Frăției, rînji Torrence.

— Pînă la un punct, da ! răspunse Gorov demn, ignorînd sarcasmul întrebării. Este postulat în Teoria Entropiei Sociale că o societate ordonată, asemenea Hegemoniei, poate tolera din ce în ce mai puțin Factori Aleatori, pe măsură ce controlul ei devine tot mai ferm. Deci strategia Frăției apare evidentă și anume, de a introduce acești Factori Aleatori. Cu alte cuvinte, se poate prevedea că acțiunile lor sînt calculate încît să fie imprevizibile.

— Un hocus-pocus dialectic fără nici o noimă ! strigă enervat Consilierul Ulanuzov.

„Ce șleahtă de ignoranți" gîndi Gorov.

— Ba dimpotrivă, continuă el. Ce se întîmplă *acum* în Consiliu este un exemplu perfect. În asta constă logica Frăției sau mai corect, aparenta ei lipsă de logică. Lăsînd impresia că sînt de partea Coordonatorului și împotriva Consilierului Torrence, au ascuțit conflictul din interiorul acestui Consiliu. Și cu toții am căzut în această cursă. Chiar nu observați domnilor că...

— Destul cu tîmpeniile astea, strigă Khustov.

— Destul, destul, reluară și ceilalți Consilieri.

— Trebuie să admit că acum sînt de partea înțeleptului nostru Coordonator, spuse Torrence. Aceste teorii mult prea subtile, nu ne sînt de nici un folos. Vladimir, adevărata problemă este următoarea : Ești de acord să acordăm prioritate specială desființării Frăției ?

— Frăția nu trebuie distrusă pînă cînd Liga nu este distrusă, bătu cu palma în masă Khustov.

— Bănuiesc că poți motiva, zîmbi întrebător Torrence.

— Dacă ai fi capabil să vezi mai departe de lungul nasului, nu mai puneai această întrebare. Este limpede ! Atîta vreme cît Liga există, Frăția ne este folositoare. Tot ce face Liga putem arunca în spinarea Frăției. Supușii au înțeles care este scopul Ligii : pur și simplu vor să submineze Hegemonia. Însă țelurile Frăției — dacă există așa ceva — sînt niște aiureli. Pentru Supuși, Frăția nu reprezintă decît o grupare de fanatici. Este mult mai convenabil să învinovățești de atentatele acestea pe niște nebuni iresponsabili, decît să admitem existența unei conspirații revoluționare coerente și periculoase. Atîta vreme cît Liga există, putem face din Frăție un țap ispășitor și orice atentat îl putem pune pe seama unor iresponsabili. Liga odată eliminată, vă promit că voi acorda o prioritate specială în eliminarea Frăției Asasinilor. Dar nu pînă atunci !

— Și peste cîte sute de ani se va întîmpla acest lucru ? ricană Torrence. Noi nu sîntem în stare să depistăm găurile de șobolani unde se ascund cei de la Ligă, pentru ce să ne amăgim cu suprimarea lor definitivă ?! Sînt doar cîteva mii de membri și doar cîteva sute de agenți activi, însă avantajul lor constă în dispersia lor în întreaga Hegemonie. Practic nu faci decît să ne promiți că nu ne vom concentra niciodată asupra Frăției !

Khustov îl ascultă liniștit.

— Absolut greșit, zîmbi el. Liga va fi eliminată foarte curînd. Vom obliga Liga să-și trimită întregul ei comandament într-o singură misiune, un gen de misiune de care sînt sigur că îi va atrage atenția și lui Boris Johnson personal. Dacă ne cad în mînă, Liga se va autodizolva !

Gorov era amuzat de siguranța aparentă a Coordonatorului.

— Și care ar fi acest fabulos plan ?

— Ministerul Tutelării și însuși Gardianul Central studiază implicațiile acestei probleme. Am descoperit un agent al Ligii infiltrat într-o poziție cheie, la Ministerul Tutelării de pe Mercur.

— A fost capturat viu ? chestionă Consilierul Cordona.

— Nu a fost capturat deloc, replică Khustov. Ne este mult mai folositor exact acolo unde este. Nu ne interesează plevușca. Consiliul Hegemonic se va reuni pe Mercur peste două luni.

— Cum ? se alertă Torrence. Mercur ? Dar nu ne-am întîlnit niciodată pe Mercur. Nu există decît un dom pipernicit, cel mai mic și cel mai puțin populat din toată Hegemonia. De abia reușim să menținem colonia viabilă. Supușilor nu le convine să trăiască atît de aproape de Sol — nici mie de altfel...

— Exact acesta va fi și motivul aparent pentru care vom merge și noi acolo, vorbi Khustov. Reuniunea noastră de pe Mercur va demonstra populației încrederea noastră în siguranța și fiabilitatea acestei construcții Hegemonice.

— Nu-mi place. Este prea periculos. Prea riscant. Dacă Liga își concentrează forțele acolo, ne poate ucide pe toți dintr-o lovitură.

— Corect ! Este exact ce va gîndi și Boris Johnson. Va gîndi instantaneu la asta cu atît mai mult cu cît știe că are un agent într-o poziție cheie în clădirea Ministerului Tutelării. Îl vom aștepta acolo și... acesta va fi sfîrșitul.

— Vrei să spui că ne folosești drept *momeală !* a strigat Torrence. Toți Consilierii începură să vocifereze nemulțumiți, singurul Gorov părea interesat de această acțiune. Ce altă momeală mai bună decît întreg Consiliul ? Cu siguranță Liga se va mobiliza să nu piardă această neașteptată ocazie. Era într-adevăr o tactică bună, gîndea Gorov, însă numai dacă viețile Consilierilor nu ar fi fost expuse.

— Domnilor, începu Khustov și toți ceilalți tăcură. Vă asigur că nu ne asumăm nici cel mai mic risc. Capcana este extraordinar de sigură și total inofensivă pentru vînător ! Aveți răbdare să mă ascultați pînă la capăt și sînt

convins că și bunul nostru Vice-Coordonator nu va găsi nici cea mai mică obiecție.

Consilierii mormăiră sceptici, glasul lui Torrence evidențiindu-se din nou. Însă după ce Khustov își expuse detailat planul său, votul „pro“ a fost unanim. Chiar și Torrence a fost de acord și nu a mai ridicat nici un fel de obiecții.

Boris Johnson pășea atent, sprijinindu-se cu mîna de peretele tunelului de metrou ce ducea spre stația de sub strada 4. Degetele sale descoperiră o crăpătură în perete cu foarte puțin mai adîncă decît celelalte sute de crăpături ale aceluiași perete. Johnson apăsă cu degetul arătător și imediat o secțiune din zid pivotă spre interior dezvăluind un pasaj strîmt și întunecos. Boris păși înăuntru și acționă sistemul de închidere al porții secrete. Aprinse lanterna și începu să coboare prin acel pasaj.

Tunelul secret forat de Ligă acum 2 ani conducea spre cel mai sigur loc de întrunire din subsolurile Marelui New York — o grotă mică, ce exista acolo de sute de ani, undeva dedesubtul străzii MacDougal din Greenwich Village.

Liga o descoperi cu totul întîmplător în urmă cu 3 ani și nici cele mai vechi hărți nu o consemnau. Experții istoriologi din Ligă, puțini cîți erau, presupuseră că grota a fost folosită ca loc de refugiu de sclavii fugari, cu mult înainte de Războiul de Secesiune. Locul prezenta o siguranță dublă. Nimeni în afară de membrii Ligii de pe Pămînt nu știau de existența acelui loc și chiar dacă Gardienii ar fi cercetat stația de metrou apropiată, nu ar fi descoperit niciodată intrarea secretă. „E foarte dificil să răzbați pînă acolo“, gîndea Johnson, însă meritau toate sacrificiile și era bine să fii foarte precaut. În sfîrșit, aveau o șansă să ucidă întreg Consiliul dintr-o singură acțiune. Riscurile erau și ele foarte mari, însă pe măsura cauzei pe care o servim.

Poate... poate, îndrăznea el să viseze, „dacă eliminăm întreg Consiliul, Hegemonia însăși se va dezintegra...“

În sfîrșit ajunsese la capătul pasajului. Tunelul se deschidea într-o excavație semicilindrică, de aproape 6 metri înălțime în punctul ei cel mai înalt și lungă de a-

proape 10 metri. Pereții erau placați cu cărămidă roșie și nu exista podea. Aerul era stătut și temperatura era destul de acceptabilă. 20 de oameni așteptau acolo, toți liderii secțiilor locale. Arkady Duntov se număra printre cei prezenți precum și Andy Mason șeful Biroului Documente.

— Sper că ne-ai chemat în văgăuna asta pentru un motiv bine întemeiat, Boris, începu Mason, un individ cu trăsături acviline. Se ajunge foarte greu pînă aici, știi nu ?

— Poți fi sigur că un asemenea motiv există, răspunse Johnson. Am vești colosale ! Vom asasina întreg Consiliul dintr-o singură lovitură !

Un murmur de uimire și neîncredere se ridica din piepturile oamenilor.

— Este o nebunie, interveni Manuel Gomez. Ne-ai tîrît pînă aici ca să ne spui asta ? Este imposibil și tu o știi mai bine ca oricine.

— Nu prea urmărești televiziunea... Și nici cu faxurile nu te prea omori. Consiliul Hegemonic se va întruni într-o sesiune extraordinară pe Mercur peste două luni. Vor să dovedească întregii Hegemonii că domul de acolo este la fel de bun și la fel de sigur ca oricare altul de aiurea. Iar noi le vom face de petrecanie. Simplu.

— Ba am aflat cu toții de această sesiune, se apără Gomez. Chiar despre asta discutam adineaori. Și ce-i cu asta ? Pe fiecare planetă există o Cameră a Consiliului, blindată, în fiecare Minister, și bănuiesc că vor fi înconjurați de sute de Gardieni atunci cînd vor intra în Minister. Nu apuci nici să le vezi culoarea ochilor.

— Nici nu am de gînd, tăie Johnson. Bun, se vor aștepta la un atac atunci cînd se vor mișca în afara Ministerului și în acele clipe vor avea o protecție fantastică. Boris Johnson făcu o pauză. Din acest motiv îi vom ucide cînd se vor afla *înăuntrul* Ministerului !

— Imposibil !

— O nebunie !

— Nici o șansă !

— Cred că te-ai lovit la cap prin tunel, Boris, interveni foarte „protocolar“ Arkady Duntov. Orice coridor, orice cameră, orice colțișor din Minister este supravegheat

de Ochi. Nu te-aş sfătui nici să te încrunţi, dacă cumva reuşeşti să te plimbi pe acolo ! La prima greşeală Tubul emite radiaţii cît ai clipi din ochi. Nici dacă sîntem hotărîţi să ne sacrificăm vieţile, nu se ştie dacă ar folosi la ceva. Ce vrei tu este practic imposibil.

— La fel gîndeşte şi Consiliul, răspunse Johnson. Şi tocmai din această cauză planul meu trebuie să reuşească.

„Mă aşteptam la reacţia asta, gîndea Johnson. Este un semn bun. Dacă şi oamenii mei cred că m-am scrîntit, Consiliul va fi luat total prin surprindere."

— Ce plan ? întrebă Gomez. Ce fel de plan are sorţi de reuşită, dacă ţii cont de sutele de Tuburi şi Ochi din Ministere ?

— Eroare ! Există două încăperi în Minister în care nu există Tuburi şi Ochi.

— I-auzi ?! făcu Arkady.

— Mda. În primul rînd : Camera Consiliului. Consiliul Hegemonic nu permite Gardianului Total să le monitorizeze discuţiile. Pun pariu că se întîmplă acolo tot felul de Acte Nepermise, nu-i aşa ?

— Şi la ce ne ajută pe noi treaba asta ? întrebă Mike Feinberg. Ar însemna să pătrundem în Camera Consiliului, dar posibilitatea este foarte mică. Ştii foarte bine ce sisteme de securitate sînt dispuse împrejurul acelei Camere. Pe toate părţile, pe deasupra şi pe dedesubt, este înconjurată de coridoare pe care nu se circulă. Dacă cineva pătrunde acolo, chiar şi un Gardian idiot, *toate* coridoarele sînt iradiate. Desigur dacă sîntem atenţi şi avem noroc, am putea introduce agenţii noştri în clădire, dar în clipa în care vor încerca să forţeze sistemul de coridoare, toate căpăcelele vor sări.

— Şi ce se întîmplă cu Camera Consiliului dacă coridoarele sînt iradiate ? întrebă teatral Johnson.

— Nu face pe prostul, Boris, vorbi Feinberg. Camera are pereţi de plumb de 2 metri grosime. Pot sta liniştiţi înăuntru pînă la decontaminare. Nu li se poate întîmpla nimic.

— Şi ce vor respira cînd vor fi sigilaţi înăuntru, vă întreb ? Vacuum ?

Agenţii tăcură descumpăniţi pe măsură ce tensiunea nervoasă se amplifica.

— Este tipic Hegemoniei, reluă Boris Johnson. Toată securitatea este la modul superlativ. Și aici este punctul lor slab. O diversiune într-o anumită zonă a clădirii îi va bloca automat în Camera Consiliului, așa este ? Perfect. Deci, de îndată ce Camera este sigilată, de unde vor primi aerul necesar ?

Nimeni nu încercă să ghicească.

— Avem un agent inflitrat la Întreținere chiar în Ministerul Tutelării de pe Mercur. Am deja o schiță cu planul Ministerului de la el. În cazul etanșeizării Camerei rezerva de aer este pompată printr-o conductă de plumb de la o mică stație de pompare, două etaje mai jos. Nu este nevoie să intrăm noi în Camera Consiliului. De îndată ce Camera este sigilată nu trebuie decît să introducem în sistemul de aeraj o capsulă cu gaz ucigător.

— Pare simplu, dar cum ajungem pînă acolo, întrebă artificierul. Dacă Ochiul ne vede în stația de pompare va declanșa radiațiile.

— Gîndește-te, omule, gîndește-te ! se înfierbîntă Johnson. Chiar ai impresia că există Tuburi în stația de pompare ?! Adu-ți aminte că în caz de forță majoră, Consiliul este în totalitate dependent de rezerva de aer furnizată din stație. Nici nu ar *îndrăzni* să monteze Tuburi acolo, în caz contrar, orice, un cuvînt aiurea, o mișcare greșită, ar ucide instantaneu oamenii de acolo. Dacă acest lucru se întîmplă în momentul în care Camera este sigilată, Consilierii pot muri sufocați. Nu, tot ce au în stație sînt 5—6 Gardieni care supraveghează personalul de la Întreținere. Și fără nici un dubiu, pereții și ușa stației sînt placați cu plumb, în eventualitatea unei emanări radioactive pe coridoarele exterioare. Dacă reușim să intrăm cu 6 oameni de-ai noștri înăuntru, să-i anihilăm pe Gardieni și să blocăm intrarea, atunci reușim să-i gazăm pe Consilieri.

— Dar cum pătrundem în stație ? întrebă Gomez. Nu cred că există destul timp ca să o tăiem cu laserele, căci vom fi iradiați de pe culoar.

— Tu ești expertul Feinberg, spuse Johnson. Cît timp există între momentul în care Ochiul depistează un *Act Nepermis* și pînă sare căpăcelul Tubului ?

— 2, 3 secunde cel mult.

— Şi după cît timp radiaţia din zonă atinge nivelul mortal ?

— Să spunem încă 3 secunde.

— Bun, asta înseamnă că avem cel puţin 5 secunde să intrăm şi să închidem uşa după noi.

— Nu merge, l-a contrazis Feinberg. Nu ne putem mişca atît de repede, chiar dacă dinamităm uşa. Dar chiar aşa să fie, după ce te mai poţi ascunde de radiaţiile de pe culoar ?

— Ai dreptate, spuse Johnson. Dar dacă cineva ne deschide uşa ? Şase oameni pot intra şi este timp suficient să o şi închidem la loc. Am dreptate ?

— Probabil. Dar nu văd cum, doar n-o să baţi frumos la uşă şi să ceri permisiunea Gardienilor să intri pe motiv că eşti în misiune ! Nu cred că Gardianul Total este înzestrat cu simţul umorului...

— Asta este partea cea mai simplă, spuse Johnson. Ce mă îngrijorează este altceva. Avem timpul necesar ca să fabricăm permise pentru 200 de agenţi ? Trebuie să ajungem treptat pe Mercur fără să dăm de bănuit. Ce părere ai Mason, se face ?

— Nu-i uşor, dar se face. Un moment, nu ne-ai spus cum se intră în staţie ? !

Johnson rîse :

— Agentul acela despre care v-am vorbit — cel din Ministerul Tutelării. Se numeşte Jeremy Daid şi lucrează la staţia de pompare.

Johnson zîmbi larg în timp ce privea cu mîndrie modificarea stării de spirit generale. În sfîrşit, Johnson scosese asul din mînecă şi oamenii murmurau aprobator. Totul li se păruse foarte riscant şi nesigur pînă la această ultimă dezvăluire. Oricum era dificil să se obişnuiască cu gîndul, că după 10 ani de eşecuri Liga ajungea acum foarte aproape de obţinerea unei victorii incredibile : eliminarea întregului Consiliu Hegemonic. Iar planul părea perfect — nimeni nu se mai îndoia de reuşita lui.

Arkady Duntov tăcu, privind neliniştit pereţii de rocă ai încăperii. Apoi privirea i se opri pe chipurile calme, impenetrabile ale celor 8 Prim Agenţi. Şapte dintre ei păreau duşi de gînduri, cîntărind informaţia pe care tocmai

o primiseră. Doar Robert Ching zîmbea înțelegător și edificat. Dar ce putea ști Primordiagentul mai mult decît ceilalți ? Oare asimila mai rapid ? Poate Ching cunoștea elemente în plus față de ceilalți.

Sau poate mintea lui era deosebită de a celorlalți muritori — o inteligență care deducea o relație acolo unde ceilalți vedeau doar haos — sau o inteligență care vedea Haos acolo unde ceilalți vedeau doar Ordine...

— Deci Johnson are de gînd să asasineze Consiliul gazîndu-i prin conductele de aeraj, își continua Duntov raportul. Agentul Ligii care lucrează la stație le va deschide ușa. Se poate ca prețul succesului să fie tocmai viețile lor — planul nu aduce și o rezolvare în acest sens, în cazul eventualilor supraviețuitori dar... Boris de obicei nu gîndește atît de departe, iar în cazul în care a făcut-o este probabil convins că merită să facă acest sacrificiu final.

— Ce părere ai Primordiagent, interveni Fratele Felipe.

— Da, Primordiagent, care-i părerea ?

Prim Agenții îl priveau pe Robert Ching așteptîndu-l să vorbească. Însă Ching se întoarse zîmbind către Duntov care stătea în picioare în fața lor. L-a fixat pe Duntov cu o privire pătrunzătoare, care îi crea agentului două sentimente amestecate : panică și încredere oarbă în același timp.

— *Tu* ce părere ai Frate Duntov ? întrebă Ching. Ai fost acolo. Îl cunoști bine pe Johnson.

— Ce... ce cred eu despre ce, domnule ? se fîstîci Duntov.

— Despre planul lui Johnson, pentru început, îi răspunse Ching.

Duntov era surprins. Nu crezuse niciodată că o persoană atît de importantă îi va cere vreodată părerea. Părere care nici nu avusese timp să și-o definească. Începu să gîndească cu voce tare :

— Păi... este destul de complicat, după mine. Atacînd din exterior Ministerul, Consilierii vor fi forțați să se izoleze în Camera Consiliului. Asta va reuși cu siguranță... Cu multă dexteritate și cu mult noroc, vor fi capabili să introducă 5, 6 oameni pe coridorul de lîngă stația de pompare, fără să creeze suspiciuni. Nu este un lucru toc-

mai ușor, dar Liga are deja o anumită experiență în acest gen de acțiuni... Și odată intrați în stație, vor avea elementul surpriză de partea lor și cred că vor reuși rapid să-i elimine pe Gardienii de acolo, apoi gazarea Consiliului este floare la ureche... Personal, consider riscul cel mai mare doar la intrarea în stația de pompare... Timpul este critic... Sînt doar 5 secunde în care radiația devine mortală și dacă în acest răstimp ei nu reușesc să intre și să închidă ușa în urma lor... Dacă trec și de acest punct atunci planul trebuie să reușească. În plus, în stația de pompare lucrează un om de-al lor.

— Deci... a vorbit Robert Ching... o analiză perfectă Frate Duntov. Vă dați seama ce implică această acțiune Prim Agenți ?

Duntov remarcă cum Prim Agenții îl priveau cu ochi goi pe Ching, nesesizînd concluziile la care acesta ajunsese deja. Se părea că și Ching remarcă confuzia din rîndurile Prim Agenților pentru că izbucni în rîs și începu să explice :

— Gîndiți-vă ! Viețile Consilierilor sînt pe muche de cuțit. Liga Democratică își riscă propria existență. Sînt sute de oameni implicați. Există doar două posibilități. În caz de succes întreg Consiliul Hegemonic este eliminat, iar în caz de nereușită Liga Democratică își va înceta existența. Și toate acestea, întregul plan, sute de vieți, depind de un singur om. *Un singur om !*

Atunci deveni limpede și pentru Duntov. Totul apăsa pe umerii lui Jeremy Daid — omul din stația de pompare.

— Agentul Ligii din stație, murmură el.

— Exact ! confirmă Robert Ching. Gîndiți-vă, dacă acest Daid reușește să le deschidă ușa, întreg Consiliul este condamnat. Dacă *nu* reușește, atunci Consiliul supraviețuiește și Liga moare decapitată. Un singur om... Ce vă sugerează acest lucru, Prim Agenți ?

— Mîna Haosului ! exclamă Smith. Adevăratul și unicul Haos ! Soarta Consiliului și ordinea lui rigidă, marile lui resurse cît și soarta Ligii Democratice cu planurile ei absurde vor fi în mîna unui singur om, un individ de altfel insignifiant pînă acum. Haos, Haos pur.

Robert Ching zîmbi enigmatic.

— Cred că nu, spuse. Mai gîndiți-vă la Hegemonie, atît de ferm Ordonată, cu acel atît de complex, aproape paranoic, sistem de securitate... Nu vi se pare ciudat că Consiliul Hegemonic se reunește pe Mercur, unde, întîmplător Liga Democratică are infiltrat un agent într-un punct cheie de acolo de unde se poate asasina întreg Consiliul. Nu vi se pare straniu că în pofida tuturor acestor Gardieni, fie ei simpli sau Totali, în ciuda tuturor acelor Ochi sau Tuburi, în pofida acelor psihoteste sau narcointerogatorii, în fine toată această obsedantă meticulozitate să nu fi ajutat oare Hegemonia să descopere un agent spion într-o poziție atît de importantă ?! Cînd atît de mulți Factori Aleatori încep să se coreleze trebuie să devii circumspect. Aici operează mîna Ordinii în spatele unei fațade Haotice...

— Unde vrei să ajungi Primordiagent, întrebă neliniștit Fratele Felipe.

— Spuneți-mi, există oare vreo momeală mai ispititoare pentru Ligă decît întreg Consiliul ? O momeală atît de irezistibilă încît pare o capcană pentru naivul domn Johnson, o capcană gîndită exact pentru dimensiunile lui. Și al cui pion otrăvit este acest Jeremy Daid ? Al Ligii ? *Dacă* Consiliul nu l-a descoperit încă. Dacă *da*, atunci el este folosit drept momeală...

— Desigur ! explodă Duntov. Este sigur o capcană !

Ching dădu din cap îngăduitor :

— Fără nici o îndoială putem afirma că *acesta* este adevărul. Deși trebuie să recunoaștem că nici noi nu cunoaștem detaliile întregului plan — de fapt nici nu ne interesează. Oricare ar fi el, capcana întinsă de Hegemonie va funcționa perfect. În acest gen de probleme, din păcate, nu-l putem compara pe Khustov cu Boris Johnson. Întrebarea noastră în acest caz, este *ce* anume vom face noi ?

— Poate este mai bine să nu intervenim deloc, sugeră N'gana. Deși Liga este în mod superficial un inamic al Hegemoniei dacă se analizează acțiunile ei în lumina dinamicii sociale postulate de Teoria Entropiei, ne dăm seama că ei sînt încă departe de a se constitui într-un factor Aleator independent, unitate care ar induce o creștere a Entropiei. Sînt mai degrabă previzibili — Opoziția

Neloială — și acest fapt nu duce decît la o diminuare a Entropiei Sociale. De ce nu am lăsa Hegemonia să distrugă Liga ? Ne-ar face un serviciu — mai ales că Proiectul Prometeus este atît de avansat.

— Este un punct de vedere, vorbi Ching. Da... Liga va trebui în curînd să dispară și acest prilej este la fel de bun ca oricare altul. Dar nu cred că este bine ca dispariția Ligii să fie determinată de o acțiune reușită a Hegemoniei. Asta duce inevitabil la întărirea Ordinii. În plus, deși aș fi bucuros să văd Liga Democratică exclusă ca factor social, m-ar întrista să constat că acest personaj pitoresc, Johnson, a fost ucis.

— Ai devenit emotiv Primordiagent, chicoti N'gana. Încep să cred că Boris Johnson ți-a devenit simpatic.

Ching zîmbi.

— De ce nu ? Este adevărat. Omul este un împiedicat, bîjbîie prin întuneric, ignoră însăși Democrația pentru care luptă ca un erou. Conform Teoriei Entropiei Sociale dispariția Hegemoniei este iminentă. El nu cunoaște acest lucru. Însăși istoria Ligii Democratice se constituie într-o enumerare a nesfîrșitelor eșecuri. Cu toate astea el continuă să lupte. Curajul orb este în cele din urmă un Factor Aleator. La fel este eroismul. Și încă, pentru același motiv, prostia este tot un Factor Aleator, iar Johnson, paradoxal nu-i așa ? — este originea tuturor trei ! De altfel individul este de aceeași parte a baricadei cu noi și este genul de om fără scrupule, hotărît pînă la sacrificiu. Scopul luptei noastre este comun — distrugerea Hegemoniei și eliberarea Omului. În ciuda multelor sale neajunsuri, spuneți-mi dacă acest om nu merită ceva mai bun decît să piară în ghearele Hegemoniei.

Fratele Felipe rîse îngăduitor.

— Sînt convins acum că logica ta este mai degrabă sentimentală decît nepărtinitoare Primordiagent. Faci apel la Markowitz pur și simplu pentru a-ți justifica dorința de a-l salva pe Johnson.

Robert Ching ridică din umeri.

— Recunosc, sînt vinovat. Dar nu uitați, sentimentalismul este un Factor Aleator. Dacă îl salvăm pe Boris Johnson luînd în considerație oricare alt factor rațional, atunci nu vom rămîne fideli Haosului. Sper că ați remar-

cat : eu nu spun să salvăm Liga, ci doar pe Boris Johnson. Liga trebuie într-adevăr înlăturată, dar nu de către Hegemonie. Rolul nostru este să ne interpunem între Consiliu și Ligă. Pentru început salvăm Liga din capcana Consiliului într-o manieră din care să rezulte clar că *noi* am fost implicați. Liga și Consiliul trebuie să fie la mila noastră și apoi vom decide. Dreptul la viață trebuie să fie unul din prerogativele noastre Și... da, există un mod prin care putem distruge, salvînd !

— Sînt convins că deja ți-ai schițat un plan, Primordiagent, vorbi Felipe.

— Într-adevăr. Va fi cel mai haotic act pe care l-am indus vreodată ! Markowitz însuși ar rămîne plăcut surprins. De fapt, în afară de Actul Haotic Fundamental, nimic din ce am făcut pînă acum, nu se va compara cu acesta !

Arkady Duntov privi împrejurul mesei. Prim Agenții aprobau solemn, deși nu aflaseră încă detaliile noului plan. Erau de acord pentru că Ching era Ching. Iar Duntov, deși conștient că nu se poate compara cu acei oameni, se trezi murmurînd aprobativ. Era de acord cu ceea ce, oricum, nu ar fi fost capabil să înțeleagă vreodată...

Acum Ching se întoarse către Duntov :

— Cred că a venit clipa în care relația ta cu Liga Democratică trebuie să înceteze, Frate Duntov. De fapt îți încredințez sarcina de a conduce chiar tu mica noastră expediție către Mercur. Ai servit în secret Haosul, Arkady Duntov, și l-ai servit bine. Este timpul să vezi mai îndeaproape ceea ce ai slujit pînă acum. Este timpul să servești direct Haosul. Am planuri mari pentru tine, Frate Duntov, mari cît... o galaxie !

Duntov rămase cu gura căscată. Nu fusese în stare decît să încline din bărbie fără glas. O exaltare fără margini îl cuprindea, deși nu putea înțelege motivul acestei stări de spirit. Era convins că orbeasca lui credință urma să-i fie răsplătită. Se simțea ca pe ace. El întotdeauna avusese încredere, încredere în acel *ceva* măreț și nedefinit. Oare credința lui se va epuiza atunci cînd va acționa alături de oamenii direct implicați în slujirea Haosului ? Sau se va întări ?

„Dacă te întreabă cineva cum poate fi detectat de simțurile umane, acest Haos despre care tot vorbești, ia-l de mînă și condu-l afară într-o noapte. Arată-i stelele. Pentru că în însăși spațiul fără de sfîrșit strălucește consistența Haosului."

GREGOR MARKOWITZ,
Haos și Cultură

7

AICI departe în Sud-Vest, la mulți kilometri distanță de ceea ce se numea demult Newark, periferia Marelui New York părea astăzi un imens covor de sticlă — sute de kilometri pătrați de sere hidroponice acopereau în întregime cîmpia Jersey. Erau construcții lungi și scunde cu acoperișul placat de celule fotovoltaice.

Imaginea statică a acestui peisaj era tulburată doar de banda expres a trotuarului rulant ce traversa această cîmpie de sticlă, susținută de piloni la mică înălțime de acoperișurile serelor. Trotuarul era rareori folosit pentru că singura destinație de la capătul traseului era astroportul local, iar călătoriile interplanetare fiind rigid controlate și îngreunate de formalități vamale complicate, deveneau astfel sistematic descurajate.

Boris Johnson ședea pe banda expres și clipea din ochi de fiecare dată cînd soarele ce bătea pe acoperișul serelor i se reflecta pe față. Bagajele sale fuseseră deja transportate prin mesageria pneumatică, însă cele mai importante „bagaje" erau ascunse cu profesionalism în veșmintele lui. O capsulă cu gaz paralizant era ascunsă în talpa pantofului stîng. O lasearmă dezmembrată era ascunsă pe toată suprafața hainelor sale ; cîteva părți erau cusute în căptușeală, alte piese în tocul pantofilor, altele

în lenjeria de corp. Însă nici gazul și nici arma nu trebuiau folosite dacă cel puțin două din cele trei seturi de acte false treceau cu succes de inspecția Gardienilor.

Johnson activase în Marele New York sub numele de Michael Olinsky, un tehnician TV, o identitate obscură, anume aleasă să treacă neobservată, conform practicilor Ligii. Dar „Olinsky" nu avea nici un motiv pe care Gardianul Total să-l considere întemeiat pentru această deplasare pe Mercur. Astfel fabrica de falsuri a lui Mason a scos un nou set de acte pe numele „Daniel Lovarin", reprezentantul firmei United Techtronics și un permis pentru Mercur, cu scopul declarat : prospectarea pieței locale în vederea comerțului cu echipamente de birotică. O idee bună deoarece Hegemonia încuraja atragerea investițiilor spre acel dom mercurian de care toată lumea se ferea. Ajuns pe Mercur, Lovarin urma să dispară, iar Johnson devenea „Yury Smith", angajat al Întreținerii, atașat Ministerului Tutelării. Dacă atentatul reușea și dacă scăpa cu viață, revenirea pe Terra s-ar fi făcut pe numele de „Harrison Ortega", rezident mercurian ce pleca spre planeta mamă să susțină o campanie publicitară menită să atragă tot mai mulți Supuși să trăiască pe Mercur — iarăși un alt motiv satisfăcător pentru Hegemonie.

Johnson se încruntă atunci cînd își pipăi actele „Lovarin" din buzunarul de la piept. Cîteodată era greu să ții minte cum te numești atunci cînd schimbi des atîtea identități. Dar schimbările periodice de identitate erau esențiale. „Lovarin" avea permis de trecere spre Mercur, „Smith" avea dreptul să pătrundă în incinta Ministerului Tutelării, „Ortega" avea permisul să plece pe Pămînt. Dar dacă un singur om ar fi avut dreptul la toate trei ipostazele, devenea automat ținta unor semne de întrebare.

În mod normal Gardienii nu făceau decît să verifice dacă descrierea generală din acte și fotografie corespundeau cu purtătorul acelor acte. Rareori controlau dacă microfilmul cu configurația retinei atașat actelor era identic cu cea reală. Actele lui Johnson ar fi trecut cu ușurință o asemenea inspecție. Dacă ceva părea suspect, atunci Gardienii ar fi confruntat actele cu datele din memoria Gardianului Total și falsul ar fi ieșit la iveală

— anume că acea persoană de fapt nu există. În concluzie, mai multe seturi de acte obișnuite, cu identități obscure, erau mult mai sigure decît un singur set cu prea multe banderole roșii de trecere atașate.

În față, spre linia orizontului, strălucirea covorului de sticlă începea să se estompeze și Johnson știa că sfîrșitul călătoriei sale era aproape. Peste cîteva clipe începură să prindă contur terminalul astroportului. Johnson era conștient că viitorul îi oferă doar două alternative : în drum spre Mercur sau... moartea. Johnson era însă încrezător și această a doua variantă i se părea foarte puțin probabilă. Pînă acum totul mersese ca pe roate, deși Liga nu mai făcuse niciodată transferări atît de numeroase de agenți. Și iată că în aproape două luni trimisese pe Mercur aproape 200 de oameni. Mason și echipa lui au lucrat din răsputeri pentru a reuși să livreze în timp actele necesare. Johnson calculase un procent de 10% pierderi de vieți omenești — adică agenții care ar fi avut ghinionul să fie depistați. Practic — compararea actelor cu datele din superordinatorul Hegemoniei era la latitudinea oricărui Gardian. Într-un anume fel, acest lucru ar fi servit cauzei — depistarea cîtorva agenți nu ar fi stîrnit suspiciuni, iar Johnson știa prea bine acest lucru ca să rămînă descoperit. Însă surprinzător pînă la acea dată toți agenții au ajuns cu bine pe Mercur fără ca unul măcar să fie prins. Erau într-adevăr și cei mai buni dintre cei mai buni. Cu toții își doreau să participe și Johnson se simțea dator față de acești oameni să le ofere privilegiul acestei îndrăznețe misiuni la care anii îndelungați de serviciu le dădea dreptul să aspire.

A fost un noroc nemaiîntîlnit că nici unul dintre acești cutezători, unii dintre ei pe Lista Inamicilor Hegemoniei, nu a fost prins. „Dacă pînă astăzi ne-a urmărit mereu ghinionul, gîndea Boris Johnson — a venit clipa ca și norocul să fie de partea noastră".

Acum clădirea terminalului era chiar în fața lui și Johnson păși lateral pe benzile decelerative pînă cînd ajunse la peronul fix din fața intrării astroportului. Chiar din acel loc putea zări silueta albăstruie a giganticei nave de pasageri de pe cealaltă parte a clădirii din plastoțel

alb. Chiar și în zilele de trafic maxim, nu decolau foarte multe astronave de aici. Cea care se zărea momentan în spatele terminalului era singura de pe tot astroportul și implicit cea cu destinația Mercur. Johnson urcă treptele din rocă sintetică care conduceau spre portalul de acces al construcției — o uriașă arcadă lipsită de uși, flancată la capete de două grupuri a cîte doi Gardieni, la fel de înalți, la fel de amenințători și la fel de suspicioși ca toți ceilalți pe care îi întîlneai în Hegemonie.

Interiorul clădirii era un hol imens cu o serie de 10 porți pe peretele opus intrării, numerotate în ordine cu panouri luminoase. Numai o poartă avea semnul aprins — nr. 7 — și aceasta însemna după cum bănuia și Johnson — că doar zborul nr. 7, spre Mercur, era programat în acea zi.

Johnson notă crispat că pe toți pereții, din zece în zece pași, erau montate binecunoscutele sisteme Tub și Ochi. Johnson își scosese actele „Lovarin" din buzunarul de la piept și trecînd rapid prin poarta nr. 7 păși în interiorul unui cuplutub. Aceste cuplutuburi flexibile erau conectate la un capăt de porțile terminalului, iar în celălalt capăt direct cu intrarea în astronavă. Cuplutubul era de fapt încă o măsură de siguranță. Cîțiva pasageri așteptau ordonați undeva la jumătatea distanței spre navă. Patru Gardieni verificau minuțios actele și permisele și testau din cînd în cînd configurația reală a retinei cu microfilmul din acte folosindu-se de un aparat binocular pe care un Gardian îl mînuia cu dexteritate. Johnson se așeză la rînd și îl recunoscu pe Igor Mallionov, unul din agenții Ligii, la numai o persoană în fața sa. Ambii evitară însă și cel mai mic semn de recunoaștere. O brută blondă îi verifica scrupulos actele lui Mallionov și apoi îi făcu un semn leneș cu mîna. Putea trece. Următorul pasager a fost și el verificat și a urmat Johnson. Deși folosind acte false, trecuse de sute de ori de asemenea controale, Johnson abia se abținu să nu tresară cînd uriașul blond întinse mîna deschisă ca o gheară și mormăi : „Actele !". Viața lui depindea de fiecare mișcare pe care avea să o facă de acum încolo...

Tăcut și umil Johnson întinse actele „Daniel Lovarin" cu permisul atașat. Gardianul cel blond le răsfoi intere-

sat și apoi îl privi drept în ochi pe Johnson să vadă dacă fotografia corespundea realității. Cînd era gata să-l lase să treacă, Gardianul de lîngă el care ținea aparatul retinotest interveni :

— Hai să-i vedem ochișorii ăstuia !

Blondul încuviință și desprinse filmul cu amprenta retinei din actele lui Johnson. Celălalt Gardian o luă și o introduse în aparatul binocular. Retinotesterul era o cutie metalică cu două semnalizatoare deasupra — roșu și verde, iar pe lateral o fantă în care se fixa microfilmul. Această invenție era încă un sistem de securitate ; Johnson o știa prea bine. Odată introdus filmul, subiectul privea prin cele două oculare, iar microcamera din interior suprapunea informația peste modelul real. Dacă se potriveau, se aprindea lumina verde. În caz contrar, lumina roșie pîlpîia — subiectul nu avea actele în regulă — Act nepermis — Pedeapsa capitală.

Gardianul introduse filmul în aparat și fără nici un cuvînt ridică aparatul în dreptul ochilor lui Johnson — toți Supușii erau familiarizați cu procedura și Johnson privi întunericul care se afla în spatele ocularelor. A fost o străfulgerare luminoasă în momentul în care Gardianul a declanșat testul comparator...

Gardianul lăsă jos aparatul, îi înmînă actele și îi făcu semn că poate să treacă.

Johnson se frecă la ochi și răsuflă ușurat atunci cînd pătrunse în ecluza navei. Deși nu avea pentru ce să se teamă — filmul nu era trucat, frica era un sentiment de care nu reușise să scape, deși știa să o mascheze perfect.

Alt Gardian îi arătă drumul spre un liftub antigravitațional, care l-a aspirat ca pe un fulg pînă în vastul compartiment al pasagerilor. Acolo aproape jumătate din cei 160 de „Coconi —G“ erau ocupate. Johnson și-a ales un Cocon, un ou de metal pe jumătate deschis — și se culcă în interiorul căptușit al acestuia. Marginea eliptică a Coconului îi venea pînă la gît. După 10 minute și după ce încă 20 de Supuși privilegiați au pătruns în compartiment, se auzi un semnal sonor. Prin sutele de pori minusculi din structura Coconului au început să extrudă filamente fine de plastic. În cîteva clipe materia

umplu în întregime ineriorul Coconului fixînd corpul pasagerului pînă la gît.

Apoi antigravii astronavei au acționat și Johnson s-a simțit cîteva clipe imponderabil timp în care nava învingea gravitația terestră. A durat foarte puțin pentru că imediat au pornit motoarele reactive și Johnson a fost apăsat violent în interiorul Coconului, însă protejat de colosala forță din interiorul absorbant al acestuia. Johnson iradia de bucurie. Nimic nu-l mai putea acum împiedica să ajungă pe Mercur. Prima fază a acțiunii se încheiase cu bine.

Robert Ching studia cu atenție chipurile calme ale celor 7 Prim Agenți ai Frăției Asasinilor, așezați în jurul mesei din rocă și se gîndea la cît de diferit este calmul lor față de cel care-l afișa acest Arkady Duntov, agentul care stătea în picioare în fața lor.

„Ce poți face cu oameni ca Duntov“, se gîndea Ching. „Ignorant, însă strălucitor în ignoranța sa. Un om de acțiune și nimic mai mult. Supus ordinelor oricăruia i se simțea inferior, *simțind* nevoia să se simtă inferior. Pentru ce un *astfel* de individ a ales să fie loial Frăției și nu Hegemoniei ?“

— Nava este pregătită, Frate Duntov ?

— Da, Primordiagent !

— Ai înțeles ordinele primite ?

— Da, Primordiagent !

— Ai întrebări ?

— Nu, Primordiagent !

Robert Ching oftă. Intr-adevăr ce era de făcut cu acest om ? Un om care se răzvrăti împotriva Ordinii, alegîndu-și de bunăvoie alți stăpîni. Era timpul individului religios care persistă încă și în aceste timpuri în care religiile au dispărut. Și tocmai pentru acești „Duntovi“ — ființe care aveau nevoia organică să creadă în ceva dar nu să și înțeleagă — era normal ca Frăția Asasinilor să apară ca o organizație religioasă, iar Haosul drept Dumnezeu...

Bineînțeles Frăția Asasinilor își atrăsese o mulțime de astfel de indivizi, din păturile cele mai diferite ale societății. Da, fără îndoială pentru „Duntovi“ Haosul era

Dumnezeu, iar obedienţa faţă de Haos, un serviciu religios. Altfel spus, nevoia de religie persista în aceşti oameni şi se apropiaseră de Frăţie, pentru că Haosul era conceptul cel mai apropiat de ceea ce se credea că este Divinitatea. Markowitz scrisese despre aceasta : „Dumnezeu este omul din spatele măştii decis să înfrunte inacceptabila dominaţie a Haosului. Dumnezeu este emanaţia caracterelor labile, conducătorul omnipotent al unei Ordini superumane. Şi aceasta pentru a se apăra de înfricoşătorul adevăr că aparenta dezordine ce domină întreg Universul, nu este doar o iluzie provocată de inabilitatea muritorilor de a percepe şi înţelege atotcuprinzătoarea Ordine Divină, ci Haosul însuşi este o realitate fundamentală, mai puternic şi mai concret decît Universul..."

„Ce ironie", gîndi Ching, că oamenii care îşi caută împlinirea sentimentelor religioase să se simtă atraşi tocmai în slujirea Haosului — faţa reală a adevărului în pofida unei iluzorii Ordini a unui Univers condus şi ordonat de Divinitate !

Ce ironie şi totuşi ce situaţie haotică perfectă !

— Atunci foarte bine, a spus Ching. Preiei oamenii sub comandă şi plecaţi imediat spre Mercur.

— Am înţeles Primordiagent, spuse Duntov şi întorcîndu-se pe călcîie, părăsi încăperea.

Privindu-l cum pleca, Ching se gîndea dacă motivaţia acestor „Duntovi" nu avea un sîmbure de adevăr. Poate într-un fel Frăţia Asasinilor *era* un ordin religios. Oare o religie avea întotdeauna nevoie de o zeitate antropomorfă ? Sau doar de un răspuns dat încrederii în existenţa a ceva infinit mai trainic decît Omul şi toate realizările lui, ceva care în final putea să frustreze însăşi ideea de absolut, o anume Ordine în care Omul va simţi întotdeauna nevoia să se înregimenteze. La urma urmei, era oare esenţial, ca acel *ceva* omnipotent, nu era o zeitate, nici fiinţă, ci era de fapt inerenta tendinţă fundamentală ce domina întreg universul, de la atom la galaxie — era nestăvilita tendinţă de creştere a entropiei — Haosul însuşi ? Poate, în felul său, Haosul *era* un zeu nemuritor, omnipotent, incomprehensibil...

— Totul va merge perfect, ce spui Primordiagent ? l-a întrerupt Fratele Felipe din reveria sa. Acest Duntov nu

este foarte complex, dar își execută ordinele cu o deosebită...

— S-a întors ! S-a întors !

Dr. Richard Schneeweiss se năpustea în cameră agitîndu-și brațele congestionat la chip din cauza teribilei agitații de care era stăpînit.

— S-a întors ! S-a întors ! strigă el.

— Ce s-a întors ? au întrebat deodată mai mulți Prim Agenți pe Schneeweiss care acum stătea cu mîinile în șolduri în fața mesei.

— Interceptorul ! Interceptorul ! exclamă Schneeweiss. Interceptorul Prometeus ! S-a întors din sistemul 61 Cygnus. Zborul hiperluminic a fost un succes. Tocmai acum se mixează filmul în laborator...

Un imens val de agitație cuprinse întreaga adunare. Chiar și Robert Ching țîșni în picioare rîzînd ca un copil. „În sfîrșit, gîndea el. Prima etapă a Proiectului Prometeus s-a încheiat. Zborul hiperluminic a reușit. Și acum interceptorul a revenit cu imagini filmate ale primei plante extrasolariene pe care ochii omului au văzut-o vreodată..." Ching era conștient că acest moment era important pentru istoria omenirii însă pentru el reprezenta cu mult mai mult. Era începutul sfîrșitului Hegemoniei Sol, preludiul marelui triumf al Haosului. „Oare ce va arăta filmul ? — se întreba Primordiagentul. O planetă locuibilă în afara limitelor Sistemului Sol în afara cercului de fier hegemonic ? Poate chiar...

— Haideți ! se agita Schneeweiss. Să mergem în sală. Pînă ajungem acolo cred că băieții au și terminat montajul.

— Într-adevăr, vorbi Ching. Trebuie să vedem cu ochii noștri.

Ching i-a condus pe Prim Agenți și pe dr. Schneeweiss printr-un coridor tăiat în stînca asteroidului pînă la liftub anti-g cu care au coborît spre labirintul de alte zeci de tuneluri din străfundurile asteroidului. În timp ce antigravii îl purtau spre adîncuri, în mintea lui Ching explodau zeci de întrebări. Exista o planetă locuibilă pe 61 Cygnus ? Mai multe ? Cîte ? Dar nu cumva exista o specie inteligentă care să... ?

Au ajuns din nou într-un coridor la capătul căruia se găsea sala de proiecție — o încăpere mică cu cîteva rînduri de scaune și un ecran semicircular. În spatele sălii un tehnician tocmai pregătea proiectorul. În timp ce Ching și ceilalți Prim Agenți se așezau, Schneeweiss întreținea o conversație în șoaptă cu tehnicianul. Subit Schneeweiss scoase o exclamație puternică însă Ching își reprimă impulsul de a-i cere un raport imediat — cu siguranță trebuia să vadă mai întîi filmul și să trăiască această unică experiență fără să cunoască nimic dinainte.

— Ceea ce veți viziona este un montaj sumar din cele filmate de camerele sondei noastre, la o viteză mărită desigur, vorbi Schneeweiss. Oricum veți vedea... Ah, dar mai bine nu spun nimic, trebuie să vedeți voi înșivă. Dă-i drumul, se întoarse el către tehnician.

Ecranul se însufleți și Ching admiră un ocean de stele pe un fundal ca de smoală. Imaginea părea să zvîcnească și una dintre stele începu să se mărească pulsînd într-o succesiune rapidă, dominînd celelalte stele, devenind un disc ce creștea mereu.

— Apropierea de 61 Cygnus, se auzi vocea lui Schneeweiss din spatele sălii. Un sistem de 5 planete...

Imaginea de pe ecran se schimbă brusc și acum apăruse peisajul arid și stîncos al unei lumi necunoscute.

— Planeta de la marginea sistemului, moartă, fără atmosferă aproximativ de diametrul Lunii, vorbi Schneeweiss.

Imaginile a două planete colorate în benzi multicolore apărură cîteva secunde pe ecran și apoi dispărură pentru ca să reapară alternativ, prima roșie, galbenă și portocalie și a doua în benzi de culori albastre și verzui.

— Doi giganți gazoși, aproximativ de dimensiunile lui Uranus și respectiv Saturn, explică Schneeweiss. Și acum vedeți prima planetă a sistemului. 2/3 din diametrul lui Titan...

Ecranul înfățișa un disc negru miniatural aruncat cu cruzime pe cea mai apropiată elipsă de steaua incandescentă din centrul sistemului.

— *Și acum*... Schneeweiss făcu o pauză dramatică. A doua planetă! 1,09 diametru terestru. Atmosferă oxigen nitrogen. 0,94 g standard. Vastă zonă lichidă. Priviți!

O pată verde albăstruie colora ecranul. Imaginea se apropia tot mai mult în salturi succesive pînă în clipa în care planeta ajunse să ocupe întreg ecranul. Ching scăpă un geamăt în clipa în care observă marile oceane, patru mari continente, calote de gheață la ambii poli, rîuri, insule, aglomerații noroase...

Perspectiva camerei se modifică din nou și acum ecranul înfățișa vederea aeriană a unui larg sector continental... Exista verdeață, cu siguranță se deslușeau zone împădurite, erau lacuri albastre, într-un cuvînt *viața !* Unghiul camerei se îngustă, aria filmată deveni mai clară... Păduri, cîmpii și... și cîmpuri cultivate. Nu, nu era nici o greșeală. Culturile alăturate și demarcate nu puteau fi confundate cu nimic altceva.

— Da, se auzi Schneeweiss. Ființe raționale fără îndoială. Însă mai sînt și alte surprize. Priviți !

În secvența următoare se părea că interceptorul revine în atmosferă din masa lichidă unde plonjase. Apoi la suprafață, camera insistă mai multe clipe asupra unui estuar format de fluviul ce se vărsa în ocean. Și apoi imaginea zvîcni din nou și pe ecran apăru...

Un oraș !

Kilometri întregi de clădiri argintii pe ambele maluri ale estuarului sau întinse de-a lungul coastei. Lungi diguri care își întindeau degetele în ocean. Șosele care făceau legătura cu împrejurimile. Mici explozii fosforescente se aprindeau intermitent ici-colo aparent fără motiv deasupra acelui oraș...

Brusc unghiul camerei se modifică lăsînd senzația că interceptorul fusese violent lovit de ceva. Imaginea se rostogolea și cerul albastru luă locul oceanului și apoi norii albicioși și apoi iarăși orașul și apoi...

Un ovoid metalic scînteietor de o culoare roșie intensă umplu ecranul. Partea din față a obiectului părea într-un fel translucidă, apoi existau un fel de lentile care înconjurau mijlocul ovoidului, iar în spate exista o spirală, o formă foarte stranie, de culoare albastră.

Apoi ecranul deveni alb.

— Vă dați seama se înseamnă asta ?! exclamă Schneeweiss.

— Desigur ! răspunse Ching. O civilizație străină și încă una foarte dezvoltată. Poate mai mult decît atît. Am descoperit ființe inteligente chiar în primul sistem solar pe care l-am investigat. Un vecin de lîngă casă, asta spus în termeni galactici. Galaxia freamătă de rase inteligente, sînt mii, poate milioane... Haos, Fraților. Haosul fundamental ! Un ocean de civilizații și nu există două să semene. Nici nu poți număra cîți Factori Aleatori sînt implicați. Este adevărata față a Haosului ! Un Univers infinit cu o infinitate de civilizații, toate unice !

— Haos ! Adevăratul Haos ! Sfîrșitul Hegemoniei ! Lovitura de grație pentru Ordine ! reluară și ceilalți entuziasmați.

— Da, spuse Robert Ching. Și nu este mai puțin adevărat...

Brusc o alarmă întrerupse cuvintele lui Ching.

— Alarmă ! strigă N'gana. Nu se poate ! Tocmai acum să fim descoperiți de către Hegemonie !

— Repede, spuse Ching. În camera observator.

Nu ieșiră repede din sala de proiecție și aproape alergară pe coridoare în timp ce sirena urla necontenit. Coborîră și mai adînc în interiorul asteroidului prin alt liftub antigravitațional, aproape în inima acestuia, chiar lîngă generatorul nuclear încastrat în pereți groși de plumb.

Capătul liftubului părea să se deschidă în vidul cosmic. Ching și ceilalți plutiră din interiorul liftubului într-un spațiu fără gravitație ce era cufundat în noaptea cosmică. Erau înconjurați din toate părțile de fundalul întunecat al spațiului pe care sclipeau puzderie de stele. Doar deschiderea liftubului — o mică „gaură neagră" deasupra lor trăda faptul că se aflau încă în interiorul asteroidului și că acel spațiu interstelar în care pluteau, nu era decît o iluzie — iluzie creată electronic de imensul ecran globular în interiorul căruia se găseau — asemenea unor embrioni — într-un gigantic ou transparent.

Iluzie perfectă sau perfectibilă, Robert Ching simțea o amețeală covîrșitoare atunci cînd plutea în acest spațiu. Acum încerca să descopere intrusul ce declanșase alarma.

Întotdeauna se simțea aici aproape de Adevăr, aproape de Haos. Multe erau orele petrecute aici, contemplînd infinitatea universului, simțind și presimțind atingerea

Haosului la vederea oceanului stelar în fața căruia el, un simplu muritor se simțea îngenunchiat...

Dar zgomotul necontenit al sirenei îi reaminti lui Ching că nu era momentul contemplațiilor.

— Ce se întîmplă ? se adresă el spațiului gol. Ai determinat traiectoria ?

De undeva din spatele ecranului globular îi răspunse o voce impersonală ce părea însăși glasul stelelor.

— Structură neindentificată localizată, Primordiagent.

Un cerc roșu se materializă pe ecran încadrînd un punct luminos de pe întinderea pseudo spațiului. Ching remarcă că acest punct centrat de cercul roșu se mărea constant apropiindu-se de asteroid. Dar... dar nu venea din direcția Pămîntului. Venea din cealaltă parte, dinspre Jupiter sau Saturn. Dacă Hegemonia i-ar fi căutat, acea navă ar fi trebuit să sosească din cealaltă direcție...

— De unde vine ?

— Nu sîntem siguri Primordiagent, rosti vocea impersonală. În general dinspre Pluto. I-am determinat traiectoria pe dedesubtul orbitei plutoniene, dar nu se intersectează cu nici o altă planetă sau satelit. Pare... pare să vină de nicăieri... Numai dacă nu a folosit un traseu înșelător... sau dacă nu vine din exteriorul Sistemului nostru.

Ching îi privi pe ceilalți Prim Agenți și îi fixă pe Schneeweiss care privea consternat obiectul neidentificat ce se apropia de asteroid.

— „Cît este de mare ?" se întrebă Ching. Era imposibil de aflat, bineînțeles dacă nu cunoșteai și distanța la care era.

— Ce distanță ne separă ? întrebă el.

— 2000 de metri Primordiagent.

— Imposibil ! izbucni Schneeweiss. La distanța asta acest intrus nu poate fi mai mare de 10 metri ! Verifică încă o dată !

A fost o perioadă de liniște în timpul căreia traiectoria se modifică. Părea să nu mai crească în diametru și acum se înscrisese pe o orbită circulară în jurul asteroidului la mai puțin de un kilometru distanță. Ovoidul roșu se rotea deasupra capetelor celor prezenți, apoi co-

bora în spatele lor, pe sub tălpile lor și apoi iarăși înaintea lor...

O orbită neobișnuit de rapidă — remarca Ching — un om despre care nu se putea spune că este sclavul legilor rigide ale astrofizicii.

— Distanța 0,97 km interveni vocea invizibilului ofițer de la trafic. Am recalculat. Este plasat pe orbită circulară și este propulsat de energie proprie. Este o navă spațială, cu siguranță.

— *Nu* poate fi o navă spațială ! insistă Schneeweiss. Este mult prea mică.

— Magnificație maximă la ecran ! ordonă Ching.

Pentru o clipă „spațiul" în care pluteau păru că se estompează, apoi definiția imaginii reveni la normal. Aceleași stele, același spațiu întunecat interstelar. Nimic nu părea să se fi schimbat, cu o singură excepție — obiectul neindentificat care orbita în jurul asteroidului și care acum se dovedea a fi un ovoid metalic de culoare roșie de aproape 10 metri lungime. Un inel de lentile cu o formă ciudată înconjura jumătatea ovoidului și o spirală scurtă dintr-un metal albastru completa partea anterioară a straniului obiect intergalactic.

— Vă dați seama ce este această navă ? strigă Schneeweiss. Este același tip de navă pe care a filmat-o și interceptorul nostru, însă mult mai mică decît cea surprinsă atunci. Înseamnă că sonda noastră a fost urmărită la întoarcere...

— Din Cygnus ! exclamă Felipe.

— Din stele !

— Am recepționat un semnal radio, interveni vocea ofițerului. Pe lungimea de undă a hidrogenului.

— Extraordinar ! Această frecvență este universal valabilă pentru contactele intergalactice, se entuziasmă Schneeweiss.

— Să-l auzim și aici, ordonă Robert Ching.

Pocnete, șuierături și apoi un straniu puls neregulat, o serie de bip-uri și pauze se auzeau amplificate în camera observator în timp ce ovoidul roșu continua să se rotească.

Ching avea sentimentul nedefinit că acea navă pe care ei o priveau din interiorul camerei observator îi putea

și ea observa la rîndul ei și la fel cum ei îi puteau asculta radio pulsațiile, nava străină era capabilă să asculte ce vorbesc ei.

Bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip-bip-bip. Apoi o pauză mult mai lungă. Și apoi modelul se repeta. Bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip-bip-bip. Apoi o pauză mai lungă și modelul începea să se repete.

— Ce-i asta? se miră Ching. Sună oarecum familiar...

— 3... 1... 4... 1... 6... murmura Schneeweiss pentru sine. 3, 1, 4, 1, 6. Desigur! strigă el. Este pi! Pi cu 4 zecimale repetat mereu și mereu. Nu face decît să ne spună că au înțeles matematica noastră. Și inclusiv că folosim un sistem numeric cu bază zecimală.

— Și ne mai spune că ei există și că această navă este produsul unei inteligențe remarcabile, relua Robert Ching. Și ne mai spune că sîntem la rîndul nostru considerați ființe inteligente.

Pe neașteptate ovoidul roșu se desprinse din orbită și începu să accelereze în forță înspre Pluto. Ching nu își mai punea acum întrebarea dacă se îndrepta spre 61 Cygnus. Apoi, foarte departe nava străină, redusă la dimensiunea unui punct strălucitor, păru să clipească de cîteva ori pentru ca apoi să dispară pentru totdeauna.

Au rămas singuri, singuri cu panorama miilor de stele care sclipeau în întunericul în care pluteau...

„Dar nu vom mai fi singuri“ gîndea Ching în timp ce contempla acest spectacol fantastic. Le puteai asemăna cu niște ochi care ne privesc — și el știa că această iluzie nu era departe de adevăr. Pentru că acum acele stele nu reprezentau doar imaginea unor materii cosmice neînsuflețite — ele reprezentau leagănul a mii de civilizații, atît cît puteai străpunge cu privirea și mai departe, civilizație lîngă civilizație, la nesfîrșit, pentru eternitate...

În sfîrșit Universul își arătă chipul în fața Omului, un chip cu milioane de ochi, un conținut vast și infinit, un chip al surprizelor fără limite, o infinită varietate...

Robert Ching privea în ochi Universul. Iar acel chip pe care-l admira și care-l privea la rîndul său, acest nemuritor și infinit chip, era chipul Haosului.

„Un slujitor al Ordinii, prin însăşi faptul că are de ţinut piept torentului unei Entropii Sociale în continuă expansiune şi aceasta în contextul unui univers Haotic ostil, ar face bine să se gîndească că pericolul îl pîndeşte la orice pas. Un slujitor al Haosului nu trebuie să-şi imagineze astfel de pericole ; el ŞTIE că ele există.“

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

8

ÎMBRĂCAT în combinezonul specific Ministerului Întreţinerii, Boris Johnson se afla în patrulaterul de verdeaţă de pe cealaltă parte a stradelei unde se înălţa Ministerul Mercurian al Tutelării. Această construcţie era cea mai înaltă de pe Mercur, cu excepţia domului în sine, iar acoperişul său din plastoţel alb se înălţa pînă aproape de cupola opacă a domului. În exterior atmosfera rarefiată şi foarte caustică făcea ravagii — în afara domului moartea pîndea pretutindeni şi transforma domul în cea mai perfectă cuşcă pe care Hegemonia reuşise vreodată să o conceapă.

Acum domul se găsea în zona expusă direct Soarelui şi va rămîne acolo pe timpul zilei mercuriene, echivalentul a 60 de zile terestre, atîta vreme cît Mercur îşi va completa lenta revoluţie în jurul axei, cu foarte puţin mai scurtă decît circumvoluţia în jurul Soarelui — acest cuptor apocaliptic atît de apropiat, care, în ciuda faptului că nu putea fi zărit prin cupola polarizată a domului, nimeni din interior nu putea uita cît de fragilă şi expusă, cît de precară şi izolată era această coajă de ou înăuntrul căreia îşi duceau existenţa.

Zona verde în care aştepta Johnson era o încercare de a contracara sentimentul dezrădăcinării și al artificialului — un sentiment apăsător foarte apropiat de cel al claustrofobiei. Această oază de verdeață de numai 60 de metri pătrați avea plantați pe margini 40 de stejari originari încastrați în 40 de cilindri de sticlă, aduși de pe Pămînt, aclimatizați și întreținuți la prețuri exorbitante. Prezența lor aici nu avea o motivație estetică, ci pur și simplu era o necesitate psihologică — o iluzie bucolică în această cușcă opacă.

Parcul era înțesat de Supuși. Johnson avea sentimentul că întreaga populație care în acea clipă nu avea o sarcină precisă, venise să hoinărească prin acea oază, încercînd să uite, fie și pentru o clipă că erau prizonierii unei capcane, de pe cea mai ostilă suprafață planetară a Sistemului Solar.

Pînă aici toate bune, gîndea Johnson pipăind conturul laserarmei ascunsă într-unul din buzunare și mica capsulă de gaz lichefiat. Erau cu aproximație 300 de indivizi care hoinăreau fără țintă prin parc. Aproape jumătate din ei erau agenții Ligii, hotărîți să-și sacrifice viețile în atacul diversionist frontal asupra Ministerului, conceput anume pentru a determina Consiliul Hegemonic să se izoleze în Camera Consiliului și să devină astfel vulnerabili adevăratului atac din interior.

Acum jumătate de oră numărul agenților fusese și mai mare, amestecați printre Supușii din parc, cei 50 de oameni care aveau să se sacrifice de bunăvoie.

Pe treptele de plastomarmură ce conduceau în Minister unduia un furnicar de Supuși, urcînd şi coborînd, căci Ministerul era cea mai aglomerată instituție publică de pe Mercur. Sute de indivizi veneau să rezolve sute de probleme : permise de călătorie, permise de muncă, autorizații pentru domiciliu — cerșindu-și la nesfîrșit banderola roșie permisivă ce festona existența oricărui Supus de la naștere pînă la moarte.

În esență a fost relativ ușor pentru cei 50 de agenți să pătrundă rînd pe rînd în Minister alături de alți zeci de Supuși inocenți. Acum alt agent, Guilder, intra în Minister, unul din cei 6 aleși de Johnson să conducă atacul asupra stației de pompare. În timp ce agenții din parc vor

ataca Ministerul din exterior, cei 50 de agenți din interior vor muri iradiați de Tuburile de pe coridoarele înconjurătoare Camerei Consiliului — o diversiune în interiorul altei diversiuni.

Boris Johnson nu a fost încîntat să trimită 50 de oameni la moarte sigură și a ținut acest lucru secret pentru ceilalți cu excepția desigur a celor care-și asumaseră de bunăvoie această misiune sinucigașă.

Atacul din afara clădirii era unul sortit eșecului și Consilierii trebuiau forțați să muște momeala printr-o acțiune mult mai periculoasă din interior. Vor considera sacrificiul celor 50 de oameni din zona Camerei de Consiliu drept atacul în sine și vor concentra toată forța defensivă împotriva lor. Nu vor realiza că și acest atac era de fapt o altă diversiune decît atunci cînd va fi fost prea tîrziu...

50 de oameni vor plăti cu viața încercarea de a distruge Consiliul Hegemonic, dar Boris Johnson deși avea remușcări, nu se simțea vinovat. Ca oricare altul ce accepta o misiune de acest gen, cu toții erau voluntari și această soartă și-o aleseseră singuri.

În plus, nici Johnson nu-și făcea iluzii în privința propriilor șanse de supraviețuire. Era posibil să pătrundă în stație, să extermine Consiliul, dar după aceea... șansele deveneau infime. Însă merita. Într-o singură zi întreaga nomenclatură hegemonică va pieri. Se va produce debandadă și în confuzia generală poate ar fi reușit să scape. Însă toți oamenii implicați în misiune trebuiau să pornească de la premiza că sînt deja morți atîta vreme cît Consiliul era încă în viață. Exista o anumită descătușare a spiritului atîta timp cît te considerai un cadavru viu. Orice om va muri cîndva și dacă te gîndești că astăzi este ziua finală, trebuia să încerci să dai morții tale un sens, să o faci utilă... Gînduri amăgitoare despre o posibilă supraviețuire erau permise numai după ce misiunea urma să fie dusă la bun sfîrșit...

Acum Johnson observa un alt agent care urca degajat scările și intra în clădire. Își controlă ceasul. Totul era o cursă contra cronometru și era nevoie de o sincronizare perfectă. După exact 27 de minute va porni atacul asupra Ministerului. Două minute mai tîrziu cei 50 de agenți împrăștiați acum prin toată clădirea vor trebui să conveargă,

fără să atragă atenția, unul cîte unul spre zona de coridoare ce înconjura Camera Consiliului și să lanseze al doilea atac diversionist. În acel moment atenția Gardienilor se va împărți între atacul frontal și atacul din interior.

Atunci va fi timpul cînd Johnson și cei 6 oameni se vor apropia de stația de pompare, din diferite direcții și fără să comită nici cel mai mic gest nesăbuit. În timp ce în stația de pompare Jeremy Daid va trebui să-i convingă pe Gardienii din interior să deschidă ușa pentru ca agenții de pe coridor să aibă timp să se refugieze înăuntru înainte ca radiațiile să-i ucidă.

Necesitatea unei perfecte sincronizări, precizia de care fiecare în parte trebuia să facă dovadă, toate acestea formau un sentiment teribil de apăsător. O singură desincronizare și tot planul putea fi sortit eșecului — în definitiv Gardienii puteau declanșa manual deschiderea Tuburilor dacă computerul nu ar fi făcut-o de la început.

Johnson și-a privit din nou ceasul. Doar 25 de minute. Calculase la 19 minute timpul necesar pentru a ajunge fără grabă de aici din parc pînă la stația de pompare. Asta însemna că trebuia să plece peste exact 6 minute...

Crisparea lui Johnson devenea tot mai acută pe măsură ce secundele se scurgeau. Planul cerea acuratețe deplină și existau atîția factori neprevăzuți, atîția oameni implicați. Era nevoie de o ordine mai rigidă decît Hegemonia însăși.

3 minute.

Johnson și-a trecut palma peste combinezonul său, netezindu-i cutele, apăsînd ușor pe umflătura lasearmei ascunsă la șold.

1 minut.

Johnson privi în sus spre cupola opacă a domului. Prin cupolă soarele lumina șters și gîndi că peste cîteva cilpe, era foarte posibil să nu mai vadă nimic niciodată.

Acum !

Boris Johnson ieși agale din parc, traversă strada și începu să urce treptele de la intrarea Ministerului. În timp ce urca, se controla să nu urce mai repede decît ceilalți Supuși. Ajunse în fața ușilor deschise unde 2 Gardieni păzeau postați pe cele două laturi. Johnson își ținu res-

pirația cînd trecu de Gardieni — un control al actelor în acel moment ar fi fost dezastruos... Însă Gardienii priviră *prin* el de parcă acel slujbaș mărunt al Întreținerii nici nu exista. Johnson se bucură că, măcar o dată, fusese ajutat de indiferența lor arogantă.

Acum se găsea în marele hol central. Erau două lifturi imediat în spatele lui, lîngă intrare, ambele marcate cu „Acces numai personalului autorizat". Ochii îl priveau de deasupra lor și Tuburile păreau o gură hidoasă gata să scuipe radiația mortală. La fel, Tuburi si Ochi se găseau peste tot, pe pereții marelui hol central, la intervale de 10 pași...

Simțea nevoia să se uite mereu la ceas să vadă dacă nu era în întîrziere, dar trebuia să o facă cît mai natural și se scărpină la nas aruncînd în același timp o privire discretă cadranului. 16 minute pînă la zero...

Pășea încet pînă la escalatorul de mare capacitate din capătul holului. Trebuia să piardă 2 minute aici la parter. Trei Gardieni îl depășiră, grăbindu-se către escalator. A schițat un salut către doi indivizi purtînd același combinezon al Întreținerii și, în sfîrșit, ajunse în fața imensei scări rulante. Ezită o secundă întrebîndu-se dacă era cazul să mai arunce o privire ceasului, dar se răzgîndi cînd observă sistemele de control de deasupra scărilor. Considerînd că mai avea 14 minute păși hotărît pe trepte. Erau 4 etaje pînă la stația de pompare și estimase 2 minute de fiecare etaj.

Escalatorul se tîra leneș, mult mai încet decît își închipuise Johnson. La fiecare nivel își ținuse în frîu impulsul de a-și privi ceasul. Tuburile și Ochii erau peste tot...

În sfîrșit, Johnson ajunse la etajul 4.

„Pur și simplu trebuie să mă uit la ceas", gîndea Johnson. Privi de-a lungul coridorului din fața sa cu aerul unui Supus oarecare în întîrziere la întîlnirea fixată cu o presupusă oficialitate ministerială și privi cu îngrijorare la ceas. Un Ochi de pe perete îl observă și apăsă informația Gardianului Total. Însă computerul a catalogat drept inofensivă această mișcare. Nu s-a întîmplat nimic iar Johnson și-a continuat drumul liniștit.

5 minute... În acest timp trebuia să ajungă în fața ușii de la stația de pompare. A ajunge prea devreme era la fel de rău pe cît era a ajunge mai tîrziu.

Mergea pe coridor, lăsînd în urmă ușă după ușă, Tub după Tub urmînd exact traseul pe care și-l schițase în memorie. O întoarcere la dreapta la sfîrșitul acestui coridor, apoi din nou pînă la capăt, pe urmă o întoarcere la stînga și de acolo doar 40 de metri pînă la stația de pompare.

Johnson pășea concentrat simțind pe gît privirea Ochilor Gardianului Total imaginîndu-și ce s-ar întîmpla dacă i-ar fi observat lasearma de la șold și capsula cu gaz letal ascunsă în haine, imaginîndu-și că fiecare Tub era gata să reacționeze, gîndindu-se că poate merge prea încet, că este deja urmărit, însă dacă s-ar fi grăbit ar fi ajuns prea repede în fața stației și că o așteptare acolo în fața ușilor blindate l-ar fi deconspirat imediat...

Un Gardian venea din față, însă trecu de el fără să-l bage în seamă. Apoi iarăși 2 oameni de la Întreținere, un salut schițat și ajunse acum la o intersecție de coridoare.

L-a văzut pe Guilder, unul din echipa celor 6 venind dinspre coridorul lateral și încă un agent Jonas, care-l urma la numai cîțiva metri. I-a ignorat intenționat continuîndu-și drumul drept înainte știind, fără să aibă nevoie să privească în urmă, că Guilder și Jonas veneau în spatele lui.

Acum ajunsese la capătul coridorului unde se deschidea o intersecție în formă de „T“ — culoarul acela era mai aglomerat, iar Supușii și Gardienii se amestecau într-un continuu dute-vino. Foarte bine !

El, Guilder și Jonas nu vor face notă aparte mergînd în șir indian pe acest culoar aglomerat... și da ! iată-l și pe Wright la 10 metri în fața lui.

Traseele individuale începeau să conveargă conform planului spre aceeași destinație. Johnson continua să meargă drept înainte, grăbind pasul și apropiindu-se ușor de Wright, astfel că la următoarea intersecție Wright se găsea la doar 8 metri înaintea lui. În timp ce Wright dispărea făcînd colțul la stînga Johnson riscă o privire la ceas. 3 minute. Johnson făcu și el la stînga apropiindu-se de Wright care pe nesimțite micșorase pasul. În spatele lui veneau Guilder și Jonas, la mai puțin de 6 metri unul

de celălalt. Era perfect ! Totul mergea perfect ! De-a lungul acestui coridor, la fel ca pretutindeni existau sistemele de securitate și control ale Gardianului Total la intervale regulate de 10 pași. În fața lui la numai 30 de metri remarcă ușa mai închisă la culoare decît celelalte uși pe care le depășea constant, o ușă blindată care avea deasupra avertismentul cunoscut „Acces numai personalului autorizat". Inevitabil ancorate deasupra acestei inscripții — sistemul Tub și Ochi. În depărtare la capătul acestui coridor Johnson îi remarcă pe Poulson și Smith, alți doi agenți care mergeau unul în spatele celuilalt la numai cîțiva metri. Capcana se închidea încet. Și acum Ludowiki apăru și el la capătul culoarului la nici 5 metri în urma lui Smith. Perfect ! Perfect !

Johnson grăbi pasul pe măsură ce Wright încetinea calculîndu-și timpul astfel ca el, Wright, Poulson, Smith și Ludowiki să ajungă în același moment în fața ușii blindate...

Acum, gîndea Johnson, acum oamenii din parc traversează strada și urcă treptele Ministerului. Johnson vedea acestea cu ochii minții.

Exact în aceeași clipă agenții din parc traversară strada scoțînd lasearmele, stîrnind panica între trecători. 50 de agenți începură să urce în fugă treptele trăgînd în toate direcțiile ajungînd să depășească jumătatea distanței pînă la intrare înainte ca noi trupe de Gardieni să năvălească din Minister. Și acum lupta începu sîngeroasă și necruțătoare, corpurile lovite fumegau și se rostogoleau fără viață pe trepte. Supușii urlau și încercau să se adăpostească, atmosfera se umplea de mirosul grețos de carne arsă...

Undeva deasupra lui Johnson, Camera Consiliului se ermetiza în timp ce în stația de pompare se punea în funcțiune sistemul independent de aeraj, introducînd aerul dătător de viață în Camera Consiliului, la fel de bine cum după numai peste cîteva clipe pompele vor introduce gazul aducător de moarte...

Din această clipă Jeremy Daid putea deschide ușa în orice moment, se gîndea Johnson pe măsură ce distanța pînă la stație se micșora. Wright aproape se oprise la 5 metri în fața lui, iar Smith, Poulson și Ludowiki se aflau foarte aproape de ușă. Și în timp ce Guilder și Jonas

măreau pasul în urma lui Johnson, începu a doua diversiune. 50 de agenți năvăleau în coridorul circular ce înconjura Camera Consiliului imediat deasupra stației de pompare. Johnson își imagina cum toate Tuburile se desigilau și acel coridor devenea o capcană mortală — oamenii se prăbușeau secerați sacrificîndu-și viața pentru cauza unui ideal.

Cei 7 oameni s-au întîlnit în fața ușilor de plumb. Johnson își imagina cum informația preluată de Ochi aleargă să fie comparată de infailibilul Gardian Total. Johnson își scoase lasearma...

Auzi apoi o serie scurtă de pocnete și zgomotul făcut de impactul cu pardoseala a tuturor capacelor de la Tuburile de pe întreg coridorul. Văzu cum capacul Tubului de deasupra ușii de la stație este azvîrlit spre el și în acea clipă știu că invizibila radiație mortală îneca acum întreg culoarul...

Vladimir Khustov privea mulțumit încăperea Consiliului — panelul alb al pereților masca peretele propriu-zis din plumb gros de 50 de centimetri. Khustov privi în jos spre grilajul îngust de pe întregul perimetru al încăperii pe unde s-ar fi pompat aerul din stația de pompare în caz de necesitate. Apoi Khustov își plimbă ochii peste monitorul TV de pe masa solidă de castan și consola intercom de alături, și insistă cîteva clipe asupra rezervorului autonom de aer. Khustov zîmbi contemplînd fețele neliniștite ale domnilor Consilieri, încercînd să deslușească ceva în spatele măștii impenetrabile a lui Gorov, privindu-l pe cretinul de Torrence, care-și turna încă un pahar de whisky din carafa de pe tava de argint din mijlocul mesei.

Khustov izbucni în rîs și turnîndu-și puțină votcă, o sorbi, plescăind din buze.

— Nu reușesc să văd umorul acestei situații Vladimir, gemu Torence și cu o zvîcnire a capului dădu pe gît băutura rămasă în pahar. Haite întregi de agenți se plimbă prin parcul de afară și bănuiesc că nu sînt acolo pentru siestă, nu ? Și mulți sînt și aici în această clădire. Cu tot planul tău infailibil mie personal această situație nu-mi convine deloc.

„Lașul — gîndi Khustov mulțumit. Sau mai rău, ești un anacronic, o creatură venită din Mileniul Religiei cînd eram divizați în sute de nații și etnii care abia așteptau să-și sfîșie gîtul pentru un petic de pămînt, din acele timpuri ești venit Torence. Chiar și un idiot poate observa că Torrence slujește Ordinea numai pentru că, în vremurile noastre, este singurul mod de a obține puterea. Hm, nu înțelege deloc Ordinea, altfel și-ar da seama că este inutil să mi se opună tot timpul. Nu înțelege cît de prostească este încercarea Ligii pentru că nu realizează că absolut totul este sub controlul nostru. Mai mult ca sigur nu crede în absolutizarea Ordinii pentru că altfel nu și-ar mai bate capul cu nesfîrșite manevre de culise, iar totul de la Gardienii simpli pînă la Gardianul Central sînt de partea mea și potrivnici lui."

Slujind Ordinea, asigurînd pacea și prosperitatea, Vladimir Khustov știa de asemenea că își servea sieși — pentru că întreaga Hegemonie era un model al desăvîrșitei Ordini, iar el, Khustov se afla în centrul ei. Slujea bine Ordinea și Ordinea îi era recunoscătoare. Era cea mai bună din toate societățile posibile și nici măcar un individ cu poziția privilegiată a lui Torrence nu o putea destabiliza în interesul personal.

— Planul, începu Khustov, este perfect conceput și foarte sigur. Gardienii sînt preveniți de atacul agenților din stradă și vă asigur că nici unul nu va reuși să pătrundă în Minister — și chiar dacă ar reuși nu o vor face decît ca să moară cu cîțiva metri mai încolo. Doar nu crezi că pot răzbate pînă aici prin coridoarele ințesate cu Tuburi și Ochi !

— Tocmai aici e problema, a tăiat Torrence turnîndu-și un nou pahar cu whisky. Nici măcar Johnson nu este atît de tîmpit încît să nu-și închipuie că *acei* indivizi pot rezolva ceva. Deci trebuie să fie o diversiune. Ceilalți agenți ai Ligii, infiltrați în clădire, aceștia mă îngrijorează. Cine știe de ce sînt capabili. Ai riscat prea mult Vladimir. Sînt pe puțin 40 de agenți acum, în clădire și sînt mulți dintre ei care ocupă poziții frumușele în ierarhia Ligii. Pentru ce mă rog trebuie să riscăm atît și nu deschidem odată toate afurisitele astea de Tuburi din toată clădirea și să o curățăm de șobolani ?!

— Nu știi ce vorbești Torrence, rosti calm Khustov. Sînt surprins că tocmai tu Jack, persoană cu înclinație deosebită pentru subtilități, nu-i așa, să nu fii în stare să remarci rafinamentul acestui Johnson. Agenții din stradă sînt acolo exact pentru a ne face să credem că restul, infiltrați în Minister, vor constitui atacul principal. Dar la fel de adevărat, dacă te gîndești, Johnson trebuie să fie conștient că și aceștia vor pieri ca furnicile. Ce ar putea face ? Să arunce în aer Camera Consiliului. În secunda în care apare cineva în acest coridor circular, Tuburile sînt instantaneu acționate și Camera etanșeizată. Am fi în siguranță și fără nici un Gardian în toată clădirea, iar Johnson știe acest lucru. Deci este un dublu rafinament — ambele acțiuni sînt false !

— Și ce dacă ! se înroși Torrence. Cui îi pasă dacă sînt false sau nu. Hai să-i omorîm !

— Ideea, reluă Khustov, este că noi urmărim peștele cel mare. Îl vreau pe Johnson și îl vreau viu. Avem multe de învățat dacă l-am interoga sub... ah !, „procedura legală de introspecție". Vreau să distrug Liga Democratică, dar nu numai atît. Vreau să știu de ce omul persistă în lupta asta stupidă și astfel vom reuși să luăm măsurile necesare ca o astfel de grupare să nu se mai organizeze niciodată. Sîntem foarte aproape de a obține controlul total. Controlăm deja mediul înconjurător. Logic, pasul următor este să controlăm ereditatea. Sper să descoperim destul de mult studiind relația dintre intelectul lui Johnson și codul său genetic pentru ca mai apoi să stîrpim această specie. Atunci Ordinea va fi absolută ! Numai atunci !

— Mda, iarăși vorbe goale despre Ordine și control, înțepă Torrence. Și ce faci de fapt ?! Ne riști viețile ca momeală. Și le arunci în jocul ăsta riscant doar ca să-i studiezi dovleacul lui Johnson ?! Cum poți fi atît de sigur. L-ai auzit vreodată pe Gorov vorbind despre factorii aleatori ?

— Are dreptate, interveni Gorov. Planul tău pare solid și totuși depinde de ce anume are de gînd să facă Johnson. Poate există și o a treia diversiune. Nu ar fi mai bine să...

Rîsul arogant a lui Khustov îl întrerupse.

„Proștilor — gîndi el. Chiar și acest superdotat Gorov ar fi trebuit să-și dea seama cu cine stă de vorbă".

— Vă voi demonstra tuturora că dreptatea este de partea mea. După aceea sper să vă simțiți mult mai relaxați, vorbi el. Veniți în jurul acestui monitor. Vă voi arăta exact ce are de gînd Johnson să facă. Chiar și tu Jack va trebui să crezi ceea ce vei vedea cu proprii ochi.

Torrence strîmbă din nas, însă veni docil alături de ceilalți Consilieri suspicioși.

— Este conectat în circuitul Gardianului Total în așa fel încît să putem comuta pe imaginea oricărui Ochi din clădire.

Khustov atinse un comutator de pe consolă și execută cîteva comenzi pe tastatură. Monitorul arăta acum parcul din fața Ministerului filmat prin Ochiul ancorat undeva deasupra intrării.

— Aici îi vedeți pe agenții lui Johnson de afară. Disimulați conștiincios în mulțimea de supuși, mă rog, asta e părerea lor. Desigur subestimară banca de date a Gardianului. Mulți dintre ei sînt înregistrați drept Inamici Hegemonici și sînt recunoscuți numai după felul cum țin furculița în mînă, în fine, fără nici un dubiu ei vor fi primi care vor acționa și apoi...

Khustov apăsă alt buton și ecranul înfățișă un coridor aglomerat din interiorul Ministerului.

— Agenți aici, rosti el calm și apoi schimbă imaginea pe alt coridor similar. Și aici... Și aici... și așa tot mai departe. De aici va începe al doilea atac menit să spulbere Camera Consiliului. Și probabil chiar în acest moment, domnul Boris Johnson...

Khustov schimbă din nou imaginea și monitorul arăta coridorul unde se găsea stația de pompare. Un murmur colectiv izbucni din piepturile Consilierilor strînși în jurul monitorului în clipa cînd Boris Johnson în persoană apăru în cîmpul vizual.

— Tubul ! Tubul ! urlă Torrence. Acționează repede Tubul ! L-am prins ! Ce să mai așteptăm ?!

— Ți-am mai spus, vorbi Khustov. Îl vreau viu. Priviți aici — mai mulți agenți se apropie de stație. Acum sper că te-ai convins și tu Jack, că are un gînd să facă exact ce-am prevăzut eu. Două atacuri diversioniste și apoi Johnson și oamenii lui vor forța intrarea în stația

de pompare. Atacurile vor determina Gardianul Total să ermetizeze Camera Consiliului și apoi Johnson va introduce un gaz letal în conducta rezervei de aer. Este de admirat curajul acestui Johnson, domnilor. Din păcate este prost direcționat și are ca origine prostia crasă. Fără nici o îndoială se bizuie pe agentul său Daid care lucrează acolo să-i deschidă ușa înainte ca radiația să-i anihileze...

— Desigur l-ai înlocuit pe Daid, vorbi Cordona.

— Dimpotrivă, replică Khustov. Lui Daid i se va permite să-și facă jocul și astfel Johnson va intra în capcana noastră.

Khustov comută pe imaginile luate de Ochiul exterior.

— Acum trebuie să așteptăm, spuse și împreună cu Consilierii priviră într-o liniște încordată imaginile parcului de lîngă Minister. Ca la o comandă, un val de oameni traversă strada și începu să tragă în timp ce alergau pe trepte. Khustov izbucni în rîs :

— Capcana funcționează perfect, vorbi în timp ce apăsa un alt comutator de pe consolă. Pentru liniștea dumneavoastră tocmai am ermetizat prin comandă manuală Camera noastră. Sîntem pe rezerva internă de aer, așa cum își dorește și Johnson. Orecum...

Apăsă alt buton.

— Și acum, continuă el, am obturat conducta de aer specială care ne leagă de stație. Sîntem ermetizați aici ca într-o navă spațială !

Khustov merse agale către tancul rezervor din colțul încăperii și porni regulatorul.

— Și iată, spuse el mîndru, avem destul aer în acest rezervor. Și acum să-l lăsăm pe domnul Johnson să-și frîngă singur gîtul. Este un om terminat.

Boris Johnson stătea cu lasearma pregătită, în timp ce capacele de plumb ale Tuburilor se rostogoleau pe pardoseala coridorului și încerca să-și imagineze ce se întîmplă în spatele ușii grele de plumb. Cu cîteva secunde înainte Daid ar fi trebuit să-i strige unui Gardian cum că ar fi auzit niște zgomote suspecte la ușă și că are impresia că cineva vrea să forțeze intrarea. Gardianul ar fi protestat morocănos, fără îndoială, însă consemnul îl obliga să verifice. Acum era timpul ca ușa să se fi deschis.

Acum ! Dacă nu se deschidea în următoarea secundă atunci...

Şi deodată cineva începu să deschidă uşa puţin cîte puţin. Johnson puse piciorul după prag şi imediat acel cineva dinăuntru înjură şi încercă disperat să o închidă, însă era prea tîrziu. Johnson şi încă 4 agenţi izbiră cu puterea pe care ţi-o dă disperarea morţii şi se năpusti înăuntru. Uşa se izbi la perete dezvăluind un Gardian prăbuşit pe spate cu arma încă în mîini. Înainte să facă vreun gest Johnson şi încă alţi doi l-au prins în tirul necruţător al laserelor. Într-o secundă corpul Gardianului se transformă într-o masă informă de cenuşă amestecată cu sînge. Agenţii pătrunseră în încăpere şi Wright ultimul care intră, se grăbi să închidă uşa.

În sfîrşit, gîndi Johnson, sîntem la adăpost şi am scăpat cu viaţă. Respiră adînc şi cîntări din ochi situaţia. Sala era destul de mică, maxim 100 de m^2. Exista o baterie de pompe pe peretele din capătul încăperii în faţa cărora, surprinşi de rapiditatea evenimentelor stăteau 5 indivizi îmbrăcaţi în uniforma Întreţinerii. Unul singur, scund, cu părul grizonat, părea să-şi dea seama de ce se întîmplă. Spaţiul dintre cele două grupuri era umplut de o colecţie amorfă de rezervoare metalice, păienjeniş de ţevi, componente adiacente ale pompelor, dar şi de prezenţa cît se poate de stînjenitoare a 5 Gardieni. Pentru o secundă cît o eternitate, Gardienii şi agenţii s-au privit fără nici un gest...

Johnson se aruncă la podea, trăgînd în timp ce se rostogolea după un container metalic. Un Gardian urlă şi se prăbuşi greoi. Auzi un alt urlet, privi în spate şi îl văzu pe Guilder — nu mai avea umărul şi braţul drept.

Toţi ceilalţi agenţi se împrăştiară în stînga şi-n dreapta în căutarea unui adăpost. Alt Gardian ţipă şi se prăbuşi arzînd lovit de două lasere în piept. Ceilalţi 3 rămaşi au declanşat un tir ucigător ; Johnson văzu cum laserele izbesc containerul după care era ascuns, şi a simţit cum se încălzeşte pe măsură ce doi Gardieni îşi concentrau focul asupra lui. Apoi a fost alt ţipăt. Ludowiki rămas descoperit fusese lovit în umăr de un laser. În timp ce se prăbuşea a tras şi el. Fascicolul a nimerit faţa unui Gardian. Capul a dispărut învăluit într-un fum negru, uleios. Jonas a sărit în picioare şi cu unul din cei doi

Gardieni rămași s-au țintit cu lovituri identice, în gît. Nici unul dintre ei nu a mai avut timp să țipe, capetele s-au rostogolit arzînd de pe gîturile retezate. Johnson se aruncă în cîmp deschis și trase nimerindu-l în spinare pe ultimul apărător al Ordinii care tocmai se întorcea să se adăpostească. A fost un țipăt scurt și măcelul a luat sfîrșit.

Johnson sări în picioare și alergă spre pompe. Ceilalți supraviețuitori Smith, Wright și Poulson l-au urmat. Cei 5 tehnicieni îi priveau înmărmuriți. Jeremy Daid se grăbi să-i întîmpine.

— Bună treabă ! zîmbi el. Am reușit !

Johnson îl ignoră pentru o clipă pe Daid și se încruntă către ceilalți tehnicieni împietriți de frică.

— Fiți cuminți și nimeni nu pățește nimic. Dacă unul din voi face vreo mișcare, vă curăț pe toți, clar ? !

Se întoarse către Daid :

— Conducta.

Daid încuviință fără un cuvînt și îl conduse către agregatele de pompare ; din ele porneau o serie de conducte ce străpungeau tavanul, Daid opri în fața agregatului din mijloc :

— Acesta este conectat la Camera Consiliului.

Johnson scoase la iveală capsula cu gaz lichefiat.

— Cum fac să. . ?

Daid îi indică un grilaj metalic de pe suprafața pompei.

— Este supapa coloanei de absorbție. Varsă-l aici și eu am s-o acopăr cu acest izolator. Pompa va face restul.

Johnson desigilă capsula și vărsă lichidul în supapă. Instantaneu începu să se vaporizeze și vaporii au fost aspirați în pompă. Daid lipi o fîșie de izolator peste grilajul supapei și tirajul conductei făcu ca acesta să se sigileze perfect.

— Am reușit, țipă Johnson. Moartea trebuie să fi ajuns deja în Camera Consiliului. Am ucis întreg Consiliul. Gazul are efect instantaneu. Deja sînt morți acum !

— În sfîrșit, începu Wright. Am...

— Priviți ! îl întrerupse Smith arătînd către ușă. Ușa de la intrare începea să se înroșească.

— Gardienii ! strigă Poulson. Taie ușa !

Johnson simți o senzație de apăsare în stomac. Anticipase de mult această clipă și iată că acum moartea îl

pîndea din spatele acelei uși la numai cîteva clipe după ce mușcase din fructul victoriei depline. Era captiv într-o încăpere de unde nu exista posibiltiatea de scăpare. Gardienii perforau ușa. Tuburile iradiau coridoarele... Își dădea seama ce mult și-ar fi dorit să trăiască, acum cînd exista și un motiv pentru a trăi.

Johnson se uită fix la ușa care devenise un roșu aprins și îi putea simți căldura chiar de la distanța la care se afla. Însă era ceva care nu se potrivea, ceva care...

— Sigur că da ! izbucni el. Dacă taie ușa înseamnă că au resigilat Tuburile de afară. Dacă scăpăm de acești Gardieni există o șansă de supraviețuire !

Privi din nou ușa. Metalul din jurul balamalelor începea să curgă asemenea lavei unui vulcan.

— Să ne adăpostim ! ordonă el. Loviții pe măsură ce intră. I-a împins pe tehnicieni în spatele unor dulapuri. Indivizii s-au executat prompt și Johnson s-a ascuns în spatele unei conducte imense plasată în mijlocul pompelor. Daid culese de pe jos o laseармă fostă proprietate a unui Gardian și se alătură celorlalți agenți. Johnson aștepta crispat țintind cu arma către ușă. Aceasta începea treptat să se încline spre interior.

— Îi radem pe măsură ce încearcă să intre, vorbi Johnson. Trageți fără crutare. Sîntem acoperiți aici și-i putem ține ușor la respect. Dacă reușim să-i ucidem pe toți de pe coridor mai avem o șansă să scăpăm cu viață. Normal, a fost nevoie să blocheze Tuburile de afară... poate din toată clădirea și s-ar putea să ajungem cu bine pînă în stradă...

Nici Johnson nu credea ce spune. Să ieși viu din Minister era practic imposibil. Însă cel puțin puteau să-și vîndă scump pielea și să tragă după ei în moarte 10 poate 20 de inamici. Oricum această zi nu va fi ușor uitată de Hegemonie. Vor tremura cînd își vor aminti și poate că supușii nu vor mai rămîne nici ei atît de indiferenți...

Ușa se prăbuși zgomotos împroșcînd o ploaie de plumb topit. Instinctiv Johnson și oamenii lui deschiseră focul în aceeași secundă. Însă laserele lor străpungeau aerul și se izbeau de peretele coridorului — nici o țintă, nici un Gardian nu apărea în cadrul ușii. Brusc un nor de gaz roșiatic a început să se dezvolte cu repeziciune în stație, pompat din afară cu o presiune uriașă. Înainta

spre ei ca un zid inexpungabil. Johnson se ridică și împreună cu ceilalți începu să se retragă pe măsură ce aerul respirabil era învins de masivul nor roșiatic. Însă nu era practic nici o scăpare. Și-au ținut respirația pînă cînd plămînii au început să se revolte. Johnson se străduia să lupte cu durerea ascuțită, se lupta să nu respire, s-a luptat, s-a luptat pînă în clipa în care nu și-a mai putut controla refexele. Icnind a eliberat nocivul bioxid de carbon din plămîni și a inspirat profund... Gazul roșiatic a pătruns masiv în plămînii săi, ca un sirop vîscos ce se scurgea pe gît, pe nări, în stomac, în plămîni, în toate vasele sanguine...

Se simțea scufundat într-un lac plin cu melasă. Vederea se încețoșa, genunchii i se muiau. Apoi întunericul îl învălui. Și atunci simți cum cade, cade, se prăbușește într-un abis fără de sfîrșit. Simțurile îl părăseau lent în timp ce se rostogolea în acea groapă înghețată.

Se zbătu cîteva clipe și apoi ultimul dram de voință se evaporă și nu mai era nimic, decît un fir de praf, insignifiant, spulberat ici-colo de un vînt rece într-un pustiu fără de sfîrșit.

Era nimicul din nimicnicie...

„Slujitorul Ordinii se străduieşte să-l forţeze pe inamicul său să accepte inacceptabilul. Pentru a sluji eficient Haosul, fii tu acela care să impui inacceptabilul — iar inamicii tăi vor alege de bună voie orice altceva mai puţin rău pentru ei — adică exact ce aveai tu de gînd să obţii iniţial.“

GREGOR MARKOWITZ,
Haosul şi Cultura

9

UN VÎRTEJ îngheţat în abisul întunecat...

Un turbion, o umbră palidă în oceanul fără de substanţă în care plutea...

Apoi o senzaţie tactilă a ceva concret pe spatele său. Corpul său părea să şadă pe ceva... un scaun ?

A fost un moment de bucurie fără margini care răzbătu prin conştiinţa amorţită a lui Johnson.

„Sînt viu, sînt viu, gîndi el. Într-un fel sau altul, undeva, nu contează... Sînt viu !

Apoi culorile străpunseră întunecimea în care zăcea şi i se părea că un balon albicios pluteşte legănîndu-se în faţa sa. Un balon cu un păr lung şi negru ? Un balon care-i zîmbea ?

— În sfîrşit deci, ne întîlnim, spuse Vladimir Khustov.

— Tu... tu trăieşti ? ! bîigui Johnson în timp ce înţelegea groaznicul adevăr ce acum îl privea cu ochii deschişi. Se uită împrejur. O masă solidă de lemn şi oameni aşezaţi în jurul ei... Gorov, Torrence... Era privit la rîndul său de întreg Consiliul.

„Trăiesc cu toţii, gîndi Johnson. Am dat greş, am făcut undeva o greşeală... unde anume... imposibil“.

Khustov a izbucnit în rîs.

— Pari realmente surprins. Credeai că am murit cu toții, nu ? Și fără îndoială credeai că ți-a sunat ceasul atunci cînd gazul roșu te-a învăluit. Însă după cum vezi, gazul era un anestezic inofensiv, la fel de inofensiv ca și complotul tău și iată-ne cu toții în viață, chiar și tu... Dacă pui în balanță este totuși o surpriză plăcută pentru tine, nu-i așa ?

— Dar cum ? Gazul... murmură el stupefiat. *Nu* puteți fi în viață... Voi...

— Ei hai, hai chiar și tu trebuie să accepți ceea ce vezi, îi vorbi Khustov. Cu toții sîntem *foarte* vii. Te-a învins mîndria și presupusa ta perspicacitate Johnson. Chiar ai crezut că un agent de-al tău într-o poziție atît de critică pentru noi ar fi rămas nedepistat ? O tendință destul de ciudată. Un om care crede doar ceea ce vrea el să creadă... A fost o cursă, domnule Johnson și ai căzut singur în ea ! De îndată ce am descoperit cine este cu adevărat acel Daid, am știut că nu vei rezista tentației de a ne ucide pe toți dintr-o lovitură în cazul în care ne-am fi adunat vreodată aici pe Mercur. Te-am lăsat să crezi că ai o armă secretă în interiorul Ministerului iar această iluzie a ta a fost tocmai arma noastră împotriva ta. Te-am lăsat să te plimbi nestingherit prin Minister, am sigilat Camera Consiliului, însă am folosit o sursă internă independentă de aer și apoi... dar restul îl cunoști și tu.

Johnson era încă uimit înainte să înțeleagă îngrozitoarea situație. Hegemonia îi anticipase mișcările pas cu pas. A fost un prost, prost, orb și încăpățînat.

— Și pentru ce nu m-ați omorît ? vorbi Johnson obosit. Bănuiesc că nu aveți de gînd să-mi dați drumul.

Khustov părea că-l studiază cu interes.

— Ah, dar tu ești mult mai interesant viu decît mort. Nu te înțeleg Johnson, și de asta te-am păstrat. Liga Democratică nu mai există, cred că realizezi acest lucru, nu ?

Fără să vrea, în ciuda urii imense pe care o simțea împotriva acestui tiran, Boris Johnson înclină involuntar capul. Și el era un om terminat o dată cu Liga Democratică. Însă nu mai conta. De fapt Liga nu avu niciodată nici cea mai mică șansă. O mînă de oameni împotriva unui guvern care conducea fiecare cm^2 din Siste-

mul Solar, orice bărbat, femeie, copil... Se simțea deznădăjduit, folosit, înjosit.

„Oare ce m-a împins să duc această luptă inutilă, se gîndea el. Cum de mi-a trecut prin minte că aș reuși vreodată să îngenunchez acest gigant cu controlul său absolut și resursele lui nesecate ?“

— Observ că totuși sîntem de acord măcar asupra acestui punct vorbi Khustov. Liga Democratică nu mai există. Nu a fost niciodată un pericol real pentru noi, dar trebuie să recunosc că ați fost niște catîri încăpățînați. Și în Hegemonia Sol nu există loc pentru astfel de indivizi ! Și trebuie să avem grijă ca acest fenomen să nu se repete. Din acest motiv ești viu. În primul rînd nu înțeleg de ce un individ se poate alătura unei asemenea grupări. De ce un astfel de individ dorește să distrugă Ordinea Hegemonică. Vreau să înțeleg psihoza aceasta pentru ca să aflu cum se poate extirpa. De ce Johnson ? De ce ? Sînt gata să te ascult. Spune-mi pe tot Haosul din lume, ce ai sperat să obții ?

Johnson îl privi fix pe Khustov. Ce întrebare era și asta ? Dar este evident, *nu-i așa ?!* Omul va lupta în veci pentru libertatea lui și împotriva celor care vor să-l subjuge... se putea pune vreodată la îndoială acest lucru ? Chiar și un tiran precum Khustov trebuia să știe acest lucru.

— Distrugerea sistemului Hegemonic desigur, începu Johnson. Sfîrșitul acestei tiranii. Libertatea speciei umane !

— Distrugerea Hegemoniei, oftă Khustov și clătină amărît din cap. Și pentru ce ? Ca s-o înlocuiești cu ce ?

— Cu democrația ! Cu libertatea !

Încă o dată Khustov clătină din cap.

— Nu înțeleg pentru ce. Ce-i rău cu Hegemonia ? Mai există acum războaie în care să piară milioane de suflete ca în întunecatul Mileniu al Religiei ? Nu ! Ordinea Hegemonică aduse cu sine adevărata pace pentru prima dată în istoria umanității. Mor oamenii de foame ? Există vreo boală de care Supușii să se teamă ? Nu ! Niciodată Omul nu a fost atît de prosper și de sănătos. Există hrană destulă și nimeni măcar nu se poate plînge că nu-i ajung creditele.

„Sărăcie“ — acest cuvînt nici nu se folosește în vorbirea curentă... Pace, îndestulare, prosperitate, mulțumire

chiar. Voi, mai mult ca oricine, trebuia să știți că Supușii sînt mulțumiți cu Hegemonia. Liga există de 10 ani și spune-mi cîți Supuși ați reușit să recrutați ? O mînă de proști și nevrozați, paria societății ! În curînd nebunia și prostia vor dispare. Noi le vom distruge ! Sîntem aproape de îndeplinirea unui vis. Acum Ordinea este totală. În curînd, foarte curînd, va fi *absolut* totală ! Și atunci Hegemonia va controla totul pînă la ultimul asteroid pe care Omul a ajuns. Întregul Sistem Solar va fi un paradis și nu pentru un secol sau un mileniu ci pentru atît cît va dăinui specia ! Pentru ce, chiar și un nebun ar dori să distrugă aceasta ? Am dat Omului tot ce a avut nevoie. Își poate dori ceva mai mult ?

În pofida cumplitei amărăciuni, în ciuda conștientizării că tot ce era mai rău, deja se întîmplase, Boris Johnson era surprins că se simțea totuși mișcat de cuvintele lui Khustov. El nu se considera un tiran, ci dimpotrivă — și era sincer. Era forma tiraniei totale — triumful final al despotismului — tiranul însuși prizonier al sistemului ce l-a generat. Nici nu mai era capabil să sesizeze că... că...

— Pînă aici ai ajuns Khustov ? vorbi Johnson. Ești *sincer* convins de ceea ce spui ? Și despre libertate, ce părere ai ?

— Ei, ce-i cu ea ? întrebă sec Khustov. Reprezintă cumva mai mult decît ceea ce este — un cuvînt ? Care *libertate* ? Te referi la sensul de a fi *liber* să fii bolnav, să pieri în războaie ? Sau în sensul de a fi *eliberat* de foame, de sărăcie, de suferințe. Acestea deja le-am obținut Johnson. Ce este această libertate decît un cuvînt demodat și demonetizat ? Ce prost ai fost Johnson să-ți jertfești întreaga energie pentru un cuvînt !

— Dar nu este doar un cuvînt, insistă Johnson. Este... este...

— Ei, ce este ? Cunoști ? Spune-mi și mie dacă tu îi cunoști un alt sens.

— Este... este democrația ! Atunci cînd oamenii sînt conduși de guverne alese de ei. Cînd majoritatea conduce...

— Ah ! Dar oamenii au deja guvernul care și l-au dorit, exclamă încîntat Khustov. Au ales Hegemonia ! Supușii sînt niște oameni raționali !

Khustov aruncă o privire piezișă către Jack Torrence care asculta discuția cu un surîs acru pe buze.

— De fapt, continua Khustov, nu cumva ești *tu* acela care dorește să conducă, pentru propriul tău orgoliu, pentru propriul tău egoism ? La fel ca alții, pe care i-aș putea numi... Nu-i asta Johnson ? Nu acesta este adevărul ? Nu ești *tu* acela care vrea să devină un tiran, așa cum mă numești tu pe mine ? Nu ești tu acela care ar dori să conducă destinele Supușilor ? Doar *tu* ești acela care i-a forțat să acționeze împotriva voinței lor... I-ai sacrificat...

Johnson tăcea. Era imposibil ca acest tiran să aibă dreptate. Libertatea era... Binele. Hegemonia era... Răul. Oricine știa asta ! Sau poate nu ? Poate greșea chiar el. Dar... dar...

Khustov întorcea cuțitul în rana propriilor incertitudini. Nici nu se gîndise pînă acum că dorința sa de a distruge Hegemonia ar fi avut o motivație personală. El *știa* că democrația și libertatea erau lucruri firești și bune, iar Hegemonia reprezenta o formă de constrîngere — știuse din totdeauna.

Însă pentru nimic în lume, nu-și putea formula motivele, nici măcar în fața propriei conștiințe. Oare întreaga lui viață fusese o minciună ? Oare Khustov avea dreptate ? Își irosise viața pentru nimic ?

De ce ? De ce ? De ce ?

Arkady Duntov simțea cum fierbe în interior costumul său spațial. Căldura era greu suportabilă chiar și în acest costum special modificat cu vizorul căștii ultrapolarizat. Autonomia unui astfel de costum nu depășea 4 ore pe suprafața însorită a planetei.

Însă 4 ore erau mai mult decît necesar. Duntov se întoarse greoi și privi în spate. 10 oameni așteptau la umbra navei spațiale — siluete caraghioase supradimensionate cu fața ascunsă în spatele vizoarelor opace. Cu armele atîrnînd la centură doi agenți descărcau niște containere. Duntov făcu un semn cu mîna și ei porniră înspre el — trebuia menținută tăcerea radio pînă la momentul ultimatumului. Întreaga misiune fusese discutată și întoarsă pe toate fețele, de zeci de ori și acum fiecare știa exact ce are de făcut.

Duntov își verifică curelele puternicului emițător pe care îl purta în spate și apoi porni la drum prin peisajul de coșmar.

La tot pasul existau mormane de rocă sfărîmate sau stînci uriașe erodate în forme ciudate de atmosfera rarefiată din gaze parțial ionizate. Solul era acoperit de miliarde de așchii provenite de la formațiunile stîncoase ce suportau alternativ infernul zilei și frigul nopții mercuriene. Dune de sfărîmături alternau cu mici lacuri de metal incandescent în lumina orbitoare a furnalului solar, care, dacă îl priveai direct, ar fi distrus retina chiar prin ecranul polarizat. Duntov își conduse oamenii printr-un defileu strîmt, străjuit de stînci ascuțite, ocolind un lac de plumb topit ce bolborosea furibund chiar la ieșirea din canion. Temperatura din costume creștea încet spre limita suportabilă.

„Această planetă avea cea mai inospitalieră suprafață din întregul Sistem Solar, gîndea Duntov plin de ciudă. Numai un gigant gazos putea fi mai nociv. Și totuși aceasta este în avantajul nostru acum".

La ieșirea din defileu se întindea o cîmpie de forma unei farfurii, probabil ceea ce mai rămăsese din impactul unui meteorit. În mijlocul depresiunii înconjurată de stînci erodate, vulcani miniaturali ce vărsau metal incandescent și milioane de sfărîmături, asemenea unei perle așezate pe o grămadă de gunoi, se profila domul ecoautonom, solitara locuință a Omului pe Mercur.

Soarele necruțător, la care Duntov nu îndrăznea să privească transformase cupola într-un bulgăre de foc orbitor ce sfida infernul lipsit de viață.

Domul avea doar două intrări ecluză. Cea principală, pe partea opusă lor, care deservea un astroport de mică capacitate și una secundară, pe care Duntov o reperase deja chiar în fața lor.

Era o ieșire pentru cazuri extreme, o construcție inutilă totuși căci în cazul în care domul ar fi fost perforat, orice ființă vie de pe Mercur ar fi murit în cîteva secunde.

Fără îndoială, gîndea Duntov, a doua ecluză era menită să asigure accesul spre astroport în cazul unei deficiențe la ecluza principală.

Ambele ecluze erau păzite — atît de paranoică era neîncrederea Hegemoniei încît era capabilă să păzească și aceste ieșiri spre nicăieri, porți spre moarte prin care nimeni nu ar fi avut vreun motiv să pășească.

Duntov ridică mîna semnalizîndu-le celorlalți din spate că venise momentul să se împartă în două echipe : 7 oameni aveau să înconjure domul pînă la ecluza principală de pe partea opusă în timp ce restul de 3 urmau să-l însoțească pe Duntov, ocolind aglomerările de rocă și lacurile de metal topit pînă aproape de ecluza auxiliară.

Duntov se opri în spatele unui dîmb de rocă la aproximativ 25 de metri de intrare. Cei 4 oameni se răsfirară, culcîndu-se pe planul înclinat al reliefului. Duntov ridică precaut capul. Ecluza avea un tunel protector semicilindric, asemenea intrării unui iglu. Doi oameni în costume spațiale făceau de gardă în tunel, în fața porții etanșe a ecluzei.

„Doar 2, floare la ureche!", se bucură Duntov în timp ce își aținti lasearma asupra celui din stînga. Făcu un semn oamenilor săi. Unul dintre ei aținti arma spre același Gardian, iar ceilalți doi spre cel din dreapta. Duntov și-a pus mîna liberă deasupra capului și a început să aștepte. Trebuia cronometrat cu exactitate. Cealaltă echipă trebuia să ajungă și ea în fața ecluzei principale. În fapt, controlul asupra ambelor ecluze nu era esențial ci doar ca o măsură de prevedere, căci era posibil ca Gardienii să-i atace pe suprafața mercuriană înainte ca Consiliul să capituleze și Duntov ar fi fost silit să ucidă populația întregului dom, o perspectivă care nu îl încînta...

Arkady Duntov aștepta încordat, reașezîndu-și arma în funcție de modificarea țintei. Temperatura în costumul său creștea constant și picături mari de sudoare îi împăienjeneau privirea. 3... 5... 10... 15 minute.

E timpul, gîndi Duntov. Ori au ajuns, ori nu vor mai ajunge niciodată...

A pornit emițătorul și a rostit scurt în microfonul din cască :

— Șoarece !

O parolă scurtă menită să tulbure cît mai puțin eterul.

— Cursă ! veni răspunsul alterat de paraziți electrostatici și Duntov opri imediat emițătorul.

La un semn atmosfera fu străpunsă de 4 raze laser, 4 dîre roșiatice, pentru o clipă mai strălucitoare decît soarele însuși. Cei doi Gardieni au fost atinși simultan. Aerul țîșnea din găurile arse ale costumelor și Gardienii s-au prăbușit, loviți mortal de lasere, dar și prăjiți în interiorul costumelor de teribila atmosferă mercuriană. Fără să transmită alt semnal, Duntov își conduse rapid oamenii în interiorul tunelului protector. Acolo Duntov rămase pe gînduri în fața porții de acces. Era dificil să o perforeze. Poate că documentația Frăției nu fusese completă. Exista vreo posibilitate să o deschidă din exterior ? Da ! Se pare că da !, gîndi el observînd o pîrghie încastrată în rama ușii. Duntov apăsă maneta și ușa începu să se ridice rapid. Pentru siguranță Duntov aținti arma spre interior și... primul lucru pe care îl observă fusese un Gardian în costum spațial a cărui față se transformase într-o mască de groază și durere, orbit de lumina puternică ce străbătuse vizorul nepolarizat al căștii. Duntov trase în stomac și încă odată în cască, în timp ce Gardianul se prăbușea. Unul dintre agenți a descoperit și a acționat rapid închiderea ecluzei.

Sîntem înăuntru, se bucură Duntov în timp ce aștepta să se restabilească atmosfera normală din ecluză. După un minut Duntov își scoase nerăbdător casca și sorbi cu nesaț aerul rece.

— E-n regulă, poți să le instalezi Rogers.

Agentul se apucă imediat de lucru. Dintr-un container scoase o bucată de plastic exploziv, îl lipi pe ușa ecluzei, fixă detonatorul telecomandat. Explozia putea fi declanșată de oricare din agenții celor două echipe sau de la bordul navei cu care veniseră aici.

— Totul este pregătit, anunță Rogers.

Duntov își scoase din spinare masivul emițător, îl așeză jos și modifică frecvența pe lungimea Ministerului Tutelării Mercurian.

Apoi a vorbit :

— Cursa de șoareci 1 către Cursa de șoareci 2. Cursa de șoareci 1 către Cursa de șoareci 2. Cașcavalul 1 în poziție.

Urmă un moment de liniște după care se auzi o voce distorsionată :

— Cursa de șoareci 2 către Cursa de șoareci 1. Cursa de șoareci 2 către Cursa de șoareci 1. Cașcavalul 2 în poziție.

Însemna că a doua încărcătură explozivă fusese plasată la ecluza principală.

— Recepționat. Terminat, răspunse Duntov. E-n regulă, murmură el, închizînd emițătorul. Hegemonia și-a capturat șoricelul ei și noi pe al nostru.

Desprinse apoi microfonul emițătorului și începu să transmită mesajul.

— Desigur, s-ar putea să te omor, îi vorbi Khustov lui Johnson. Poate chiar am s-o fac. Însă dacă ești cooperant, dacă te supui interogatoriilor de bunăvoie, poate, zic poate, vei fi cruțat. S-ar putea să fii vindecat de maladia ta. Dacă reușim să determinăm natura exactă a psihozei care produce aceste aberații — tu ești un exemplu — există șansa să corelăm maladia codului genetic specific și interzicînd Supușilor care prezintă astfel de caractere să se reproducă, vom reuși probabil să eliberăm această boală...

Jack Torrence privea tristul spectacol, amuzat și dezgustat în același timp. „Există un Khustov pe care n-am reușit niciodată să-l înțeleg, gîndea el. Khustov pedantul — aproape un Gorov... Khustov fanaticul... Oare Vladimir crede toate prostiile care i le înșiră lui Johnson ? Nu se poate — este un individ realist și un politician abil dacă a ajuns să fie Coordonator — și încă să se mențină atîta vreme. Un astfel de om trebuie să fie un pragmatic, nu poate crede toate inepțiile semidocte pe care i le înșiră unuia ca Johnson. Desigur Vladimir are cele mai puternice motive să mențină Ordinea neștirbită — doar el este în vîrful piramidei. Cît despre mine, concluzionă Torrence, aș suporta orice sistem care m-ar alege Coordonator, indiferent de cîte schimbări ar fi nevoie. De ce nu ? Sistemul există pentru a-l servi pe cel din vîrful ierarhiei și nu invers. Vladimir știe asta. Altfel la ce-ar ajuta tirada asta plictisitoare ? Există vreun motiv obiectiv pentru a-l ține în viață pe Johnson ? Ah, Vladimir fanaticul ! Trebuie să găsesc o modalitate să folosesc asta împotriva lui.

— Nu crezi că am ascultat destul Vladimir, vorbi în final Torrence. Farsa asta este cronofagă. Îl executăm și cu asta am terminat.

— Ți-am mai spus, trebuie să-l studiem pe Johnson și cei de teapa lui, asta ca să...

— Eh, iar începi ?! trînti cu mojicie Torrence. La început ai fost îndurător cu Frăția Asasinilor, acum nu vrei să-l executăm pe Johnson. Trebuie să-ți reamintesc că acest om a încercat să ne omoare pe amîndoi ?

Torrence studie din nou chipurile Consilierilor să vadă

— Sau mai e nevoie să-ți reamintesc că a încercat să ne ucidă pe noi toți ? Pentru ce eziți Vladimir ? Hegemonia are nevoie de o mînă de fier !

Torrence studie din nou chipurile Consilierilor să vadă efectul ultimei sale aluzii. Chiar și oamenii lui Khustov păreau încurcați — era și normal de vreme ce idolul lor ezita să ucidă pe cel care le dorise moartea. Doar Gorov părea interesat de planul lui Khustov de a-l „studia" pe Johnson — acest Gorov era atît de fanatic încît s-ar fi lăsat măcelărit de un maniac, numai pentru a-i studia comportamentul.

Pe cealaltă parte Khustov părea să ezite.

— Ai început să mă obosești, Jack. Dă-mi voie să atenționez Consiliul că întregul meu plan funcționă perfect pas cu pas. Rezultatul este cel care contează și nimeni nu poate contesta această victorie totală asupra Ligii Democratice. Vice-Coordonatorul Torrence are limba foarte ascuțită, nimeni nu se îndoiește, nu-i așa ? Însă rezultatele lui... Cît despre mine, dacă am avut dreptate pînă acum, spun că nu există motive pentru a nu...

A fost întrerupt de semnalul de apel al intercomului. Iritat Khustov apăsă pe buton.

— Ei, am spus să nu fim deranjați ! se răsti el. Ce s-a întîmplat ?

O voce necunoscută umplu Camera Consiliului.

— Sînt un agent al Frăției Asasinilor. Sînt un agent al Frăției Asasinilor. Ambele ecluze ale domului sînt sub controlul nostru. Am plasat încărcături explozive foarte puternice în camerele ecluză. Detonatorul este telecomandat și poate fi acționat din mai multe surse. Orice încercare de a recuceri ecluzele va avea ca efect distrugerea lor imediată. Aveți la dispoziție 7 minute pentru a

verifica adevărata situație. La sfîrșitul acestei perioade veți primi noi ordine. Dacă ele nu vor fi urmate, sau se încearcă forțarea ecluzelor, încărcăturile vor fi detonate fapt ce ar însemna perforarea domului și expunerea lui condițiilor suprafeței mercuriene. Orice ființă va muri. Din acest moment puteți începe verificarea. Așteptați noi ordine. Terminat."

În clipa în care apelul se termină, toată lumea începu să se agite și să vocifereze.

— Nu se poate !

— Este un bluf !

— Trimiteți Gardienii la ecluze !

— Sigilați Camera Consiliului, strigă Torrence, apoi își dădu seama că nu ar fi avut nici un rost. Dacă domul era perforat, sistemul ecoautonom ar fi fost dizolvat de căldura și gazele caustice. Ar fi supraviețuit poate cîteva ore în plus, etanșeizați în Camera Consiliului, dar nu ar fi fost decît o amînare a inevitabilului. Pe tot Haosul !

Boris Johnson începu să rîdă :

— Cum vă simțiți, mîrîi Johnson. Prinși în propria capcană...

— Ține-ți gura, îl întrerupse Torrence. Bucură-te cît mai ai timp. Ce te face să crezi că Frăția a venit după tine ? Probabil au...

— Gura ! mugi Khustov acoperind vacarmul general. Consilierii chiar și Johnson amuțiră.

— Nu avem timp să țipăm unii la alții. Trebuie să acționăm și în primul rînd să verificăm adevărul celor spuse. Poate cineva încearcă să ne prostească.

Se întoarse spre intercom și transmise cîteva ordine într-o rusă guturală.

— Știi bine că unii dintre noi nu vorbim rusa, i-a reproșat Torrence devenit imediat suspicios. Poți să ne spui și nouă ce...

— Am ordonat comandantului gărzii să stabilească contactul cu oamenii de la ecluze, răspunse Khustov. Vom afla imediat dacă...

O voce agitată, vorbind rusește izbucni din intercom și nu a mai fost nevoie pentru nimeni de o traducere. Chipul lui Khustov se învinețea de furie. Izbi cu palma în masă și începu să înjure amestecat în două limbi.

— E adevărat, vorbi Khustov. Emițătoarele radio ale Gardienilor nu primesc apel. E clar. Gardienii nu mai sînt în viață. Nu răspunde nici intercomul din ecluze. E adevărat, pe tot Haosul !

— Poate au mințit în privința explozibilului, sugeră Consilierul Kuryakin.

— Dacă au capturat ecluzele nu au nici un motiv să exagereze cu restul, vorbi înfuriat Khustov. Vom avea timp pentru acțiuni în forță numai după ce aflăm cererile lor.

Consilierii așteptau într-o tăcere funestă.

„Ca niște vite în abator, gîndi Torrence a cărui minte lucra frenetic. Însă nu se putea gîndi decît la cît de mult își dorea să trăiască. Ce adunătură de smintiți, această Frăție. Ce voiau să facă ? Nu se putea termina acum ! Nu acum !

În sfîrșit, vocea agentului puse capăt tăcerii încordate.

— Ați avut destul timp să verificați situația în care vă aflați. Deja cunoașteți că trebuie să ne respectați întocmai ordinele. Aveți la dispoziție 15 minute. În caz contrar...

A fost o pauză grea după care vocea continuă :

— Iată ordinele : Boris Johnson va fi condus la ecluza auxiliară și predat Frăției Asasinilor.

Urmă o altă pauză, timp în care Consilierii au răsuflat ușurați. Boris Johnson a rămas cu gura căscată. Jack Torrence a izbucnit în rîs.

„Isteții ăștia de la Frăție, gîndea el. Ar putea să ne extermine pe toți și cînd colo tot ce-și doresc este amărîtul ăsta de Johnson. Nu-i rău deloc. O înfrîngere totală se reduce la una parțială.

Vocea continuă :

— Johnson va fi însoțit de Consilierul Constantin Gorov și Coordonatorul Vladimir Khustov. Toți 3 vor fi predați la ecluza auxiliară și trebuie să ajungă acolo neînsoțiți. Dacă se încearcă o diversiune ecluza principală va sări în aer. Mai mult, dacă vom fi urmăriți, exploziile vor fi telecomandate. Aveți 15 minute să vă executați începînd din această clipă. Dacă cei trei oameni nu sînt în mîinile noastre la sfîrșitul acestui interval vă puteți considera morți. Terminat.

Khustov se îngălbeni.

— Voi trimite toți Gardienii la ecluze. Am să...

— O clipă ! îl întrerupse brutal Torrence. „Frăția a dat, Frăția a luat. Frăția fie binecuvîntată, gîndea el". Nu cred că viața Consilierilor și a tuturor Supușilor din acest dom sînt la dispoziția ta Vladimir. Este o problemă pentru care trebuie să decidă întreg Consiliul. Propun să supunem la vot. Personal sînt de părere că trebuie să executăm ultimatumul. Ce altă șansă avem ? Ori murim cu toții, ori pierdem prizonierul și pe bunul nostru Consilier Gorov... și bineînțeles, pe neprețuitul nostru Coordonator. Doi dintre noi cad prizonieri sau murim cu toții. Alegerea este evidentă. Propun să votăm.

Consilierii aprobară tăcuți.

— Nu avem altă șansă, spuse Steiner.

— Are dreptate !

— Nu putem opune rezistență !

— Stați, stați ! țipă Khustov. Nu-mi puteți face așa ceva. Vă speriați de niște amenințări ?! Trebuie să luptăm pentru...

— Mi-e teamă că Vice-Coordonatorul are dreptate, interveni Gorov cu o voce calmă, egală. Dacă ne opunem vom pieri cu toții și tu, Vladimir și eu Gorov. Deci noi doi nu avem nimic de pierdut dacă ne resemnăm. Probabil nu vom fi uciși. Ei nu fac niciodată ceea ce ar fi evident că ar fi făcut alții.

„Ia te uită !, gîndi Torrence. Un aliat neașteptat. Deși Gorov este o mașinărie fără suflet se pare că argumentele Frăției l-au mișcat profund".

— Votați domnilor, spuse. Cine este „pentru" ?

— Nu poți face asta, gemu Khustov. Eu sînt Coordonatorul.

Torrence rînji :

— Iar noi sîntem Consiliul Hegemonic. Noi te-am ales și noi putem decide soarta ta. Rog acum pe cei care sînt de acord cu îndeplinirea ultimatumului să spună „da".

— Da... da... da... da... da... da... da...

— Da, spuse Constantin Gorov.

— Da, spuse și Torrence cu un zîmbet veninos pe buze. Și acum cine este împotrivă ?

— Nu ! urlă Khustov, Nu ! Nu ! Nu !

— Nouă voturi pentru și unul împotrivă contabiliză satisfăcut Torrence. Consider procedura îndeplinită. Se îndreptă spre intercom.

— Gărzi, ordonă el, în timp ce Khustov îl privea neputincios. Trimite-ți un pluton la Camera Consiliului imediat. Au ordin să-i escorteze pe Boris Johnson, Constantin Gorov și... *fostul* Coordonator Hegemonic Vladimir Khustov pînă la ecluza auxiliară.

Se întoarse apoi către Consilieri :

— Cred că este normală eliberarea temporară din funcție a lui Vladimir în ideea clarificării dreptului la comandă asupra Gardienilor. Desigur dacă Vladimir ne va fi înapoiat atunci el va fi automat reînvestit. Dar în situația specială în care ne aflăm consider că este nimerit ca *eu*, ca Vice-Coordonator să-mi asum interimatul Coordonării. Sper să nu fie obiecții...

Nimeni nu vorbi.

— Comandante, vorbi Torrence spre intercom, vei aduce la cunoștința întregului Minister că puterea decizională a Coordonatorului Khustov a fost suspendată de plenul Consiliului Hegemonic. Vei informa de asemenea că de acum înainte Consilierul Jack Torrence asigură interimatul Coordonării. Și nimeni nu poate contramanda ordinele mele — în special Consilierul Khustov.

Acum Torrence stătea ca pe ghimpi așteptînd sosirea Gardienilor.

„Coordonator, în sfîrșit ! Și acel «interimar» va fi ușor de îndepărtat atîta vreme cît Khustov era scos din scenă. Coordonatorul Hegemonic Jack Torrence — ce frumos sună !

Lucrurile se vor schimba... Și dacă astronava Frăției va fi interceptată, hm, ar trebui să ordon distrugerea ei imediată — dușmanii Hegemoniei trebuie să piară. Într-adevăr lucrurile se vor schimba !“

„Zadarnic este efortul celui ce caută un teren solid pe care să se sprijine. Materia solidă este pînă la urmă, doar o iluzie cauzată de o configurație aparte a energiei — la fel ca piciorul care se sprijină pe ea. Materia este o iluzie, soliditatea este o iluzie, noi toți sîntem doar iluzii. Doar Haosul este real."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

10

BORIS JOHNSON pășea ca în transă pe coridorul ce ducea la ecluză. Era flancat de Khustov și Gorov și toți trei erau escortați de un pluton de Gardieni.

De îndată ce părăsiră Camera Consiliului, Khustov ordonă Gardienilor să se întoarcă și să-l aresteze pe Torrence, însă ordinul său nu avu nici un efect, nici măcar nu s-au obosit să-l refuze. Tăcuți și apatici, i-au condus pe cei trei afară din Minister și i-au urcat într-un transportor, fără menajamente, de parcă cei doi demnitari ar fi fost niște răufăcători de care aveau ordin să se debaraseze. „Lucru care nu era departe de adevăr", gîndea Johnson. Gardienii nu erau loiali unei anumite persoane, ei ascultau orbește ordinele celui care conducea Hegemonia, oricine ar fi fost acela".

Se părea că și Khustov se obișnuise cu ideea căci nu mai făcu nici o încercare de a contramanda ordinele lui Torrence, pe tot parcursul pînă la ecluză.

Acum, străbătînd ultimii metri pînă la sistemul ecluzei, înconjurat de Gardieni, întreaga semeție a fostului Coordonator dispăruse ; mergea gîrbovit, fața îi era palidă, era un om totalmente înfrînt. Într-un fel, lui John-

son îi era milă de el. Marea victorie pe care o ținuse în mînă, i se scursese printre degete și în locul ei primise o cruntă înfrîngere. Amîndoi căzuseră în abis de pe culmile gloriei și aceasta în decursul unei singure ore. Acum se îndreptau amîndoi spre... Spre ce ? gîndea Johnson. Frăția Asasinilor acționează după legi numai de ei înțelese. L-au salvat pe Khustov, l-au salvat pe Torrence și acum mă salvează pe mine... în schimb îl capturează pe Khustov și pe Gorov. De ce pe Gorov ? De ce pe Khustov ? De ce pe mine ? De ce orice ?

Johnson realiză că nu-i este frică. Gustînd din fructul victoriei, sorbind din cupa amară a înfrîngerii, toate într-o atît de rapidă succesiune, ajunsese că creadă că absolut orice este posibil. Viața lui, lumea în care trăise, erau ruinate și acum era pregătit să înfrunte orice, cu un curaj născut dintr-o totală indiferență. Cînd nu ai nimic, gîndea el, nici de pierdut nu ai nimic.

Cînd mai erau cîțiva metri de ecluză, Gardienii se opriră brusc și comandantul lor împinse prizonierii înainte.

— Noi rămînem aici, mormăi el. Voi mergeți pînă la intercom și le spuneți că ați ajuns.

Johnson, Khustov și Gorov rămaseră nemișcați în fața ecluzei, nehotărîndu-se nici unul care ar fi fost cel mai abilitat să ia legătura cu agenții Frăției. Johnson — prizonierul care urma să-și schimbe stăpînii, dar nu și statutul, Khustov inamicul de moarte al Frăției sau Gorov care se pare, era pe aceleași poziții cu Khustov.

— Haide odată, strigă enervat comandantul. A mai rămas un minut și sărim în aer. Unul din voi, mișcă ! Johnson și Khustov s-au privit, fiecare încercînd să-l determine pe celălalt să vorbească. Însă a fost Gorov care s-a apropiat de intercom :

— Aici este Consilierul Gorov. Johnson și Consilierul Khustov sînt cu mine.

— Schimbăm explozibilul de pe ușă pe un perete ca să vă deschidem, răspunse o voce, care în ciuda distorsiunii îi păru familiară lui Johnson. Cealaltă încărcătură rămîne la locul ei și ambele pot fi activate dacă se încearcă vreo diversiune. Gardienii care v-au însoțit să plece. Dacă mai există picor de gardian cînd deschid ușa, voi declanșa explozia de la ecluza principală.

Gardienii au făcut stînga împrejur și se îndepărtau cu o grabă prost mascată. Apoi panoul blindat se ridică.

— Repede ! înăuntru ! ordonă vocea din interior.

Johnson, Khustov și Gorov pășiră în camera ecluză și panoul a fost imediat coborît. Nepăsător Johnson remarcă cadavrul carbonizat al Gardianului, încărcătura explozivă de pe perete și cele 4 siluete în costume greoaie. Însă cînd remarcă chipul unuia dintre agenții Frăției, cu toată indiferența lui realiză că mai există surprize care pot șoca.

— Arkady ?! Tu ! Frăția...

Era lovitura de grație. Tot efortul său fusese zadarnic într-adevăr. Toate aspirațiile, toată lupta, însăși persoana sa fuseseră acum la un mare și umflat *zero*. Arkady Duntov, agent spion al Frăției, mîna sa dreaptă, omul cu ideile cele mai strălucite... Arkady Duntov — prietenul său... Lucrurile care cîndva păreau neclare deveniseră acum orbitor de limpezi. Cum reușea acest Duntov care părea un tip obișnuit, să propună tot felul de scheme complicate. Iată cum aflase Frăția de tentativa de asasinat plănuită de Ligă... și de a-l ucide pe Torrence... și de a distruge Consiliul...

Vechile mistere se dezlegau, scoțînd la iveală... o și mai mare confuzie...

De ce ? De ce ? Ce urmărea această Frăție ? Ce rost aveau toate astea ?

— De ce Arkady ? murmură sugrumat Johnson.

Duntov îl fixă o secundă :

— Nu avem timp acum de explicații Boris. Îmbrăcați costumele, spuse și arătă cu mîna spre vestiar.

Cei 3 prizonieri se executară. În timp ce Johnson își pregătea casca Duntov l-a privit în ochi și i-a spus :

— Aş vrea să afli chiar acum Boris, în cazul... în caz că ceva nu va reuși perfect. Trebuie să știi că deși am fost în tabere diferite, amîndoi am luptat pentru același lucru...

— Cum poți să spui asta ? După toate piedicile pe care ni le-a pus Frăția ?

— Aș vrea să-ți pot explica mai clar, răspunse Duntov. Eu însumi aș vrea să pricep mai bine. Însă vei sta de vorbă cu cineva care te poate face să înțelegi mai bine decît aș reuși eu. Cineva în care... am o încredere deplină.

Și tu poți avea încredere în el. Robert Ching te va face să înțelegi. E timpul să plecăm acum.

Duntov acționă panoul exterior și Johnson gemu cînd lumina puternică de afară izbi nemilos în vizorul polarizat.

Agenții Frăției pășeau în spatele prizonierilor și grupul începu dificilul marș pe suprafața mercuriană. Depășiră cîmpia circulară și cînd ieșiră din depresiune s-au întîlnit cu celălalt detașament de 7 agenți. Grupurile s-au contopit și au traversat canionul care mărginea depresiunea. Mergeau ca niște automate și Johnson încă în stare de șoc nici nu remarca căldura greu suportabilă. Nu-i păsa, de fapt nu-i păsa de nimic. Se simțea un fir de nisip manevrat de forțe pe care nu le vedea și nici nu le înțelegea. Acum îl frămînta întrebarea dacă toate acțiunile lui fuseseră de fapt gîndite de el. Totul părea o iluzie. Cine era de fapt această Frăție ? De partea cui era ?

Calvarul se apropia de sfîrșit. Grupul ajunse la o astronavă asolizată între două proeminențe ale terenului. Au pătruns cu toții în interior. În timp ce se restabilea atmosfera normală în ecluză Duntov spuse agenților săi :

— Trebuie să plecăm rapid de aici. Păzește-i cît se dezbracă și condu-i repede la Coconi. Eu plec să pregătesc decolarea.

Și Duntov dispăru în interiorul navei, lăsînd 3 agenți să păzească prizonierii, în timp ce se dezechipau. După aceasta cu armele în mîini, agenții i-au condus într-un compartiment unde existau 8 Coconi—G.

— Înăuntru, ordonă neceremonios unul dintre agenți. Numai după ce prizonierii au fost ermetizați în filamentele Coconului, ceilalți agenți au urcat în Coconii lor.

Se auzi un semnal sonor și Johnson simți o senzație de plutire în clipa în care au pornit antigravii navei.

Nava își continua accelerația și Johnson simți apăsarea specifică, însă cuibul său absorbant îl făcea să se simtă destins și relaxat. Poate era starea forțată de inactivitate, poate doar începea să se obișnuiască cu gîndul, însă starea de șoc începea să-l părăsească. Viața pe care o trăise, acești 10 ani în Liga Democratică erau acum niște

ruine întunecate. Un vis, un ideal care se destrămase o dată cu propria lui existență. Nu exista cale de întoarcere și nici motiv pentru a continua lupta.

Cu toată dezamăgirea, Johnson simțea un soi de curiozitate, îl interesa într-un fel viitorul. Consiliul Hegemonic își bătuse amarnic joc de el, fusese un prost. Însă Frăția Asasinilor își bătuse și mai crunt joc de acest imbatabil Consiliu — Hegemonia nu era invulnerabilă și nici invincibilă.

L-a privit cu coada ochiului pe Khustov. Era palid, încruntat cu fălcile căzute. Coordonatorul Hegemonic pierduse astăzi mai mult decît avusese. Fusese omul din vîrful ierarhiei și iată-l acum trădat, aruncat ca un gunoi, un nimeni, viața lui era în mîinile acestei incomprehensibile Frății. „Cel puțin eu nu am pierdut decît șefia unei conspirații puerile care oricum era sortită eșecului, gîndea Johnson".

Începea să se întrebe dacă nu trebuia să simtă recunoștință față de această Frăție. Ei și nu Hegemonia îi arătaseră că Liga nu are nici un viitor. Probabil luptase din lipsă de altceva mai bun. Și acum Frăția l-a eliberat de trecutul său. Poate Arkady îi spusese un lucru adevărat : amîndoi luptă pentru o cauză comună. Dacă era așa, atunci trebuia să se încline în fața acestei organizații — erau niște profesioniști. Existau de sute de ani, aveau spioni peste tot și aveau, cel puțin, o astronavă. Dacă într-adevăr Frăția lupta de partea Binelui și a Libertății, atunci poate, s-ar fi găsit un locșor și pentru el. Lupta pentru libertate era în fond ceea ce conta. Și Johnson era forțat să recunoască că oricine ar fi fost acela care conducea Frăția, se pricepea mult mai bine decît se descurcase el cu Liga.

Boris Johnson se simțea ca un prunc abia născut. Nu era totuși o situație neplăcută. Trăia astfel unul din rarele sentimente pe care le-ar fi simțit cineva din întreaga Hegemonie Sol — se simțea liber și eliberat — era o pagină albă pe care urma să i se scrie destinul.

Acum nava părea să-și schimbe cursul și un ecran s-a animat pe peretele din față al compartimentului. Era Mercur o sferă bicoloră yin yang, cu albul orbitor al zilei și

negrul înghețat al nopții. Johnson a remarcat două puncte ridicîndu-se din zona însorită a planetei.

— Sîntem urmăriți, se auzi glasul lui Duntov. Două crucișătoare de linie.

Fața posomorîtă a lui Khustov se lumină brusc. Un zîmbet sinistru îi brăzdă chipul.

— Sper că nu te aștepți să poți scăpa de două crucișătoare, spuse. În locul tău m-aș preda reprezentanților Hegemoniei aici de față. Ai cuvîntul meu că vei scăpa mult mai ieftin dacă o faci acum. Sincer să fiu mă vei pune și pe mine într-o lumină mai bună față de Consiliu dacă mi te predai, decît dacă va trebui să fiu salvat. Fă-mi acest mic avantaj și te voi răsplăti cînd îmi voi reocupa funcția.

Duntov rîse :

— Nu se poate spune despre Hegemonie că a încurajat cercetarea științifică... L-ați pierdut pe cel mai bun inginer aerospațial nu cu mult timp în urmă. Desigur, vorbesc de dr. Richard Schneeweiss. Frăția... a acceptat serviciile sale. Această navă are unele modificări care-i permit să surmonteze avantajul vitezei și a puterii de foc a crucișătoarelor voastre. Pe lîngă asta, dacă aș fi *eu* în locul tău Khustov, m-aș simți foarte fericit dacă aș putea să scap de aceste crucișătoare. Chiar ești convins că navele au ordin să ne captureze vii, ce spui ?!

— Mi-e teamă că are dreptate, cel puțin în privința ordinelor pe care unul ca Jack Torrence le-ar putea da, interveni Gorov. Amîndoi sîntem conștienți de ambițiile lui Vladimir. Are toate motivele și toate scuzele în fața Consiliului să ordone atomizarea acestei nave. Decesul tău îi va oferi toate șansele să se consolideze în funcția supremă la care rîvnește. Sper din toată inima că abilitatea acestor agenți în a scăpa de crucișătoare să fie egală cu intuiția lor în ce-l privește pe Torrence.

Johnson zîmbi cînd observă privirea năucită a fostului Coordonator. Îl cunoștea foarte bine pe Torrence și iată că acum era forțat să spere că presupușii „salvatori" nu vor ajunge niciodată în preajma navei unde se găsea ostatic.

Imaginea monitorului s-a schimbat, a devenit foarte închisă și stelele au pălit... apoi un glob a invadat ecra-

nul și Johnson și-a dat seama că filtrul camerei era polarizat la maximum. Acum nava își modificase traiectoria și se îndrepta direct către Soi. Pe măsură se nava intersecta traiectoria orbitei mercuriene, globul incandescent devenea tot mai mare.

— Vom fi incinerați ! ! se agită Johnson. Nu rezistăm atît de aproape de soare !

— Este exact ce vor gîndi și comandanții acelor crucișătoare, i-a răspuns nevăzut, Duntov. Însă această navă a trecut prin mîna maestrului Schneeweiss. Are un scut termic deosebit care funcționează ca un termo cuplu. Întreaga carcasă este un convertor supereficient al energiei solare. Activează un sistem circulator capilar, de răcire cu heliu lichid. Cu cît primește mai multă căldură cu atît sistemul devine mai eficient. Ce spuneți, e o idee, folosește căldura soarelui ca să răcească nava...

Soarele ocupa acum întreg ecranul. Johnson nu auzise niciodată că o navă ar fi capabilă să se apropie atît de mult de Sol. Cu toate astea temperatura din interior era nemodificată. Sistemul de răcire oricare ar fi fost, își îndeplinea admirabil funcția.

— Mda, cred că ne-au reperat, vorbi Duntov. Oricum n-o să le folosească la nimic. Sîntem între ei și soare. La apropierea asta radarele nu funcționează, ghidajele laser sînt dispersate și contactul aproape imposibil.

— Dar nu poți sta ascuns aici o veșnicie, nebunule, se enervă Khustov. De îndată ce ne vom întoarce vom fi reperați. Sîntem într-o cursă !

— Atunci înseamnă că trebuie să plecăm, nu-i așa ?! replică Duntov.

Nava continua să se îndrepte spre soare. O limbă de foc, o proeminență solară uriașă izbucni în stînga minusculei nave la milioane de kilometri distanță, o monstruoasă limbă de plasmă incandescentă care se dizolvă undeva sub traiectoria navei.

„Cît pe ce..." se înfricoșă Johnson în timp ce imaginea de pe monitor s-a acoperit de paraziți electrostatici. Însă nava își continuă apropierea de înfricoșătorul furnal...

La un moment dat, Sol nu a mai crescut în diametru, deși accelerația navei părea neschimbată. Johnson realiză manevra lui Duntov. Înscrisese nava pe o orbită para-

bolică, în jurul astrului folosind energia navei și enorma gravitate a soarelui. Avea de gînd să interpună soarele între ei și urmăritori.

Bănuielile lui Johnson s-au confirmat o clipă mai tîrziu, cînd rata accelerației crescu simțitor pe măsură ce soarele a „prins“ nava și începu să o învîrtă în jurul ecuatorului său, asemenea unei comete... Nava își păstra distanța față de soare în timp ce viteza creștea constant. Se roteau pe o orbită parabolică propice, la această apropiere soarele era un aliat dublu, crucișătoarelor le era imposibilă reperarea navei, iar gravitația solară adăugată velocității lor îi expulza rapid pe partea cealaltă. Comandanții acelor fortărețe cosmice care nu știau despre existența acelui scut termic realizat de Schneeweiss vor presupune că nava a riscat prea mult apropierea și nu se vor gîndi nici o secundă că nava Frăției avea să ajungă de cealaltă parte a soarelui — de vreme ce era o manevră imposibil de realizat cu astronavele Hegemoniei, iar Hegemonia fusese întotdeauna încredințată că navele lor erau cele mai bune.

Da, acum soarele se mișca din centrul ecranului și spațiul întunecat începea să prindă teren în stînga sa. Nava începuse să evadeze din cercul gravitațional. Soarele s-a redus la o jumătate de disc, apoi la un sector tot mai mic și în final la o excrescență strălucitoare undeva în dreapta monitorului. Absorbția filtrului camerei s-a modificat și peste cîteva clipe... stelele au răsărit !

— Sîntem liberi ! respiră ușurat Duntov. Următoarea stație — Cartierul General al Frăției !

În ciuda situației neplăcute în care se găsea, Gorov încerca să înfiripe o conversație cu agenții Frăției — mai mult din plictiseală poate și mai puțin dintr-o curiozitate.

Indiferent unde ar fi fost oprirea finală, călătoria se anunța de durată, iar conversația cu colegul său de suferință Khustov se rezuma la niște răspunsuri monosilabice, niște mormăieli neinteligibile de fapt. Boris Johnson era dornic să sporovăiască — lucru care-l și făcea de cîte ori prindea ocazia, însă individul era un nebun, iar Gorov știa deja despre Liga Democratică mai multe decît l-ar fi interesat.

Totuşi Frăţia Asasinilor era un subiect interesant, însă aceşti agenţi ai Frăţiei ori erau atinşi de secretomanie ori total ignoranţi. A încercat să-i atragă în discuţie citind din Teoria Entropiei — mai mult chiar, debitînd pe de rost citate din lucrări mai puţin circulate, precum Cultura şi Haosul, însă tot ce primea în schimbul zelului şi elocinţei sale, erau doar priviri buimace. Era oare dovada ignoranţei acestor soldaţi în privinţa doctrinei care o slujeau sau erau nişte actori desăvîrşiţi ?

Foarte curios... Asta îi amintea lui Gorov de Mileniul Religiilor. Şi în acele timpuri au existat fanatici ce luptau de partea diferitelor dogme, nu din convingere lăuntrică în acurateţea scopului servit, nu, motivaţia lor era cu mult mai simplă : ei *credeau* fără a avea reale cunoştinţe, fie ele cît de simple despre cum arăta, sau ce anume făcea acel *ceva* în care ei credeau. O mentalitate foarte, foarte curioasă.

„Poate şeful lor..." gîndea Gorov în clipa în care Duntov a intrat în compartiment. Gorov a coborît din Cocon şi s-a apropiat de Duntov.

— Dacă nu mă înşel, pari un individ raţional şi dotat cu mult spirit de observaţie, ataşat unei inteligenţe native, începu încrezător Gorov. Spune-mi atunci părerea ta privitoare la teoriile markowitziene — crezi că ele vor reuşi să răstoarne Hegemonia ? Trebuie să admit că aceste teorii au o oarecare consistenţă. Însă nimeni nu-mi poate schimba părerea că factorul care le poate invalida, în mod empiric, este factorul *timp*. Markowitz nu menţionează niciodată limitele temporale în relatările sale despre paradoxul Ordine—Haos. Din acest motiv dacă oferim acestei relaţii cuantificarea Timp egal Infinit, sînt de acord să accept că orice societate ordonată se va dizolva, erodată intrinsec de spirala propriilor paradoxuri, dar se pare că Markowitz ignoră faptul că însăşi evoluţia speciei umane este finită. Sau poate aveţi acces şi la alte lucrări pe care eu nu le cunosc ?

Duntov se holbă, absolut zăpăcit.

— Eu, eh, n-am... citit... prea mult din Markowitz, se sufoca Duntov. De fapt... nu-mi este prea clar despre ce vorbeşti...

„Incredibil, gîndi Gorov. Pur şi simplu de necrezut. Chiar şi şeful lor este un ignorant."

— Vrei să spui că ai renunţat la toate avantajele pe care le are un Supus hegemonic fără să ştii măcar în favoarea *cui* renunţi ?

Duntov scînci :

— Nu, nu... dar... este ceva care lipseşte Hegemoniei, spuse. Şi trăiesc cu acest sentiment încă din adolescenţă. Frăţia se pare că posedă acel „ceva" care lipseşte Hegemoniei — noi îl numim Haos. Eu cred în Haos şi asta mă face să mă simt... ei bine, protejat !

— Atunci înseamnă că îmi poţi explica ce înseamnă acest Haos care îţi creează acest sentiment de securitate...

Duntov ridică din umeri :

— Ceva mult prea puternic pentru ca unul ca mine să-l poată percepe. Este ceva superior omului, este o forţă care guvernează întreg Universul. Cred că şi tu ai simţit cîteodată nevoia acestei certitudini... că există undeva, ceva mult mai puternic decît sîntem noi oamenii şi care ne poate apăra...

„Fenomenal gîndi Gorov. Bineînţeles individul nu-şi dă seama, însă practic vorbeşte despre conceptul pe care anticii îl numeau „Dumnezeu" !

O nouă ipoteză îl frămînta pe Gorov. Deşi toate cunoştinţele despre acest concept au pierit o dată cu Mileniul Religiilor, era posibil ca în anumiţi indivizi ai speciei să persiste latent dorinţa irezistibilă de a adula o fiinţă supranaturală, o anumită ordine divină, un imbold ce nu avea o finalitate clară, dorinţa în sine fiind cauză şi efect. O teorie cît se poate de interesantă, gîndea el. Dacă... dacă voi supravieţui, nu va fi o înfrîngere totală. Omul învaţă în orice moment al vieţii, iar lumina cunoaşterii se poate revărsa şi din colţurile cele mai tenebroase.

— Urcaţi în Coconi domnilor, se auzi în compartiment vocea lui Arkady Duntov. Asolizăm peste 5 minute.

Johnson se cocoţă în Coconul său în timp ce monitorul central prinsese din nou viaţă şi înfăţişa acum un asteroid lipsit de viaţă, o piatră care plutea în spaţiul interstelar. Filamentele absorbante l-au acoperit pe Johnson însă antigravii nu au fost activaţi — gravitaţia unei asemenea pietricele plutitoare era infimă, iar o eventuală

gravitație internă artificială nu ar fi afectat un corp care se apropia de acel asteroid. Johnson remarcă viteza mărită cu care Duntov înscria nava pe traiectoria descendentă și siguranța cu care executa această manevră delicată, lucru ce trăda o anumită rutină. Însă suprafața asteroidului nu părea să ofere nici un loc propice asolizării — pretutindeni crevase sau roci ascuțite. Apoi cînd Duntov menținu nava pe o orbită circulară și începu să coboare, una din crăpăturile care marcau la tot pasul suprafața asteroidului, a început să se lărgească, asemenea unei scoici care se deschide și Johnson observă că ceea ce inițial i se păruse o crevasă naturală era de fapt o ingenioasă și excelent camuflată poartă de intrare în subsolul asteroidului. Două porțiuni de teren, coborau în interiorul asteroidului, pivotînd pe două balamale gigantice, pe laturile crevasei, dezvăluind un hău întunecat Acolo jos se găsea platforma de asolizare. Pe măsură ce nava cobora în măruntaiele asteroidului, Johnson remarcă în lateralele platformei de asolizare existența unor hangare. În stînga se găseau 5 astronave identice cu cea pe care se găsea, iar sectorul din partea dreaptă era ocupat de o singură... ce ? da, părea o astronavă. Însă era ceva imens, mai mare decît oricare navă construită de Hegemonie. Silueta ei iarăși nu semăna cu nimic cunoscut. Semăna cu un trabuc aplatizat cu extremitățile ascuțite. Pe mijloc existau două benzi asemenea unui basorelief, opera unui artist metaloplast, însă funcționalitatea lor rămînea un mister pentru Johnson.

Înainte ca nava să atingă planșeul interior, giganticele porți de deasupra începură să se închidă, ascunzînd platforma de asolizare de ochi curioși, restabilind la suprafață iluzia perfectă a unui asteroid neprimitor și nelocuit.

— Ce este „chestia“ asta ? întrebă Johnson curios.

— Este „Prometeus“ răspunse Duntov. Viitorul umanității... și în curînd mă voi afla și eu la bordul ei... și-am să plec acolo unde nu există Hegemonia care să mă...

— Hegemonia este pretutindeni ! strigă Khustov. Nu te poți ascunde nicăieri !

— Probabil , răspunse repede Duntov părînd că vrea să-și acopere limbuția. Tot ce știu este numai ce mi s-a spus. Mai mult nu am voie să vorbesc. Vei afla singur,

numai dacă Robert Ching te va considera demn de așa ceva. Acum toată lumea să coboare din Coconi. Veți avea ocazia să-l întîlniți pe omul cel mai... inteligent pe care l-am ascultat eu vreodată.

Însă gîndurile lui Boris Johnson nu se opriseră asupra enigmaticului Robert Ching, persoana căruia Duntov îi acordase încrederea sa deplină. „Acolo unde nu există Hegemonia“ repeta el în gînd spusele lui Duntov. Hegemonia se întinde de la Pluto la Mercur! Numai dacă... nu, toată lumea știa că este imposibil! Iar toată lumea știa și motivul acelei imposibilități. Sau numai Hegemonia dorea ca oamenii să creadă că este imposibil?

„Ordinea fiind anti-entropică necesită un areal limitat şi stabil în interiorul căruia să se desfăşoare. Haosul înglobează toate aceste areale, iar opoziţia lor este la fel de insignifiantă precum un munte de nisip în faţa unui torent fluvial. Ele rezistă temporar în faţa tendinţei de bază universale — maximizarea Entropiei Sociale."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

11

ROBERT CHING şedea singur la masa de rocă din încăperea aceea ascunsă în străfundurile asteroidului. Această zi, această clipă va deveni hotărîtoare în viaţa şi în cariera sa de Primordiagent — şi nu exista nici o diferenţă între viaţa lui şi cariera lui — şi nu exista nimeni cu care să-şi împartă sublima povară.

„Trei oameni... se gîndea Ching, toţi trei care se tem pentru viaţa lor, prizonieri în mîinile unei organizaţii, pentru ei incomprehensibile... Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu era sortit morţii — bineînţeles, dacă nu ar fi optat ei înşişi pentru această soluţie neplăcută. În funcţie de reacţia fiecăruia îi aştepta salvarea ; însă cu siguranţă pentru unul din cei trei viitorul îi va aduce ceva mai neplăcut decît moartea însăşi.

Da, totul avea să intre pe făgaşul normal imediat după consumarea actului final al dramei ce dura de sute de ani. Prometeus va fi gata pentru călătorie în cîteva săptămîni. Iar Factorii Aleatori vor prolifera în întreaga Hegemonie la o rată nemaiîntîlnită pînă atunci...

Liga — Opoziţia Neloaială era lichidată. În aceste momente dacă nu intervenea nimic neprevăzut, Consiliul

Hegemonic va trebui să recunoască, în primul rînd în fața lor — poate și în fața Supușilor, că totul a fost opera Frăției Asasinilor — o putere obscură cu motivații imprevizibile și nu opera unei conspirații juvenile precum acea Ligă Democratică. Iar schimbările din sînul Consiliului vor genera o sporire a Entropei — se gîndea Ching. Jack Torrence, un oportunist fără scrupule, va fi mult mai flexibil decît fusese Khustov — deși cu siguranță mult mai sălbatic. Cînd în sfîrșit Prometeus va străpunge cercul de fier al Hegemoniei în zborul ei spre infinitatea Haosului, Torrence spre deosebire de reacția unui Khustov, va încerca să folosească noile condiții ale jocului în avantajul său personal. Viclenia sa îl va sfătui să nu încerce să se opună acestui adevăr. Un oportunist, aproape un psihopat ca acest Torrence era individul ideal, în ochii Frăției, să dețină conducerea în timpul marilor răsturnări sociale ce vor urma, decît genul fanaticului khustovian... în mod special cînd însăși fanaticul, parțial discreditat, va adulmeca prin preajmă, ca să echilibreze balanța. Da ! Un Khustov viu în acest context, putea servi Haosului !

Semnalul de apel intercom întrerupse reveria lui Ching.

— Da ?

— Primordiagent, prizonierii sînt afară.

— Trimiteți-i înăuntru ! Însă neînsoțiți, și lasă doi, trei agenți pe culoar să fie prin apropiere dacă e nevoie.

O clipă mai tîrziu ușa s-a deschis și Johnson, Khustov și Gorov au fost invitați să intre, cu o politețe relativă, de agenții înarmați care-i escortaseră pînă acolo.

Preț de cîteva secunde Robert Ching studie chipurile celor 3 oameni care între timp s-au apropiat nehotărîți și s-au oprit în fața mesei.

Boris Johnson părea încurcat, scepticismul îi întuneca privirea, însă cu siguranță nu dovedea ostilitate. Părea că așteaptă de la Ching promisiunea unei vieți noi, într-o lume nouă care să o înlocuiască pe cea care o pierduse atît de brusc și brutal. Toate speranțele îi fuseseră curmate și acum aștepta înfrigurat, motive pentru a-și crea altele noi. Deci o atitudine expectativă, promițătoare — notă Ching — amirabilă, chiar...

Chipul lui Khustov — o carte deschisă. Nu își ascundea defel emoțiile. Spaimă și ură. În plus întreaga lui

atitudine exprima disprețul pe care un fanatic îl simte în fața altui fanatic — slujitorul unei credințe ostile lui.

Probabil, medita Ching în sinea lui, există un sîmbure de adevăr în motivul care îl face să mă privească așa...

Pe de altă parte Gorov era de nepătruns. Chipul său era, o mască impenetrabilă. Reputația sa de mașinărie umană, o ființă care trăia doar pentru a absoarbe cît mai multă informație, setea lui de cunoaștere — tot ce auzise Ching despre Gorov păreau perfect adevărate. Gorov nu era un individ plăcut la vedere, Ching îl considera chiar respingător și totuși simțea o ciudată afinitate pentru el. Deși total diferiți, amîndoi purtau un respect deosebit misterelor universului înconjurător, a nenumăratelor sale miracole, fără a cădea în misticism. Însă Gorov ar fi avut suspiciuni dacă el, Ching, i-ar fi spus că nu depășise acest prag.

Ching era pe deplin convins că Gorov era singurul care avea să priceapă cel mai deplin lucrurile care avea de gînd să le comunice.

— Bine ați venit la Cartierul General al Frăției Asasinilor, vorbi grav Ching. Domnilor vă rog, luați loc.

Boris Johnson, aproape copilărește, se instală imediat pe locul față în față cu Ching și îl sorbea din privire sincer curios într-o atitudine pe care Ching o consideră îmbucurătoare.

Acești Johnsoni, gîndea el, sînt de departe cel mai bun tip uman care s-a sintetizat în condițiile dominației Hegemonice. Rebeli fără de cauză, instinctiv dogmatici în opoziția lor naturală față de Ordinea impusă, însă adaptabili și extraordinar de flexibili în cazul unor schimbări dramatice de situație.

Gorov ezită o secundă, apoi se așeză lîngă Johnson. Vladimir Khustov însă nu părea că are de gînd să onoreze invitația Primordiagentului și continua să-l fixeze disprețuitor.

— Eh, ce să ne facem, domnule Khustov, ricană Ching. Este nevoie să-mi chem oamenii ca să te oblige să te așezi ? Mi-e neplăcut să te văd în picioare și insist să te așezi. Nu mă sili să utilizez forța. Detest violența inutilă.

— Tu... ? Tu... vorbești. se sufocă Khustov trîntindu-se furios pe scaun. *Tu* detești violența, *Tu ?* Frăția *asasini-*

lor ? Criminali ! Nebuni ! Niște criminali fanatici ! Tocmai *tu* detești violența ?!

— Am spus că detest violența inutilă, spuse blînd Ching. Dar în condițiile în care Hegemonia folosește violența și constrîngerea chiar și asupra celor mai rezonabili muritori, nu văd cine ne poate acuza că la rîndul nostru o folosim împotriva Hegemoniei ? !

— Asta înseamnă că Arkady nu m-a mințit, interveni neașteptat Boris Johnson. Voi *sînteți* dușmanii Hegemoniei ! Însă, atunci... atunci pentru ce ne-ați împiedicat pe noi la fiecare pas ? Trebuia să știți că Liga Democratică luptă împotriva Hegemoniei. Am fi putut coopera, vorbi Johnson cu părere de rău în glas. Credem că inamicul este comun... De ce ne-ați contracarat de fiecare dată ?

Cum să-i explici unui copil ca Johnson că prin însăși opoziția sa făcuse un deserviciu însăși idealurilor sale ? se gîndea Ching. Cum să-l faci să priceapă fără să-l distrugi ?

— Legea Entropiei Sociale îți este familiară, Johnson ? întrebă Ching.

Johnson îl privi resemnat și Ching oftă. „Nu, sigur că nu. Cel puțin ai auzit de Gregor Markowitz ?"

— Aha, profetul din Mileniul Religiilor, nu ? Circulă zvonul că ați fi discipolii lui. Dar este adevărat că deciziile voastre le luați în funcție de cum se scurg afară intestinele animalelor sacrificate ? Există o carte, Biblia, parcă... Din cauza asta acțiunile voastre sînt total imprevizibile, cîteodată fără rost.

Ching rîse :

— Intestine ? ! exclamă el. Biblia ? ! Prietene, ignoranța în care te-a menținut Hegemonia este mult mai adîncă decît aș fi crezut. Nu, nu, noi nu sîntem vrăjitori și Markowitz nu a fost un profet. Pe vremea lui era numit sociolog, era un om de știință care analiza comportamentul societăților umane. Teoria Entropiei nu este o carte de profeții, ci este pur și simplu un tratat științific. Și te asigur că sîntem foarte logici în acțiunile noastre. Ele pot părea ilogice numai pentru faptul că sînt aleatoare.

— Cele două cuvinte înseamnă același lucru, insistă Johnson.

— Da, asta este ce v-a lăsat Hegemonia să credeți : Ordinea este logică, Haosul este ilogic. Adepții Ordinii sînt pragmatici, iar slujitorii Haosului sînt fanatici religioși. Însă gîndește-te la Legea Entropiei Sociale. Dă-mi voie să ți-o exprim în termeni mai simpli, pe care să-i înțelegi de la bun început. În planul fizic dezordinea are tendința naturală de a crește mereu și mereu. Spune-i dezordine sau Factor Aleator. Iar acestei tendințe, noi îi spunem Haos sau entropie. Acest fenomen există însă și în, să zicem cultura umană. Pentru a localiza și pentru scurtă vreme a întoarce acest fenomen în planul fizic, este necesar, nu-i așa o anumită forță, o anumită energie. La fel într-o societate umană — și aceasta este Energia Socială. Și cu cît este mai mare această ordonare artificială, anti-entropică a unei societăți, cu atît mai puternică trebuie să fie Energia Socială cerută pentru a menține această condiție artificială. Și cum este obținută această Energie Socială ? Cum ? Organizînd societatea astfel ca ea să o producă singură ! Lucru care, după cum vezi, cere și multă Ordine în schimb. Aceasta cere la rîndul său mai multă Energie Socială și așa mai departe în progresie geometrică, spirală care continuă atîta vreme cît acea societate speră să obțină Ordinea. Observi că este un paradox, nu-i așa ? Cu cît o societate devine mai Ordonată, cu atît mai multă Ordine este cerută pentru a-i menține ordinea inițială, fapt care înghite tot mai multă Energie Socială, neajungîndu-se niciodată la un echilibru. Deci, acea societate tolerează mereu tot mai puțin indivizii care dovedesc spirit personal, inițiative, cei care ar dori să facă și altceva decît ceea ce le este impus — într-un cuvînt societatea nu-și mai permite să tolereze Factorii Aleatori, pe măsură ce devine tot mai ordonată.

Johnson strîngea din buze, chinuindu-se din răsputeri să nu pară un imbecil.

— Incearcă să judeci la modul concret, în termeni specifici, îi sugeră Ching. Hegemonia, de exemplu — ești de acord cu mine, este o structură artificială și foarte Ordonată care se opune naturii Hatotice a universului. Scopul organizației tale era să luptați împotriva acestei Ordini într-o manieră Ordonată — și de vreme ce Hegemonia este o structură mult mai Ordonată decît ar fi reușit vreodată Liga să devină, nu ai fi obținut niciodată

Energia Socială care să substituie Ordinea Hegemonică cu Ordinea care doreai tu să o impui. De fapt Liga Democratică în rolul Opoziției Neloaiale, absorbea mult din Factorii Aleatori ostili Hegemoniei și îi transforma în Factori Previzibili ! Astfel voi contribuiați fără să vreți la Ordinea Hegemoniei, redistribuind o parte însemnată din ostilitatea latentă a Supușilor față de sistemul Hegemonic. Însă noi, Frăția Asasinilor, acționînd aleator și introducînd Factori Aleatori intolerabili, ne asiguram încă din start succesul operațiunii, de vreme ce Haosul însuși, natura universului este și va fi mereu de partea noastră.

— Cît timp trebuie să mai suportăm nonsensul ăsta ? exclamă sarcastic Khustov. Dă ordin să fim executați și cu asta gata. Sau vrei să ne omori plictisindu-ne ! ?

— *Să vă omor ?* ! Ching zîmbi dezamăgit. Într-adevăr acesta ar fi cel mai bun lucru de făcut, logic și previzibil, nu-i așa ? Voi sînteți dușmanul — dușmanul trebuie omorît ! Cu siguranță asta ai fi făcut dacă erai în locul meu. Însă tu Khustov, ești adeptul Ordinii în timp ce eu sînt un Agent al Haosului. Astfel eu fac lucruri Haotice și din această ecuație rezultă eliberarea voastră.

Ching zîmbi enigmatic cînd observă expresiile de pe chipurile lui Khustov și Johnson. Fața lui Khustov trăda speranța renăscută și miile de planuri care și le concepea. Johnson rămăsese perplex. Doar Gorov continua să rămînă impasibil. Părea să înțeleagă mai mult decît lăsa să se vadă. Fusese o decizie înțeleaptă îndepărtarea lui Gorov din Consiliu. Omul era într-adevăr un analist strălucit, o inteligență superdotată în continuă expansiune. Și dacă această sete de cunoaștere ar fi fost combinată cu o egală sete de putere... Gorov în postura de Coordonator ar fi devenit un oponent formidabil !

— Desigur, continuă Ching, ar fi păcat să ne despărțim atît de repede. Vă rog deci să ne mai onorați încă o perioadă. Spun eu că 6 luni standard nu vor fi foarte plictisitoare. După acest răstimp veți fi eliberați... Reacția lui Torrence la apariția ta neașteptată după 6 luni de ședere împreună cu noi va fi cu certitudine foarte *haotică*.

Khustov se îngălbeni.

— Nu-mi poți face asta, țipă el. Consilierii vor crede că am fost un trădător încă de la bun început. Deja Tor-

rence le-a împuiat capul cu această aluzie. Aș putea fi... executat...

— Poate, îi răspunse Robert Ching. Însă mai degrabă, nu. Dacă i-am făcut cadou Coordonarea lui Torrence este cinstit din partea mea să-ți ofer și ție o sugestie care te-ar ajuta să supraviețuiești. Gîndește-te, poți atrage atenția Consiliului că execuția unui Coordonator nu ar cădea bine imaginei Hegemoniei — în special cînd s-ar flutura o acuzație de trădare în slujba Frăției. Asta ar însemna că Frăția se poate infiltra în sferele înalte ale Hegemoniei. Mai mult, dacă încearcă să te elimine din Consiliu, va fi o mutare greșită tot pentru aceleași motive. În mintea Supușilor se vor naște tot felul de întrebări ce vor avea nevoie de răspunsuri incomode. Iar un om cu talentul tău persuasiv, sînt sigur, va reuși să convingă. Adică să rămîi pe funcția de Consilier pînă la viitoarele alegeri.

Ching apăsă un buton de pe consola comunicator.

— Trimite oamenii să-l ia pe Khustov ! spuse.

O clipă mai tîrziu ușa s-a deschis și cinci Frați înarmați au pătruns în încăpere. Ching l-a urmărit cu privirea pe Khustov în timp ce era escortat. Entropia Socială fusese maximizată. În anii rămași pînă la noile alegeri, Khustov și Torrence vor schimba locurile între ei ; Torrence — Coordonator și Khustov — în centrul opoziției. Iar Frăția, prin acțiuni bine gîndite va reuși cu siguranță să-l discrediteze pe Torrence, făcîndu-l să pară omul Frăției. Încă o dată — un Consiliu divizat. Și mult timp înainte de acele alegeri, Prometeus avea să revină din călătoria sa pe fondul unui Consiliu divizat. La acea vreme forțele Haosului vor fi susținute de dovada unei Galaxii cu un număr incalculabil de civilizații și lumi locuibile. Această realitate era mult prea covîrșitoare și mult prea revoluționară pentru a putea fi negată...

Hegemonia Sol își va trăi ultimele clipe, iar lupta de secole pentru introducerea Factorilor Aleatori în sistemul rigid al Hegemoniei, își va culege în sfîrșit roadele.

Iar Haosul va domni veșnic !

După Khustov plecă, Gorov vorbi pentru prima oară :

— Deci supoziția mea a fost corectă. Acțiunile aparent fără de sens ale Frăției erau într-adevăr menite să in-

troducă Factori Aleatori în Ordinea Hegemonică, conform teoriilor markowitziene. Un plan interesant sincer, dar cu unele scăpări, lipsuri care în final v-ar putea înfrînge.

— Ah, dumneata, Gorov, zîmbi Ching oarecum amuzat. Fără îndoială un om cu intelectul tău este capabil să găsească fisuri într-o teorie atît de solidă, care a rezistat mai bine de 300 de ani...

— Chiar așa, spuse Gorov total lipsit de umor. Vezi tu, eroarea majoră în gîndirea lui Markowitz este tocmai încăpățînarea lui, obsesia lui pentru infinitate și universalitate. În mod abstract, trebuie să admit că un sistem închis asemeni Hegemoniei poate eventual sucomba sub presiunea factorilor aleatori, în timp ce ordinea tinde spre absolut. Asta pe termen lung, pe termen *foarte* lung. Însă noi lucrăm cu specificități, și nu cu abstracții. Pe termen lung, Hegemonia este condamnată — la fel ca toate realizările Omului. Însăși expansiunea evolutivă a speciei umane este finită. Însă timpul este un factor care lucrează împotriva voastră ! Este factorul pe care Teoria Entropiei îl ignoră cu desăvîrșire. Desigur, strategia voastră se va finaliza — însă are nevoie de o eternitate ca să reușească ! Iar voi nu aveți acest timp la dispoziție. Pe termen lung, Omul ca toate speciile care au existat înaintea lui, va degenera și va dispare. Poate Sol se va răci sau poate specia va pieri mult mai devreme, distrusă de factori pe care încă nici nu-i bănuim... Și această extincție se va realiza înainte ca voi să distrugeți Hegemonia. Hegemonia trăiește *azi*, iar *mîine* va exercita un control total asupra întregului sistem solar, asupra întregului habitat al omului. Va fi *poimîine* un sistem perfect închis și impenetrabil. Deși poate este adevărat că un asemenea sistem nu va tolera decît foarte puțini factori aleatori, este adevărat că va fi infinit mai greu să i se inserteze asemenea factori din exterior. Astfel Hegemonia își va îndeplini menirea inițială pe durata a zeci de mii de ani — pe durata întregii existențe a omenirii... Nu sînteți numai voi cei ce aspiră la eternitate și aici este veriga slabă a strategiei voastre.

Ching îl privea surprins. Gorov atinsese exact punctul slab al teoriei markowitziene, descoperise exact paradoxul care făcuse atîtea zile negre celor mai pertinenți gîn-

ditori ai Frăției. Însă acum Prometeus devenise o realitate. În sinea lui, Ching se felicita încă o dată pentru ideea înțeleaptă de a-l fi îndepărtat pe Gorov din tabăra inamică. În același timp devenea tot mai încredințat că un astfel de individ dotat cu o logică strălucitoare, ar putea fi atras de partea Haosului, ademenindu-l cu o hrană spirituală adecvată.

— Sînt de-a dreptul încîntat Constantin Gorov, vorbi Ching. Ai făcut o analiză perfectă a dinamicii unui sistem social închis. Markowitz însuși ar fi fost impresionat. Însă este valabilă doar într-un singur context : existențialitatea omului să fie infinit ciclizată într-un spațiu bine definit. Însă gîndește-te... Galaxia, întregul univers... Universul însuși este infinit și ca atare reprezintă un sistem intrinsec *deschis,* Haotic în această relație. Punctul bine conturat pe care-l reprezintă Hegemonia va fi repede spulberat.

— Să nu extrapolăm ! insistă Gorov. Vorbim despre realitatea pragmatică, nu despre fantasme. Vorbim despre casa Omului, de Sistemul Sol, nu despre un infinit ipotetic.

— Ah, dar pentru ce trebuie Omul să fie prizonierul acestui sistem solar și să piară cînd Sol se va răci ? Nu cumva are posibilitatea să rupă barierele, asemenea unui pui care sparge carapacea oului și care își imaginase pînă în acea clipă, că întreg universul său embrionar se limita la volumul unui ou ?! Nu cumva Omul se poate bucura de atingerea Haosului și a infinitei perpetuări ?

Gorov împreună cu Johnson căzură pe gînduri. Nu era Ching omul care să se înflăcăreze fără motiv.

— A sosit vremea să vă arăt ceva care vă va spulbera concepțiile voastre de pînă acum. La fel s-a întîmplat și cu mine... Și la fel se va întîmpla cu întreaga omenire...

Ching se adresă spre consola comunicator :

— Pregătiți filmul pentru vizionare imediată.

Ching, Gorov și Johnson părăsiră încăperea și conduși de 4 Frați au străbătut tunelul ce ducea la liftub. Boris Johnson era confuz, se aștepta la o surpriză ce depășea puterile lui de înțelegere — avea să primească un răspuns la niște întrebări pe care încă nu le formulase. O mare parte din schimbul de replici dintre Primordiagent și Gorov îi păruse confuz însă avea sentimentul — și

aici se gîndi la vorbele lui Arkady — că Ching avea întotdeauna dreptate.

Pe măsură ce liftubul îl cobora spre inima asteroidului, Boris Johnson începea să aibă revelația întregii lui existențe. Toată viața a urît Hegemonia fără să-și aducă aminte motivele inițiale. Era un luptător și era hotărît să o distrugă indiferent de mijloace. Abia astăzi aflase că nu era singurul care împărtășea aceleași sentimente. Existau oameni care — spre deosebire de el, avuseseră acces la străvechea înțelepciune a trecutului, care erau conștienți de natura esențială a scopului ce-l urmăreau, care știau efectiv cum să lupte, și, cel mai important, aveau o viziune clară în ce privea destinul umanității. Distrugerea Hegemoniei se constituia într-un preludiu și nu în scop final.

Și tocmai acest lucru, realiza el, lipsise Ligii Democratice. Liga a fost întotdeauna „împotrivă“, niciodată nu fusese de partea cuiva anume. Democrația pentru care se jertfeau era considerată ca un substitut pentru Hegemonie, însă Frăția se sprijinea pe conceptul de Haos, idee greu de înțeles, eluzivă și asta probabil din cauza măreției care se ascundea în spatele acestui simplu cuvînt.

Au ieșit din liftub și Primordiagentul i-a condus spre mica sală de proiecție. Boris Johnson nu-l scăpa din ochi pe Ching și era conștient că privește omul care știuse să folosească puterile Haosului în rezolvarea micilor probleme de zi cu zi — dovada o făcea capacitatea Frăției de a încurca toate planurile Ligii ca să nu mai vorbim de batjocorirea întregului Consiliu Hegemonic. Acum începea să-i de-a dreptate lui Duntov care-l idolatriza pe Ching. Nu orice muritor putea să înțeleagă Haosul, însă era evident că Robert Ching era unul din cei puțini aleși. Dacă cineva nu era capabil s-o facă cu propriile resurse mentale, atunci nu era de blamat dacă se pusese în slujba unuia care reușea...

Boris Johnson intra acum în sala de proiecție și nota în treacăt ecranul montat în fața cîtorva șiruri de scaune. Fără cuvinte, Ching îi invită să ia loc, la fel de tăcut se așeză și înclină capul spre tehnicianul din spatele sălii.

Ecranul prinse viață. Johnson remarcă un covor de stele pe fundalul de smoală al spațiului, imagine care zvîc-

nea de la o secvență la alta și în final apropierea de o planetă necunoscută.

— Ce priviți acum, vorbi Ching este un fragment din filmul misiunii unui interceptor stelar hiperluminic construit de Frăție.

În spatele lui, Johnson îl auzi pe Gorov murmurînd neîncrezător : „Zboruri interstelare, hm, greu de crezut..." Poate doar Schneeweiss, dar sărmanul a dispărut într-un accident imediat după ce nebunii aceia din Consiliu i-au stopat cercetările în pofida obiecțiilor mele... Sau... nu a dispărut ?

— *Tu* ce crezi ? șopti Ching în timp ce pe ecran siluetele unor planete necunoscute apăreau și dispăreau. În cele din urmă imaginea se fixă pe o planetă verde, o planetă cu oceane întinse și mari aglomerări noroase.

— Ce bine seamănă cu... O planetă ce orbitează în jurul altui soare, gîndi rapid Johnson lăsîndu-și vorbele nerostite. Era mirat și fericit de parcă descoperirea ar fi aparținut sieși.

Gorov urmărea cu ochii mari, într-o tăcere resemnată, desfășurarea imaginilor. Ching de asemenea rămînea tăcut pe măsură ce planeta își dezvăluia continentele, vegetația și cîmpurile cultivate. Johnson rămăsese cu gura deschisă respirînd sacadat. Mai există ceva de spus ? Era martor la un eveniment istoric ce deschidea porțile explorării infinitului. Omul se ridică pe vîrfurile picioarelor și ajunse cu mîna pînă la stele. Un alt sistem solar... de aici putea renaște speranța de libertate, speranță fundamentată acum de fapte reale, nu doar de vise neîmplinite. Fără să vrea, Johnson scoase o exclamație puternică la apariția orașului. Și încă o dată cînd ciudata navă străină ocupă ecranul. Apoi filmul se întrerupse brusc.

— Acum ați văzut... începu Robert Ching. Acum ați fost martorii unui eveniment colosal din istoria omenirii. Nu sîntem singuri ! Filmul a fost înregistrat în sistemul 61 Cygnus, foarte aproape de noi, în termeni galactici. Și este primul sistem pe care l-am explorat. Gîndiți-vă, dacă am descoperit o întreagă civilizație chiar de la prima încercare, cîte asemenea civilizații trebuie să mai existe ? Milioane ? Miliarde ? Sau cîte planete nepopulate ce nu

necesită terraformare ? Ce mai spui acum de sistemul tău perfect închis Gorov ? Poate aspira Hegemonia la controlul întregului Univers ?!

— Nu, murmură Gorov. Acum... Acum trebuie să-ți dau dreptate. Hegemonia este atotputernică în sistemul nostru solar, dar dacă omul se extinde, dacă habitatul potențial devine infinit, atunci Hegemonia este condamnată dar nu îi deplîng pieirea pentru că nu va mai avea funcționalitate socială... Ce păcat...

— După tot ce-ai văzut cu proprii-ți ochi, tot mai jelești Hegemonia, întrebă Ching. Mă așteptam la mai mult...

— Nu mă înțelege greșit. Loialitatea mea nu a fost niciodată legată de sistemul ca atare... Dacă condițiile se schimbă și gîndirea noastră trebuie să se adapteze. Însă acei fanatici din Consiliu nu vor înțelege probabil niciodată. Eu sînt loial adevărului, adevărului și acelei orînduiri sociale care deservește cel mai bine interesele unui număr cît mai mare de indivizi, în anumite condiții date. Nimeni nu poate nega că pacea, inclusiv prosperitatea au fost menținute de Ordinea Hegemonică. Însă acum, la schimbarea condițiilor orice om cu o logică minimă, trebuie să-și reformuleze gîndirea. Dacă deplîng ceva, este faptul că Hegemonia nu va îngădui niciodată călătoriile interstelare. Toată lumea știe la ce ne putem aștepta. Da, mare păcat, un ocean imens al tainelor universale ne așteaptă să fie explorat.

— Ah, exclamă Ching după cum ai văzut Hegemonia nu este singura care poate construi astronave. Proiectul Prometeus, apogeul a 300 de ani de istorie ai Frăției este aproape complet. Și proiectul Prometeus înseamnă o...

— O astronavă ! sări Boris Johnson. Nava aceea imensă pe care am văzut-o la asolizare ! Este o navă spațială, nu-i așa ?

— Da, confirmă Ching cu ochii strălucitori. Prometeus este într-adevăr o astronavă. Peste puțin timp vom porni spre 61 Cygnus. Și demnă de numele care-l poartă, cînd se va întoarce din misiunea ei, cultura și cunoașterea umană vor fi îndreptate pe un nou făgaș, alte noi orizonturi se vor deschide. Era Hegemoniei se apropie de sfîrșit. Gîndiți-vă, cînd se va afla vestea — și fiți siguri că vom face orice sacrificiu să o răspîndim, Torrence va trebui

să decidă dacă va începe și el să construiască nave sau va încerca să sugrume visul omenirii. Dacă din motive strict politice, Torrence va opta pentru una din cele două variante, Khustov o va alege pe cealaltă. Mai am încă o surpriză pe care nu v-am împărtășit-o. Interceptorul nostru a fost urmărit la întoarcere de o sondă a cygnanților, deci și ei au descoperit secretul. Zborul hiperluminic. Sau Omul va ajunge pînă la stele, sau stelele vor coborî la el! Rezultatul este unul singur : Omul se va extinde în Galaxie. Și acesta este sfîrșitul Hegemoniei. Constrîngerea va fi înlocuită cu libertatea și Ordinea cu Haosul. Va fi apocatastaza omenirii și nu apocalipsa. Domnilor, am să vă ofer posibilitatea să participați *direct* la această sublimă aventură !

Ching se întoarse către Johnson vorbindu-i aproape pe un tot rugător :

— Tu Boris Johnson, ți-ai cîștigat un loc pe Prometeus. Deși ai luptat pentru o cauză pierdută, ai luptat de partea Omului și asemenea curaj este binevenit atunci cînd vom lua contactul cu ființele altor stele. Acum ești conștient că stelele aparțin omenirii și nu doar Frăției sau Hegemoniei ? Stai, nu-mi răspunde încă.

Ching se întoarse apoi spre Gorov :

— Și tu Constantin Gorov, ești ideal înzestrat pentru a lua contactul cu non-umanii. Trebuie să-ți mărturisesc că răceala și lipsa ta de sentimentalism nu au fost tocmai pe gustul meu, însă consider că setea ta de adevăr și potențialul tău intelectual deosebit vor servi excelent intereselor umanității.

Ching a făcut o pauză și a zîmbit enigmatic :

— Și consider că este normal să acord fiecăruia o șansă, dacă o pot numi astfel. Alegeți de bună voie să urcați în Prometeus, domnilor, sau veți fi executați... cu blîndețe. Alegerea vă aparține și acum vă ascult.

Johnson înclină automat capul într-un gest aprobator. Era mult prea surescitat să-și facă gîndurile clar înțelese ; fusese înfrînt, distrus, umilit, întreaga lui existență fusese șirul unor inimaginabile deziluzii — și acum i se oferea o viață nouă, mai mult, o aventură la care nici nu visase. Acum știa să diferențieze binele de rău și această Teorie

a Entropiei, deși nu o înțelegea perfect, o considera de partea Binelui universal. Simțea instinctiv că posibilitatea omenirii de a zbura spre stele și de a lua legătura cu alte civilizații se putea constitui în apogeul luptei sale de-o viață. Micul său război cu Hegemonia fusese o luptă pentru Democrație care simplist pentru el însemna Libertate. Însă acum rostirea acestui cuvînt avea cu totul alte înțelesuri. Nu însemna eliberare de o anume asuprire, însemna libertatea fiecărui om de aș îndeplini destinul propriu și existau un număr egal de destine cu întreaga suflare a Sistemului solar. Libertatea înseamnă accesul către stele. Pentru Johnson, stelele deveneau o formă concretă de libertate. Într-un infinit Univers, Omul ar fi avut destul loc să devină el însuși infinit și fiind infinit, probabil nemuritor. Johnson însuși, departe de Hegemonie va putea respira aerul acestei libertăți nu doar în vis, nu doar în tunelurile subterane, ci acum și aici.

Boris Johnson întrezărise pentru o clipă chipul adevărat al Universului acolo unde orice era posibil și toate lucrurile care erau posibile aparțineau acelei insondabile naturi existențiale pe care Robert Ching o denumea Haos.

Johnson înclină încă o dată capul :

— Merg. Mă simt chiar onorat.

— Și tu Constantin Gorov ? întrebă, Ching.

— M-ai insultat, vorbi sec Gorov. Amenințîndu-mă cu moartea dacă nu accept cea mai mare șansă a vieții mele. Probabil mă subapreciezi, altfel cine ar fi în stare să decline o asemenea propunere. Cultura umană prin acest contact cu extrasolarienii, va face un salt gigantic. Inevitabil acele ființe vor fi extrem de diferite de noi și se conduc după legi ce nouă ne-ar părea ciudate. În prima fază vom avea senzația că ne vom plimba fără haine pe o stradă aglomerată, însă doar așa vom cîștiga într-o secundă cît am fi obținut în mii de ani de căutări. Desigur că accept. Ce nebun ar alege moartea în fața acestei colosale posibilități ?!

— Bănuiam că anii petrecuți în Hegemonie...

— Se pare că a fost doar o etapă. O structură pe care încă o consider că a fost necesară acelui context și a slujit intereselor generale ale umanității. Acum, dacă contextul se lărgește și noi trebuie să ne extindem o dată cu

el. Flacăra cunoașterii, odată aprinsă, nu poate fi înăbușită, chiar dacă un nebun ar dori s-o facă și indiferent cît de puternic ar fi acel nebun... Numai cunoașterea este nemuritoare...

— Ați ales bine domnilor, spuse Ching. Singurul meu regret este că nu pot participa și eu alături de voi. Aventura nu este pentru bătrîni și sînt multe probleme și aici. Frăția nu va înceta lupta pînă cînd întreaga omenire nu va fi lăsată să pășească pe urmele voastre. Prometeus este doar începutul. Asemeni celui care i-a împrumutat numele, va aduce Omului focul de la zei. Iar oamenii trebuie să se lumineze, nu să inițieze incendii mistuitoare. Din această cauză Frăția va veghea ca lumina să fie bine folosită... Însă am vorbit destul. Sînt foarte multe detalii de pus la punct înainte de lansare. Urmați-mă domnilor.

„Omul iubește viața și se teme de moarte. Omul iubește victoria și se teme de înfrîngere.
Există astfel un paradox mai profund decît triumful prin moarte? Ce act poate fi mai Haotic decît Victoria prin sinucidere?"

GREGOR MARKOWITZ,
Haosul și Cultura

12

ARKADY DUNTOV se afla în camera de control a navei Prometeus. În timpul acestei ultime perioade de pregătiri finale, Duntov ajunsese să gîndească la Prometeus ca fiind ropria *lui* navă.

Pentru că, cel puțin la zborul spre 61 Cygnus avea să fie nava *lui*. Fusese numit căpitan, conducătorul acestei expediții. Misiunea odată îndeplinită, alți oameni, Gorov chiar, un fost inamic, vor deveni mai importanți, dar la ducere și la întoarcere, nava va fi a *lui*.

În sfîrșit, mîine era ziua cea mare. Se încărcau ultimele provizii și echipamente și peste puține ore întregul echipaj va porni la drum. Duntov privi cu emoție panourile de comandă și monitoarele cu care era de acum familiarizat. Existau două sisteme de control independente, unul obișnuit, asemănător oricărei nave existente și un altul deosebit de complex. Fiecare deservea unul din cele două sisteme de propulsie ale navei. Pentru decolare și navigație în limitele sistemului solar nava avea antigravii obișnuiți și propulsie reactivă. Însă după ce depășeau orbita lui Pluto, putea iniția și sistemul hiperluminic.

Dunton rămase cu privirea preţ de cîteva secunde pe sistemul neconvenţional şi clătină din cap a aducere aminte. În ultima lună, Schneeweiss l-a pus să repete de mii de ori comenzile de activare/dezactivare a sistemului

H.L. Și dacă acum se putea descurca și legat la ochi, teoria în sine îi rămînea inaccesibilă.

„Practic Prometeus nu contravine ecuației einsteiniene care limitează viteza oricărui corp la cea a luminii“, îi spunea Schneeweiss și apoi o jumătate de oră îi desena pe hîrtie scheme matematice, demonstrîndu-i de ce relațiile nu intrau în contradicție.

„Deci... acum este clar, explica Schneeweiss. Conform acestor ecuații este necesară o forță infinită pentru a accelera nava dincolo de viteza luminică în ceea ce s-ar numi continuum primar...

...nu putem depăși viteza luminii în timpul traversării spațiului continuumului primar. Deci, vom evada din acest continuum. Vei folosi propulsia convențională pentru a te înscrie pe cursul antecalculat 61 Cygnus. Accelerezi la maxim și apoi activezi generatorul Stasis. Atunci Prometeus împreună cu un mic volum de spațiu înconjurător va fi încastrat într-o buclă spațiu-timp sau altfel spus într-un cîmp unde timpul este amortizat față de continuumul primar. Raportat la micro cotinuumul din interiorul buclei, nava nu depășește viteza luminii însă acest cîmp traversează continuumul primar cu viteza luminii ridicată la puterea proprie. Din moment ce nava încetează să ocupe un spațiu în primul continuum, domnul Einstein poate să rămînă mulțumit!“

„Minunat, se gîndea Duntov, totul seamănă perfect cu Teoria Entropiei Sociale pe care Robert Ching m-a pus să o studiez.“

Duntov deși familiarizat cu majoritatea termenilor nu reușea încă să priceapă conceptele pe care le defineau. Însă în ambele cazuri nebulozitatea conceptelor nu îl supăra foarte mult. Știa cu certitudine ce are de făcut, cum să-și îndeplinească riguros ordinele, să piloteze nava și mai mult de atît nici nu îl interesa.

„Să-i lăsăm pe alții să-și bată capul cu teoriile lor“ gîndea el.

Arkady Duntov era conștient de limitele sale intelectuale, își cunoștea locul în schemă și era mulțumit cu ambele situații. Vor exista întotdeauna anumite lucruri de neînțeles, dar nici nu-și dorea să le priceapă. Era mulțumit să constate că era înconjurat de oameni care le înțelegeau, asemeni lui Ching, în care avea o încredere

deplină. Nu era invidios pe Ching sau Gorov sau pe Schneeweiss pentru imensele lor cunoștințe. Setea de cunoaștere era o aptitudine cu care nu fusese înzestrat. Credința era cel mai important lucru pentru el și actul în sine de a servi acea credință. Supunerea și loialitatea lui își arătau acum roadele. I se încredințase un rol important, un rol activ în marile evenimente ce urmau. Se simțea măgulit și foarte onorat. Și gîndindu-se la săptămînile de pregătiri se întreba în sinea lui, dacă acei oameni superdotați, Ching de exemplu, care dintr-un motiv sau altul nu avea să ia parte la această călătorie, dacă nu cumva în adîncul sufletelor, nu îl invidiau ei pe el, căpitanul Arkady Duntov.

Constantin Gorov plutea alături de Robert Ching în pseudospațiul globular al camerei de abservație. Halucinantul spațiu interstelar îi îngloba și le provoca o senzație curioasă de vertij — sentiment plăcut și înfricoșător deopotrivă.

Gorov a fost condus de multe ori în acest loc lucru care spunea multe pentru că aici era locul de meditație a însuși Primordiagentului.

„Ching, se gîndea Gorov, este un individ controversat. În multe privințe ne asemănăm, respectă cunoașterea, un om cu o cultură vastă și care știe să-i aprecieze pe cei asemenea lui.“ Și totuși exista și o altă fațetă a lui Ching care îl înfiora pe Gorov. Cum putea un om atît de inteligent să fie superstițios ? Gorov se temea chiar de imprevizibilitatea unui astfel de om care idolatriza o idee, se închina întîmplării, un om care proslăvea, ar fi fost tentat să-i spună — principiului incertitudinii lui Heisenberg.

— Privește Gorov, vorbi Ching. Toate aceste stele, fiecare un soare cu cîteva planete, fiecare o virtuală casă pentru Om — infinitul și covîrșitoarea întindere a Universului...

Însă brusc Gorov tresări. Privirea i se fixase pe o mică formațiune de puncte luminoase care înainta drept spre ei, din direcția Pămîntului.

— Privește într-acolo, întinse el mîna. Acolo ! Sînt nave !

Ching urmări cu privirea mîna întinsă a lui Gorov și apoi se adresă eterului.

— Ofiţerul de la trafic. Se apropie o formaţiune de nave. Poţi să le identifici ? Calculează imediat traiectoria.

A fost o tăcere lungă timp în care în sufletul lui Gorov resemnarea alterna cu cea mai neagră disperare. „Nu pot fi decît crucişătoare hegemonice, gîndea el. Nimic nu le poate opri. Ah, nu voi participa niciodată la această aventură a cunoaşterii. Puteam învăţa nemurirea de la stele dar acum..."

Vocea impersonală a ofiţerului umplu încăperea globulară.

— Sînt crucişătoare hegemonice Primordiagent. 30 de nave. Se îndreaptă direct spre noi. Estimarea timpului de contact : 3 ore standard.

— Imposibil ! exclamă Robert Ching. Toate instalaţiile noastre sînt camuflate perfect. Am menţinut tăcerea radio absolută. Anvelopa reactorului nostru este supradimensionată încît să nu scape nici cea mai infimă emisie. Cum ?

— Obsesiva meticulozitate hegemonică, vorbi dezamăgit Gorov. Torrence nu stătu cu miinile în sîn şi ghici că Frăţia îşi are sediul pe undeva în Centură... Ah, oricum a avut o lună la dispoziţie. Există un singur lucru pe care nu-l puteţi ascunde — căldura. Au cercetat probabil fiecare asteroid în parte cu detectoare ultrasensibile. O sarcină foarte dificilă, însă nici un alt asteroid nu are sursă internă de căldură. Astfel orice diferenţă faţă de spaţiul înconjurător conduce la ideea că este locuit în interior. Şi aici într-adevăr nu puteaţi face nimic. Crucişătoarele acelea... nu le puteţi... putem ţine piept. Însă mai avem trei ore. Ar fi suficient ca să lansăm Prometeus ?

— S-ar putea, însă Prometeus nu va reuşi să scape dacă este urmărit. Pe propulsia convenţională este mai puţin manevrabilă decît vasele hegemoniei şi oricum poate fi dezintegrată dacă generatorul Stasis este activat atît de aproape de o masă stelară. Nu... nu-i nimic de făcut... Doar dacă... dacă...

Pe chipul lui Ching expresia de neagră disperare începu treptat să se transforme într-una de triumf, un total extaz.

— Desigur ! se însufleţi Ching. Actul Haotic Fundamental ! Este singura posibilitate şi pe deplin justificată de circumstanţe. Nimic nu ar fi mai nimerit

Se întoarse spre Gorov, iar el, fără să vrea, făcu un pas înapoi cînd văzu focul din privirea lui Ching. Un extaz mistic vibra din întreaga ființă a lui Ching și Gorov trăia un sentiment contradictoriu. Oare la ce se mai gîndise acest minunat fanatic ? Ce alternativă găsise ? Și ce era acel Act Haotic Fundamental ?

— Repede, vorbi Ching. La Prometeus... Să terminăm cu toate echipamentele... Ah, Omul va avea stelele și eu... și eu voi împlini Actul Haotic Fundamental...

Gorov își abținu întrebarea în ultima clipă. Privind ochii lui Ching, adînci și strălucitori, ațintiți asupra unei înspăimîntătoare viziuni, Constantin Gorov înțelese un adevăr dureros pe care ar fi preferat să nu-l deslușească niciodată.

La capătul a două ore de alergătură istovitoare Boris Johnson se găsea acum înfășurat în filamentele de plastic ale Coconului din camera de comandă a navei Prometeus. Lîngă el, în scaunul special al pilotului manual, un Cocon care lăsa mîinile libere, Arkady Duntov trecea în revistă pentru a mia oară toate comenzile acestei nave. În camera de comandă mai existau încă trei Coconi ocupați de oameni cărora Johnson abia le știa numele. Gorov și încă alți 100 de oameni își ocupaseră locurile în compartimentul principal al astronavei. Toată lumea aștepta semnalul decolării.

După tot efortul ultimelor pregătiri contra cronometru, acum cînd totul se rezuma la o așteptare chinuită, Johnson își dădea seama de inutilitatea grabei și cît de disperată era tentativa lor.

Crucișătoarele hegemonice se aflau acum la numai jumătate de oră de asteroid, iar traseul lor rectiliniu nu lăsa nici o umbră de îndoială asupra punctului terminus și implicit al scopului. Prometeus era condamnat, iar o înfruntare directă a micilor nave ale Frăției cu puternicele crucișătoare ar fi fost un sacrificiu inutil. În sinea lui, Johnson se amuză pentru o clipă — Hegemonia trimisese o flotă completă cînd un singur crucișător ar fi fost suficient.

Totul era fără nici o speranță și Johnson cunoștea mult prea bine acest sentiment deznădăjduitor al situațiilor limită fără ca în final să sucombe și în aceste clipe

presimțea că salvarea ar putea apare pe neașteptate. În adîncul sufletului său, cuibărită ca un copil speriat, ghemuit și cu mîinile acoperindu-și ochii, *speranța* încerca să reziste valului de teroare.

Întreaga bază părea preocupată de o anumită activitate extrem de importantă. Se punea ceva la cale pentru că Johnson remarcase în fugă pe Prim Agenți vorbindu-le oamenilor ceva în legătură cu un act fundamental. Era clar pentru Johnson că unii știau anumite lucruri la care el nu avea acces, situație pe care o acceptase ca normală în cele din urmă.

Duntov activă monitorul central și pe ecran apărură siluetele zvelte ale crucișătoarelor — admirabile, cu o arhitectură complexă, plină de grație, însă mesageri ai morții în aceste clipe.

— Frate Duntov, izbunci pe neașteptate vocea lui Ching, ascultă-mi mesajul fără să mă întrerupi și fără să-mi răspunzi. Vei menține tăcerea radio absolută imediat după apelul meu. Vei executa ordinele întocmai.

Vocea lui Ching părea crispată și exista în ea o notă aparte — era vocea omului care ordonă.

— Iată ordinele : Vei menține Prometeus cu antigravii în poziția — 0,1 pentru decolare iminentă, însă nu-l vei ridica înainte de semnalul meu. Acesta va fi deschiderea planșeului de deasupra. Atunci și numai atunci. *Nu* te vei opri să faci corecțiile pentru 61 Cygnus. Vei poziționa Prometeus pe direcția generală a sistemului și vei menține accelerație maximă pînă cînd primejdia interceptării de către dușmanii noștri va fi depășită. Nu fii neliniștit, vei afla amănuntele la timpul potrivit. Supunu-te ordinelor și fii un bun slujitor Haosului. Terminat și drum bun.

— Dar ce se va întîmpla cu navele hegemonice... începu Duntov să întrebe însă amintindu-și interdicția lui Ching își redirecționă întrebarea, retoric, spre Johnson. Nu le putem depăși ca viteză, Boris. Iar ei nu le pot ține piept nici 3 minute cu navele care le avem aici. Și cea mai apropiată bază a Frăției este la zile distanță.

— Nu mă întreba pe *mine* Arkady, vorbi Johnson. Este reprezentația Frăției. Întotdeauna Ching știe ce face.

— Da, murmură Duntov, Robert Ching știe întotdeauna ce face.

„Aș vrea să am și eu încrederea ta oarbă în acest om — se gîndea Johnson. Sau poate o am deja... ?"

Marea cameră globulară din inima asteroidului era înțesată pînă la refuz cu tehnicieni, agenți, Prim Agenți — toți oamenii de pe asteroid care nu se aflau îmbarcați pe Prometeus. Masa compactă de oameni plutea în pseudospațiul lipsit de gravitație, într-o tăcere adîncă și solemnă. Singura zonă liberă se afla lîngă un quadrant al ecranului globular, acolo unde plutea Robert Ching, cu spatele la ecrane. În fața lui gravitau niște echipamente : un radio emițător, două ecrane monitor și o telecomandă dublă. Din ea pornea un cablu care străbătea masa solemnei adunări și ieșea din camera globulară prin gura de acces a liftubului. Un monitor prezenta imaginea porților de camuflaj de deasupra platformei interne, iar celălalt monitor înfățișa peisajul arid de pe cealaltă parte a asteroidului.

Ching se roti cu fața spre ecranul globular și sorbi din priviri vasta panoramă care se curba deasupra și dedesubtul lui înglobîndu-l în vasta panoramă a spațiului, panoramă întinată acum de formațiunile de luptă ale crucișătoarelor, ca niște lupi gata să muște.

Ching contempla profund acest grandios spectacol și gîndurile îi zburau către comoara spirituală pe care Prometeus ar fi putut să o descopere și la toate celelalte miracole la care el, nu va mai avea acces. „Însă moarea, gîndea el, este inevitabilă și orice om va trebui să plătească tributul mai devreme sau mai tîrziu. Singura speranță a unui individ ar fi ca dispariția lui să nu treacă neobservată. Și cîți dintre muritori au privilegiul să-și poată singuri alege cea mai glorioasă moarte — Actul Haotic Fundamental, Victoria prin sinucidere, paradoxul paradoxurilor ! Un final ideal pentru orice slujitor al Haosului la capătul unei vieți întregi dedicate *Lui*. Acum a venit momentul acțiunii".

Robert Ching își întoarse privirea și se concentră asupra echipamentelor din apropierea sa. Se apropie de un microfon. Tensiunea oamenilor din camera observator creștea pe măsură ce începea derularea primului act al acestei drame finale.

— Baza Frăției către comandantul flotei hegemonice, a transmis Ching în timp ce crucișătoarele se roteau în formație de trei, ordonate cu minuțiozitate de scrupulozitatea unui comandant pe măsură. Baza Frăției către flota Hegemonică...

A intervenit vocea aspră a unui om care știa să comande.

— Aici vice-amiralul Lazar, comandantul Flotei a 34-a Hegemonice. Asteroidul este încercuit complet. Avem suficientă putere de foc ca să vaporizăm întreg asteroidul. Nu încercați să evadați. Nu opuneți rezistență. Jumătate din flotă va asoliza și jumătate va staționa pe orbită gata să deschidă focul dacă aveți de gînd să opuneți rezistență armată. Vă veți preda necondiționat.

Mintea lui Ching lucra frenetic. Actul Haotic Fundamental pe care-l plănuise cerea ca *toate* vasele de luptă să asolizeze pe asteroid. Toate trebuiau distruse. Doar în acest fel Prometeus ar fi avut drumul deschis către stele. Altfel sacrificiul ar fi fost zadarnic. Acest comandant hegemonic trebuia convins să-și coboare întreaga flotă...

Un mic zîmbet înflori pe fața lui Ching. Modul în care poți convinge un individ să acționeze conform voinței tale este să-i *interzici* să facă exact lucrul dorit de tine.

— Baza Frăției către vice-amiralul Lazar, răspunse Ching. Sîntem conștienți de șansele noastre. Însă pe asteroid există cîteva mii de Frați — supralicită Ching, soldați înarmați nu doar cu credința lor, și, dacă dorim, putem face prețul victoriei voastre foarte costisitor. Însă sîntem de acord să negociem o capitulare pașnică în scopul de a evita o vărsare de sînge inutilă. Vei asoliza doar nava amiral, iar restul navelor vor rămîne pe orbită în timpul negocierilor. Orice altă contrapropunere va întîlni rezistența noastră armată, pînă la ultimul om.

— Îndrăznești să-mi dictezi *mie* ?! izbucni într-un acces de furie comandantul hegemonic. Mă crezi imbecil de îmi propui să cobor singur într-un viespar de agenți înarmați ?! *Nu,* eu sînt cel care stabilește condițiile. Am 30 de crucișătoare și pe fiecare o sută de bestii sîngeroase din trupele speciale de asalt. Dimpotrivă, am să asolizez întreaga flotă chiar dacă îți convine sau nu. Poți opune și

rezistență armată dacă dorești, nu mă deranjează. Sînt curios în cîte minute te voi spulbera cu cei 3000 de soldați.

— Foarte bine, spuse Ching mimînd o falsă resemnare. Cred că am subestimat numărul vostru. Nu deschidem focul decît dacă oamenii tăi o fac primii. Puteți asoliza în zona de zi a asteroidului.

— Voi coborî unde vreau eu ! lătră Lazar.

— Să admitem că alegerea vă aparține, a venit sec răspunsul. Însă trebuie să țineți cont de un anumit lucru, pentru protecția noastră reciprocă, vă avertizez că în emisfera de noapte a asteroidului există doar o suprafață fals naturală și are scopul de a camufla instalațiile noastre. Dacă încercați să coborîți acolo, navele se vor prăbuși peste instalații atomice și atunci toate aceste discuții devin inutile.

— Foarte bine, acceptă arogant Lazar. Vor asoliza în zona de zi și acolo voi debarca trupele. Ține minte, orice rezistență va fi un excelent prilej pentru masacru. Ordinele mele sînt foarte precise. Terminat.

Robert Ching închise emițătorul și ridică privirea spre Frații adunați în camera globulară.

— Zarurile au fost aruncate, iar cale de întoarcere nu mai există, vorbi el pe un ton grav. Ne-au mai rămas doar cîteva clipe de trăit. Ecuația este simplă. Dușmanul își va coborî toate navele, iar odată oprite, acestor coloși le sînt necesare cîteva minute pentru a se ridica din nou. După ce ultimul crucișător va fi asolizat, voi acționa primul comutator — și arătă cu mîna spre telecomanda care plutea între el și masa compactă a adunării. Porțile de mascare ale platformei subterane se vor deschide și Prometeus se va înălța imediat.

A făcut o pauză, a oftat după care a continuat :

— După calculele noastre am ajuns la concluzia că nici o navă hegemonică nu se poate desprinde de sol în mai puțin de 3 minute din momentul în care își vor da seama de evaderea lui Prometeus. Deci îi vom lăsa lui Prometeus 2 minute și 50 de secunde să se îndepărteze cu viteza maximă de asteroid. După aceasta voi acționa al doilea comutator. Nu cred că mai este nevoie să repet ce va însemna *acest* lucru.

Ching făcu o pauză scurtă, iar cînd vorbi din nou era parcă alt om, transfigurat, vorbind mai mult pentru sine, decît pentru Frați și mai mult decît pentru sine, pentru posteritate, pentru Haos. Un extaz calm, însă rece și calculat în aceeași măsură, îi transfigura trăsăturile făcîndu-l să semene cu un totem înălțat deasupra mulțimii. Calmul și indiferența lui olimpiană se difuzau Fraților, transformîndu-i într-o masă supusă și fidelă.

— Actul Haotic Fundamental ! vorbea Ching. Victorie prin sinucidere. Nemurire prin moarte ! Niciodată în istoria Frăției victoria nu a fost atît de aproape. Astfel acest Act ar fi fost irealizabil. Îmbrățișăm moartea de bunăvoie, conștienți de marea onoare de a contribui la triumful Haosului, apropierea Omului de stele, de libertate, de nemurire... Dar ce este moartea noastră ? Toți oamenii pier, puțini își aleg singuri momentul final. Acest prerogativ poate fi exercitat de orice om, din orice timp — sinuciderea este un drept al ființei umane pe care nici o tiranie nu a reușit să-l elimine. Însă niciodată în istoria noastră, sinuciderea nu a adus victoria. Acum ni s-a dat șansa de a săvîrși împreună Actul Haotic Fundamental. Nici un alt sfîrșit nu ar fi fost mai glorios pentru un slujitor al Haosului. Noi vom pieri, asemenea ființelor vii, însă Frăția va dăinui, acum și pentru totdeauna ! Omul este o umbră însă Haosul este veșnic și cei care-*L* slujesc cu credință se vor continu prin *El* și odată cu *El*. Nu vom avea timp de luat rămas bun mai tîrziu, deci vă spun acum : la revedere, căci ne vom revedea într-un Haos. Voi toți ați slujit Haosul cu credință și demnitate în decursul vremelnicei vieți. Acum, prin moarte vom face Haosului suprema dovadă de credință. Haos, domnilor ! Haos și Victorie !

Nimeni nu s-a mișcat.

Nimeni nu a vorbit.

Robert Ching era mîndru de Frații săi.

Se așteptau la această clipă încă de la apariția navelor hegemonice — Ching o știa prea bine. Într-un sens mai larg, erau pregătiți pentru acest moment încă din clipa în care s-au alăturat Frăției Asasinilor. Tot ce era de spus, a fost spus. Nu mai rămăsese decît să acționeze.

Ching își îndreptă atenția spre monitorul care reda imaginile zonei însorite, emisferă opusă locului pe unde avea să țișnească Prometeus. Deja terenul stîncos era invadat de cîțiva coloși hegemonici și Ching a început să numere. 15... 17... 20... Acum se deschideau ecluzele primelor nave asolizate și din ele începură să coboare lungi șiruri de oameni înarmați, pe măsură ce alte nave se apropiau prudente de sol.

23... 27... 30 ! Toate navele coborîră. Nu se vor mai ridica niciodată. Mîna lui Ching stătea pe comutatorul porților trucate, însă hotărîse să mai aștepte pînă cînd trupele vor fi debarcate în întregime, pentru a asigura o confuzie și o debandadă totală atunci cînd Prometeus se va ridica. Era o activitate efervescentă în preajma crucișătoarelor care se intensifica pe măsură ce începea descărcarea armamentului greu. Rînduri compacte de soldați se înșiruiau în vederea traversării asteroidului.

— *Acum !* aproape țipă Ching și apăsă comutatorul.

Privirea lui Ching se lipi de celălalt ecran. Porțile începură să se rotească spre interior... Încet, încet distanța se mărea... Și acum porțile erau deschise complet, iar pe ecran se vedea silueta enormă și întunecată a Prometeus-ului. Deasupra ei, infinitul.

În camera de comandă, Boris Johnson strîns înfășurat în Coconul său privea țintă spre monitorul central. Pe măsură ce crucișătoarele asolizau nu mai știa ce să creadă. „Într-un anume fel Robert Ching i-a convins să coboare. Arkady avea posibilitatea să ridice nava, poate chiar să se îndepărteze de asteroid... însă totul era fără rost. Probabil ar fi cîștigat 5 minute avans în fața crucișătoarelor, înainte ca ei să-și dea seama că au fost păcăliți. Dar la ce bun ?... Puteau să fie și 5 ore, crucișătoarele l-ar fi ajuns și ar fi torpilat Prometeus-ul.

Nu știa nici el ce să creadă și blestema acea mică scînteie de speranță care încă rezista. Johnson își concentră acum atenția pe monitorul care înfățișa porțile de mascare de deasupra. În timp ce privea, ele au început să se deschidă, încet, fără zgomot, ireversibil.

Și stelele apărură strălucitoare deasupra astronavei.

— Asta este, nu avem nimic de pierdut, a murmurat Duntov și a activat antigravii.

Johnson avu o senzație fugară de plutire atunci cînd antigravii neutralizează gravitația artificială a bazei interstelare, cît și gravitația naturală, aproape infimă, a asteroidului. Apoi a fost țintuit cu putere în Coconul său, în clipa în care reactorul principal porni brusc, ajungînd în cîteva secunde la puterea maximă. Prometeus țîșni în spațiul rece și întunecat.

În timp ce accelerația enormă îl strivea violent, chiar protejat în Cocon, iar ochii și-i simțea gata să explodeze, Johnson nu-și dezlipea privirea de monitor, pe care se derulau în viteză vasta panoramă stelară străpunsă de Prometeus. Cu ochii minții vedea crucișătorele începînd manevrele pentru decolare premergătoare acelei vînători cu un sfîrșit iminent pentru Prometeus...

În timp ce nava accelera drept spre stele, Johnson se pregătea sufletește pentru trecerea în neființă care cu siguranță avea să urmeze — atacul crucișătoarelor, tunuri laser, torpile termonucleare... Se întreba morbid dacă va simți vreo durere, atunci cînd nava va fi lovită... Dar Prometeus își continua zborul către stele, iar Boris Johnson își aștepta moartea care putea veni dintr-un moment în altul, aștepta lovitura finală care cu siguranță urma să vină. Aștepta, aștepta și aștepta...

Cînd gigantica astronavă depăși nivelul terenului și a accelerat puternic înspre stele, pentru Robert Ching a fost cea mai înălțătoare priveliște pe care o văzuse vreodată, împlinirea visului său de o viață. Spiritul său părea să însoțească astronava care se îndepărta cu iuțeală spre necunoscut, spre viitorul umanității.

„Un viitor", medita Ching, care nu va putea fi negat. În minte, a început să numere secundele pînă cînd al doilea comutator putea fi acționat. 10... 15... 30...

Cun un efort mental deosebit Ching își întoarse privirea de la Prometeus și se concentră asupra celui de-al doilea monitor.

Da, evadarea lui Prometeus fusese descoperită căci degringolada începuse în jurul crucișătoarelor. Unele ecluze începeau să se închidă, unele încă înghițeau rapid coloa-

nele de soldați rechemați la bord, alții însă își continuau drumul spre emisfera însorită a asteroidului.

1'... 1'10"... 1'50"...

Ching îi privi pe Frații săi. Cu toții priveau spre punctul luminos care era Prometeus. Ching observă multe perechi de buze care se mișcau, numărînd odată cu el.

2'10"... 2'20"... 2'30"... 2'40"...

Robert Ching avu cea mai scurtă ezitare din viața lui, apoi ochii îi mijiră și apăsă al doilea comutator. În interiorul asteroidului, înconjurat de tone de plumb, un impuls electric a ajuns la panoul central de comandă al reactorului nuclear. Unul cîte unul și apoi într-o ucigătoare simultaneitate, pilonii de susținere s-au prăbușit, iar masa de reacție din interior se îndrepta irevocabil spre nivelul critic, spre momentul titanicei explozii nucleare ce va transforma în atomi asteroidul și tot ceea ce se găsea în sau pe el — Frați, Gardieni, nave hegemonice: Explozie ce va distruge toate crucișătoarele și va elibera drumul către stele.

Victorie prin sinucidere — actul haotic fundamental.

Robert Ching ridică ochii să mai privească o dată stelele, imensa panoramă proiectată pe ecranul globular în interiorul căruia plutea. Deasupra celorlalți Frați — fiecare acum tăcut și singur în aceste ultime momente — Ching a zărit clipirea unei steluțe care dispărea în profunzimea spațiului întunecat.

Ching strînse din ochi și imaginile de pe ecran le-a perceput ca realitate însăși... Plutea în spațiul liber, integrat în universul în care el nu reprezenta decît o fărîmă, în universul miliardelor de stele, fiecare un soare și tot așa, sori după sori, fără sfîrșit, haotic.

Cu ochii minții clipa fatală care urma, era deja prezentă... Asteroidul, navele hegemonice, celulele propriului său corp, redate de focul nuclear Haosului primordial din care s-au întrupat... Mintea sa, gîndurile sale, ființa și personalitatea sa nu erau distruse ci dezintegrate, dispersate, făcute unul și același cu universul Haotic...

Și ultimul gînd, cînd anticipația sa a devenit realitate, în timp ce asteroidul, navele și oamenii și Robert Ching erau pulverizați, a fost unul de pur extaz mistic, savurîndu-și moartea în timp ce îl cuprindea — o moarte vic-

torioasă, o moarte care îl unea trup și spirit cu ceea ce divinizase.

Robert Ching era în sfîrșit unul și același cu Haosul.

La un moment dat, Boris Johnson simți un șoc teribil care l-a zdruncinat chiar și în interiorul Coconului său absorbant. În clipa aceea cu buzele înghețate de spaimă, Johnson se aștepta ca nava să fie spulberată în mii de fărîme sau, inevitabil, un alt șoc să mai urmeze. Însă nu se întîmplă nimic. În schimb, auzi sau probabil i se păru că a auzit zgomotul unor mici zgîrieturi pe carcasa navei, ca și cum ar fi pătruns într-un nor meteoric deosebit de dens. Și apoi... nimic. Nici alte zgîrieturi, nici alte șocuri, nici un zgomot, nimic. Era în viață. Toată lumea era în viață... Privirea i-a alunecat spre monitorul central. Drept în față stelele și întunericul, nimic mai mult.

— Ce-a fost asta ?

— Nu știu, i-a răspuns Duntov. Poate...

Duntov a întins mîna și a pornit monitorul cu imagini din spatele navei. Ecranul s-a luminat și Johnson căută înfrigurat asteroidul și navele hegemonice care cu certitudine îi urmăreau...

Însă imaginea era dezolantă. Acolo unde trebuia să fie poziționat asteroidul nu se vedea decît un nor de praf și sfărîmături atît de mici, încît păreau o sferă din cenușă. Asta simțise Johnson. Explozia asteroidului, bucățile de metal și rocă ajungînd din urmă și lovind carcasa lui Prometeus. Asteroidul și navele erau doar praf... Și toți oamenii de acolo... Însă Prometeus era în siguranță.

Johnson avu din nou acel straniu sentiment de plutire în clipa în care Duntov opri propulsia reactivă.

— Ce act poate fi mai Haotic decît Victoria prin sinucidere ? a vorbit Duntov încet, mai mult pentru sine.

— Ce ?

— Un citat din Markowitz, îi explică Duntov. Se referă la așa-numitul Act Haotic Fundamental — Victoria prin sinucidere.

— Vrei să... vrei să spui că nu a fost un accident ? Ching a atomizat asteroidul de bunăvoie ?

— Sînt sigur de asta. Au ales calea sacrificiului fundamental pentru a distruge navele hegemonice. Și-au jertfit viața pentru a ne salva pe noi.

Boris Johnson înțelegea și nu înțelegea. Era o acțiune pe care doar un om rece și calculat, un Gorov, putea să o facă — era normal ca viețile cîtorva oameni să nu încline balanța în defavoarea destinului întregii umanități. Probabil altă soluție mai „umană“ nu ar fi fost posibilă. Pe undeva suspecta că nu fusese nimic premeditat în această decizie, pentru Robert Ching nu fusese un act disperat, ci altceva, mult mai profund, cu implicații morale pe care el, Johnson, nu va fi niciodată capabil să le înțeleagă.

Johnson se cutremură. Mileniul Religiilor se sfîrșise de sute de ani. Sau s-a sfîrșit acum, odată cu Robert Ching ? „Mă îndoiesc... mă îndoiesc că se va sfîrși vreodată...“ medita Johnson.

O oră mai tîrziu, cînd corecțiile finale de curs au fost încheiate și Prometeus plonjase irevocabil spre drumul spre 61 Cygnus, Boris Johnson privea încrezător la stelele pe care în curînd le vor depăși cu o viteză incredibilă. Privea stelele, și în această clipă cînd tentaculele Hegemoniei nu-l mai ajungeau și-a dat seama că nimic nu era încheiat, că această clipă însemna tocmai un început.

Ce va găsi acolo ? Stea după stea, specie după specie, primejdie după primejdie, fără de sfîrșit în timp sau spațiu. Nemurirea speciei umane ? Probabil. Însă acea nemurire trebuia smulsă unui Univers nepăsător, plantată și reimplantată la nesfîrșit...

Lupta abia acum începe. Peste un milion de ani va fi încă la început. Întotdeauna va fi la început.

Boris Johnson, un punct fragil al temporarei entropii de sens schimbat, privea milioanele de stele care se aplatizau înaintea lui, insule într-un ocean infinit, fără de fund, fără maluri, fără orizont — și de fapt privea, pentru prima dată în viața lui, consistența Haosului.

Și avea impresia că printre străfulgerările acelor stele, printre miliardele de ochi orbi ai Haosului, atomii care fuseseră cîndva chipul lui Robert Ching se recompun și *el* îl privește.

COLECȚIA NAUTILUS

AU APĂRUT:

Philip K. Dick • VÎNĂTORUL DE RECOMPENSE
Gérald Klein • SENIORII RĂZBOIULUI
A. E. van Vogt • FĂURITORII DE ARME
A. E. von Vogt • ARSENALELE DIN ISHER
Norman Spinrad • SOLARIENII
Frank Herbert • DUNE (vol. I)
Frank Herbert • DUNE (vol. II)
Poul Anderson • ZIUA REÎNTOARCERII LOR
Romulus Bărbulescu și *George Anania* • DOANDO
A. și *B. Strugațki* • PICNIC LA MARGINEA DRUMULUI
Clayton Emery • PROSCRIȘII
G. de Turris • LINIȘTEA UNIVERSULUI
Isaac Asimov • PRELUDIUL FUNDAȚIEI
Isaac Asimov • FUNDAȚIA
Renato Pestriniero • CUIBUL DE DINCOLO DE UMBRĂ
A. și *B. Strugațki* • SCARABEUL ÎN MUȘUROI
Bill Fawcett • ASEDIUL ARISTEI
Anna Rinonapoli • CAVALERII LUI TAU
Robert Silverberg • PASAGERII
Poul Anderson • POVARA CUNOAȘTERII
Fredric Brown • PARADOXUL PIERDUT
Dănuț Ungureanu • AȘTEPTÎND ÎN GHERMANA
Norman Spinrad • MAȘINĂRIA ROCK AND ROLL
Robert Silverberg și *Bill Fawcett* • POARTA TIMPULUI
Isaac Asimov • FUNDAȚIA și IMPERIUL
Gérald Klein • SCEPTRUL HAZARDULUI
Gérald Klein • GAMBITUL STELELOR
Frank Herbert • MÎNTUITORUL DUNEI
Isaac Asimov • A DOUA FUNDAȚIE
Norman Spinrad • AGENTUL HAOSULUI

COLECȚIA NAUTILUS

ÎN CURÂND :

Robert Asprin și *Bill Fawcett* • MERCENARUL
Rose Estes și *Tom Wham* • SABIA LUI SKRYLING
Daniel Walther • AMBUSCADĂ PE ORNELA
Marco Pensante • ZIUA ÎNTUNERICULUI
Katherine Kurtz • INIȚIATUL
A. E. van Vogt • SLAN
Philipe Curval • TOȚI SPRE EXTAZ
Lucian Merișca • AVENTURI ÎN EXTERIOR
Isaac Asimov • MARGINEA FUNDAȚIEI
Philipe Curval • NISIPURILE DE PE FALUN
Camil Baciu • GRĂDINA ZEILOR
Anne McCaffrey • DOONA
Luigi Menghini • REACȚIE ÎN LANȚ
Philip K. Dick • TIMPUL DEZARTICULAT
Frank Herbert • COPII DUNEI
Norman Spinrad • STĂPÎNUL SVASTICII
Fredric Brown • HOINAR PRIN SPAȚIU
Robert Silverberg • INTERFERENȚE PERICULOASE
Gérard Klein • UCIGAȘII DE TIMP
Roberto Quaglia • VAGABONDUL INTERSPAȚIAL
Mihail Grămescu • CÎNTECUL LIBELUNGILOR
Isaac Asimov • FUNDAȚIA și PĂMÎNTUL
Brian Aldiss • GREYBEARD
Abraham Meritt • CORABIA ZEIȚEI ISHTAR
Isaac Asimov • FUNDAȚIA RENĂSCUTĂ
Frank Herbert • ÎMPĂRATUL DUNEI
Norman Spinrad • CAVALERII TORȚEI
U. K. Le Guin • MÎNA STÎNGĂ A ÎNTUNERICULUI
Poul Anderson • DANSATOAREA DIN ATLANTIS

Editor : VALENTIN NICOLAU
Redactor : ADRIANA LUP
Tehnoredactor : DAN RĂDULESCU

Apărut 1994, București
Coli tipar : 10,5. Format : 16/54x84.

Tiparul executat sub c-da nr. 5230.
la IMPRIMERIA „BACOVIA“ Bacău,
str. Mioriței nr. 27

nautilus

Norman Spinrad

AGENTUL HAOSULUI

AGENTUL HAOSULUI RIDICĂ ARMA ȘI APĂSĂ PE TRĂGACI. UN FASCICUL ORBITOR DE LUMINĂ COERENTĂ ȚÎȘNI PE ȚEAVĂ: PRIMA STRĂLUCIRE A VIITORULUI, SAU POATE ULTIMA UCĂRIRE A UNEI LUMI PRĂBUȘINDU-SE ÎN UITARE...

ULTIMA REVOLUȚIE ÎNAINTE DE ETERNITATE

Cincizeci de oameni și-au pierdut viața încercînd să distrugă Consiliul Hegemonic, dar Boris Johnson, Agent al Haosului, nu se simțea vinovat. Scopul era atît de nobil... O poveste captivantă despre entropie socială, tiranie, libertate și cosmos, o poveste despre ultima revoluție...

ISBN 973-9144-92-6

PRET 900 LEI